

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

АНДРЮ ГРОС

СИНЯТА ЗОНА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**НЕКА ПРИЯТЕЛИТЕ ТИ СА БЛИЗО ДО ТЕБ, ВРАГОВЕТЕ ОЩЕ ПО-БЛИЗО,
А НАЙ-БЛИЗО ТРЯБВА ДА Е СЕМЕЙСТВОТО...**

АНДРЮ ГРОС СИНЯТА ЗОНА

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Из наръчника на програмата за защита на свидетели:

Синята зона — това състояние предизвиква най-големи страхове, защото означава, че се е появило подозрение за пробив в новата самоличност на свидетеля или тя вече е разкрита. За Синя зона говорим и когато за него или нея не се знае нищо или връзката между свидетеля и агента по случая е прекратена. Също и когато свидетелят е избягал от сигурността, която предлага програмата. Обикновено тогава липсва официална информация дали той е жив, или мъртъв.

Кейт Рааб има всичко: прекрасно семейство, интересна работа. Обаче това е преди ФБР да арестува баща ѝ за пране на пари. Преди да бъде принуден да сътрудничи с прокурорите.

Сега, една година по-късно, се е случило най-лошото. Бащата на Кейт внезапно изчезва в онова, което агентите от програмата наричат „синя зона“, а неговият агент е брутално убит. Кейт трябва да проникне в Синята зона и да разбере истината за своя баща. Най-вече какво крие от нея и какво е извършил.

Наръчникът по Сигурност на свидетелите на АМС — федералната служба^[1], която ръководи Програмата за защита на свидетелите, описва три етапа на участие на службата:

Червена зона — когато свидетелят е обект на защита по време на престоя му в затвора или съдебния процес.

Зелена зона — когато свидетелят заедно със семейството си е получил нова самоличност, преместен е на друго място и живее в безопасност с новата си самоличност, известна само на неговия агент от СС.

Синя зона — това състояние предизвиква най-големи страхове, защото означава, че се е появило подозрение за пробив в новата самоличност на свидетеля или че тя вече е разкрита. За Синя зона говорим и когато за него или нея не се знае нищо или връзката между свидетеля и агента по случая е прекратена. Също и когато свидетелят е избягал от сигурността, която предлага програмата. Обикновено тогава липсва официална информация дали той е жив, или мъртъв.

[1] US Marshal Service е федерална правоохранителна служба към Департамента по правосъдие на САЩ, наследник на най-старата федерална служба в Америка — на съдебните изпълнители. — Б.пр. ↑

ВЪВЕДЕНИЕ

На доктор Емил Варга му беше нужна само минута, за да стигне до стаята на възрастния мъж. Беше заспал и сънуваше една жена от студентските си години — преди почти цял живот, — но щом чу паникьосаното чукане на слугинята по вратата, наметна вълненото яке върху пижамата и грабна чантата си.

— Докторе — тя вече тичаше нагоре по стълбите, — елате бързо!

Варга знаеше пътя. От седмици пребиваваше в хасиендата. Всъщност упоритият, непреклонен мъж, който отсрочваше смъртта толкова дълго, сега беше единственият му пациент. Понякога, късно през нощта, Варга размишляваше пред чаша бренди, че собствената му вярна служба е предопредила сбогуването му с една дълга и блестяща кариера.

Дошъл ли е най-сетне краят?

Лекарят се спря на вратата на спалнята. Стаята бе тъмна и зловонна. Затворените капаци на сводестите прозорци задържаха началото на зазоряването. Миризмата му каза всичко, което трябваше да знае. Както и гърдите на стареца — притихнали за пръв път от седмици. Устата му бе отворена, главата леко се беше наклонила към възглавницата. Струйка жълта лига бе засъхнала на устните му.

Варга бавно пристъпи към голямото махагоново легло и остави чантата си на масата. Повече нямаше нужда от инструменти. Докато беше жив, неговият пациент бе силен като бик. Варга се замисли за насието, което той бе причинил. Но сега острите индиански скули бяха хлътнали и бледи. В това имаше нещо нелепо. Как е възможно човек, причинил толкова страх и мъка през живота си, в смъртта си да изглежда така крехък и немощен?

Варга чу глас откъм салона, който унищожи спокойствието на разсъмването. Боби, най-малкият син на стареца, се втурна в помещението все още по пижама. Той спря рязко и се втренчи в безжизнените форми с широко разтворени очи.

— Мъртъв ли е?

Лекарят кимна.

— Най-накрая освободи живота от хватката си. Стискаше го за топките цели осемдесет години.

Маргарет, жената на Боби, бременна с третото внуче на стареца, започна да плаче на прага. Синът предпазливо се примъкна до леглото, сякаш приближаваше задрямал планински лъв, който всеки миг може да скочи и да нападне. Коленичи и докосна лекичко лицето на баща си, вкоравените му изпити бузи. След това взе ръката, корава и груба като на общ работник дори и сега, и нежно я целуна.

— *Todas aruestas se terminaron*, рара — прошепна той, вторачен в мъртвите очи на покойника.

„Залагането приключи, татко.“

После се изправи и кимна.

— Благодаря ти, докторе, за всичко, което направи. Ще се погрижа братята ми да научат.

Варга се опита да разчете онова, което виждаше в очите на сина. Тъга. Нежелание да повярва. Болестта на баща му бе продължила толкова дълго и ето, най-накрая беше настъпил денят.

Не, по-скоро там беше изписан въпрос. Години наред старецът бе държал всички, свързани със силата на собствената си воля.

Какво щеше да стане сега?

Боби поведе жена си за ръка и излезе от стаята. Варга пристъпи към прозореца. Той отвори капациите и пусна утринната светлина вътре. Зората беше навлажнила долината.

Старецът я притежаваше цялата в протежение на много мили, далеч отвъд портите, пасищата, проблясващите Кордилери, издигащи се на три хиляди метра височина. Два черни американски джипа бяха паркирани до оборите. Двама телохранители, въоръжени с автомати, се разтакаваха около оградата и отпиваха от кафетата си. Още не знаеха.

— Да — промърмори Варга, — съобщи на братята си.

Той се обърна към покойника. „Разбра ли, копелдако, дори мъртъв си опасен“, въздъхна лекарят.

Шлюзовете бяха отворени. Водите щяха да са буйни и яростни. Кръвта никога не се измива с кръв.

Освен тук.

Над леглото висеше картина на Мадоната с младенеца в ръчно резбована рамка, за която Варга знаеше, че е дарение от една черква в

Буенавентура, родното място на стареца. Лекарят не беше религиозен, но въпреки това се прекръсти, после вдигна влажния чаршаф и го постави нежно върху лицето на мъртвеца.

— Надявам се, че най-сетне намери покой, старче. Където и да си... Защото тук... тук ще настане същински ад.

Не знам дали е сън, или е истина.

Слизам от автобуса на Второ Авеню. Спирката е само на няколко преки от мястото, където живея. Веднага разбирам, че нещо не е наред.

Може би онзи тип, който се отдръпва от витрината на магазина, хвърля цигарата си на тротоара и тръгва след мен. Може би равномерният тропот на стъпките му по плочника, докато ме следва плътно, когато пресичам към Дванайсета улица.

Обикновено не бих се върнала. Не бих се замислила. Това е Ийст Вилидж. Оживено е. Навсякъде има хора. Това е само един градски звук. Нещо обичайно.

„Ускори крачки — подканвам се аз. — Живееш само на няколко преки.“

Казвам си, че това не може да се случва. „Ако ще се събуждаш, Кейт, сега му е времето!“ Но не се събуждам. Този път е истина. Този път крия тайна, достатъчно важна, за да бъде убита.

Пресичам улицата, ускорявайки ход. Пулсът ми се учестява. Стъпките на онзи ме проглушават. Успявам да го зърна в отражението на една витрина. Черни мустаци и къса остра коса.

Сърцето ми ще изскочи от гърдите.

Там има супермаркет, откъдето понякога купувам продукти. Втурвам се вътре. Пълно е с хора. За секунда се чувствам в безопасност. Взимам кошница и се скривам между рафтовете. Хвърлям разни неща в нея, като се преструвам, че имам нужда от тях. Но през цялото време просто чакам. И се моля да отmine.

Плащам. Усмиввам се нервно на Ингрид, момичето на касата, която ме познава. Имам зловещо предчувствие. Ами ако тя е последният човек, който ме вижда жива?

Отвън отново изпитвам облекчение за миг. Мъжът май си е отишъл. Но после замръзвам. Той още е там. Облегнат небрежно на една кола, паркирана от другата страна на улицата, говори по телефона. Очите му бавно се извързват към мен...

„Мамка му! Кейт, какво ще правиш?“

Вече тичам. Първо ускорявам крачки незабележимо, после все по-бързо. Чувам френетичния ритъм на забързани стъпки по паважа, но този път на половин пряка зад мен. Вече мога да го видя. Зеленият навес. Номер 445 Е, Седма улица. Ровя за ключовете. Ръцете ми треперят. Само още няколко метра...

Накрая бягам с все сили. Ръчкам ключа си в ключалката и се моля да се завърти. И той се завърта! Рязко отварям тежките стъклени врати. Хвърлям един последен поглед назад. Мъжът, който ме следи, е спрял няколко входа по-надолу. Чувам как вратата се затваря и ключалката милостиво щраква.

Сега съм в безопасност. Чувствам как гърдите ми буквално хлътват от облекчение. „Всичко свърши, Кейт. Слава богу.“

За първи път усещам прилепения към тялото ми пуловер, мокър от лепкава пот. „На това трябва да се сложи край. Кейт, трябва да идеш при някого.“ Толкова голямо е облекчението ми, че започвам да плача.

Но при кого да отида?

Полицията? Те ме лъжат от самото начало. Най-близката ми приятелка? Тя се бори за живота си в болница „Ню Йорк“. Това със сигурност не е сън.

Семейството ми? „Твоето семейство го няма, Кейт. Завинаги.“

Вече е прекалено късно за всичко това.

Качвам се в асансьора и натискам бутона за моя етаж. Седмия. Асансьорът е от онези тежки товарни модели, които потракват като влак, когато преминават през поредния етаж. Искам само да вляза в апартамента си и да затворя вратата.

Двама мъже препречват пътя ми.

Опитвам се да изкрещя, но защо да го правя? Никой няма да ме чуе. Отстъпвам назад. Кръвта ми се смразява. Единственото, което мога да сторя, е да ги гледам безмълвно в очите.

Зная, че са тук, за да ме убият.

Онова, което не зная, е дали са от колумбийците на баща ми, или от ФБР.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Сутринта, когато животът на Бенджамин Рааб започна да се разпада, златото се бе покачило с два процента.

Той се беше облегал в стола зад бюрото и гледаше надолу към Четирийсет и седма улица сред пищния комфорт на кабинета си високо над Авеню ъф Америкас с телефон, заклещен под врата.

— Чакам, Радж...

Рааб имаше уговорена доставка на две хиляди фунта злато. Над милион долара. Индийците бяха най-големите му клиенти. Едни от най-големите износители на бижута в света. Два процента. Рааб провери показанията на терминала на „Куотрон“^[1]. Това правеше трийсет хиляди долара. Още преди обяд.

— Хайде, Радж — подкани го Рааб. — Днес следобед дъщеря ми се жени. Ще ми се да стигна навреме, ако може.

— Кейт се омъжва? — индиецът сякаш се обиди. — Бен, ти никога не си казвал...

— Такава е приказката, Радж. Ако Кейт наистина се омъжваше, ти щеше да си там. Хайде, Радж... говорим за злато, а не за шикалки. „Не върви зле“, помисли си.

С това се занимаваше Рааб. Прехвърляше злато. От двайсет години притежаваше търговска компания близо до диамантения квартал на Ню Йорк. Преди години бе започнал да изкупува запасите на дребните бижутери, които отпадаха от бизнеса. Сега доставяше злато на половината търговци на улицата. Както и на няколко от големите износители на бижута по света.

Всички в този занаят го познаваха. Не можеше да си поръча сандвич с пуйка в „Готам Дели“ в долния край на улицата, без някой от навъсените, надменни хасиди^[2] да не влезе в сепарето с новини за смайващ нов камък, обявен за продажба. (Въпреки това те никога не пропускаха да напомнят, че като сефарад^[3] дори не е един от техните.) Или пък някой от младите пуерторикански куриери, разносящи поръчките, му благодареше за цветята, които бе изпратил на сватбата му. Или китаецът, който гледаше да изкара няколко долара от

колебанията на валутните курсове. Или австралийците, които го омайваха с необработени късове камъни с индустриални качества.

„Аз съм късметлия“, обичаше да казва Рааб. Жена му го обожаваше, а трите им красиви деца го караха да се гордее. Домът му в Ларчмънт (много повече от обикновена къща) гледаше към Лонг Айлънд Саунд. Ферарито 585, което Рааб изпробва на пистата Лайм Рок^[4], си имаше специално място в гаража за пет автомобила. Да не говорим за ложата на стадиона на „Янките“ или билетите за мачовете на „Ню Йорк Никс“ на партера в „Гардън“ точно зад скамейката на баскетболистите.

Бетси, неговата помощничка от двайсет години, влезе, носейки салата за шефа върху табла и платнена салфетка. Тя беше най-добрата защита на Рааб срещу склонността му да оставя мазни петна по вратовръзките си от „Хермес“.

Бетси завъртя очи.

— Още ли говориш с Радж?

Бенджамин вдигна рамене и посочи към бележника, където вече беше записал резултата: 648.50 долара. Знаеше, че купувачът ще го приеме. Радж винаги правеше така. Играеха този малък танц от години. „Но трябваше ли всеки път да разиграва трагедии толкова дълго?“

— Добре, приятелю — най-накрая изстена индиецът и се предаде. — Приемам сделката.

— Ух, Радж — въздъхна Рааб с престорено облекчение, — от „Файненшъл Таймс“ чакат отвън, за да пишат за нея.

Индиецът също се засмя и те приключиха сделката: 648.50 долара точно както беше предвидил.

Бетси се усмихна.

— Винаги казва това, нали? — взе написания на ръка договор от бюрото и го замени с две лъскави туристически брошури, които постави до чинията му.

Рааб напъха салфетката под яката на раираната си риза „Томас Пинк“.

— От петнайсет години.

Едва прекрачил в претъпкания офис на Рааб, човек веднага забелязваше отрупаните със снимки на жена му Шарън и децата стени и рафтове. Кейт, най-голямата, която завърши „Браун“^[5], Емили, на

шестнайсет и вече включена в националната класация по скуош, и накрая Джъстин, две години по-малък от нея. Имаше и снимки от всички вълшебни семейни пътувания през годините.

Вилата в Тоскана. В Кения на сафари. На ски в Коршевел във френските Алпи. Бен в пилотския си костюм заедно с Ричард Пейти пред рали школата на „Порше“.

Точно това правеше, след като се наобядва — чертаеше тяхното следващо голямо пътуване. Най-доброто от всички. Мачу Пикчу. Андите. След това една фантастична туристическа обиколка на Патагония. Наближаваше тяхната двайсет и пет годишнина. Патагония винаги е била една от мечтите на Шарън.

— През следващия си живот — ухили се Бетси, докато отваряше вратата на кабинета — ще се погрижа да се родя като едно от децата ти.

— В следващия — провикна се след нея Рааб — и аз също.

Внезапно от преддверието на кабинета се чу силен трясък. Първоначално Рааб си помисли, че е взрив или нападение. Поколеба се дали да не натисне паникбутоната. Високи, непознати гласове лаеха команди.

Бетси се втурна отново в кабинета ужасена. На крачка след нея двамина мъже в костюми и флотски якета се промушиха през вратата.

— Бенджамин Рааб?

— Да... — той се изправи с лице към оплешивяващия висок мъж, който зададе въпроса и май командваше тук. — Не може да нахлувате просто така. Какво, по дяволите, става?

— Става това, господин Рааб — и мъжът подхвърли някакъв сгънат лист върху писалището, — че имаме заповед от федерален съдия за вашия арест.

— Арест? — изведнъж навсякъде загъмжа от хора с якета, носещи надпис ФБР. Служителите му бяха обградени, наредиха им да си тръгват. — За какво?

— За пране на пари, подпомагане и съучастие в криминално престъпление, заговор за измама на правителството на САЩ — започна да изрежда агентът. — Как ви се струва това, господин Рааб? Всичко в този офис се конфискува като веществени доказателства пред съда.

— Какво?

Преди да успее да промълви и дума, вторият агент, млад мъж от мексикански произход, завъртя Рааб, издърпа грубо ръцете му зад гърба и щракна чифт белезници около китките му пред очите на всичките му служители.

— Това е лудост! — извъртя се Рааб, опитвайки се да погледне младежа в лицето.

— Наистина — изпръхтя пренебрежително младия латиноамериканец. Той измъкна туристическите брошури от ръцете му.

— Кофти — намигна му агентът, когато ги хвърли на бюрото, — пътуването щеше да си го бива.

[1] Компютърна система за търговия с валута и злато на американската фирма Quotron Systems, която дава възможност на търговеца да поддържа чрез един дисплей контакт с шестима клиенти едновременно. — Б.пр. ↑

[2] Член на радикална ортодоксална еврейска секта, която спазва строга форма на юдаизма. — Б.пр. ↑

[3] От Сефарад — на иврит Испания. Название на изгонените от Испания и Португалия през 1492 г. с декрет на крал Фердинанд Арагонски и съпругата му Изабела евреи. — Б.ред. ↑

[4] Лайм Рок Парк — автомобилна писта в Кънектикът, на която се провеждат състезания от американските серии Лъо Ман. — Б.ред. ↑

[5] Един от осемте университета на Бръшляновата лига. — Б.ред.

↑

2.

— Провери тия нещица — промърмори Кейт Рааб, като гледаше през мощния микроскоп „Сименс“.

Тина Охеърн, сътрудничката ѝ в лабораторията, се наведе над уреда.

— Уха!

В синкавата луминесцентна светлина на лещите с висока разделителна способност се открояваха две клетки, увеличени така, че да се виждат ясно. Едната беше лимфоцит, дефектна бяла кръвна клетка с кръг от космати израстъци, стърчащи от мембраната ѝ. Втората беше по-тънка, с форма на завъртулка и с голяма бяла точка в центъра.

— Това е главният — рече Кейт, докато бавно нагласяваше фокуса. — Ще ги наречем Тристан и Изолда. Пакър ги кръсти така — тя вдигна малка метална сонда от плота. — А сега виж това...

Докато Кейт вкарваше сондата, Тристан се плъзна към поплътния лимфоцит. Дефектната клетка се съпротивляваше, но другата клетка продължаваше да упорства, сякаш търсеше слабости в мембраната ѝ. Като че ли атакуваше.

— Приличат ми повече на Ник и Джесика — изкиска се Тина, наведена над окулярите.

— Гледай!

Клетката, прилична на завъртулка, сякаш бе получила заповед да проучи косматите граници на бялото кръвно телце. Пред очите им нападателята проникна през обвивката на своята плячка и двете се сляха в една по-голяма клетка с бяла точка в средата.

Тина вдигна очи.

— Ох!

— Любовта е болка, нали така? Ето ти фамилия репродуктивни стволови клетки — обясни Кейт и вдигна очи от микроскопа. — Бялата е лимфобласт. Онова, което Пакър нарича „левкоцит убиец“. Това е патогенният агент на левкемията. Следващата седмица ще видим какво

ще се случи в плазмен разтвор, наподобяващ кръвообращението. Трябва да запиша резултатите.

— И правиш това по цял ден? — Тина смръщи лице.

Кейт се изкикоти. „Добре дошла в живота пред предметното стъкло.“

— Цяла година.

През последните осем месеца тя работеше като лаборант за доктор Грант Пакър в Медицинския колеж „Алберт Айнщайн“ в Бронкс, чиято работа в областта на цитогенетичната левкемия беше започнала да вдига шум в медицинските среди. Беше спечелила аспирантура от „Браун“, където с Тина бяха партньори по лабораторна работа през последната им година.

Кейт беше умна, но неприятна, както винаги повтаряше. Сега беше на двайсет и три, обичаше да се забавлява, да ходи по новите ресторанти и клубове. Откакто стана на дванайсет, можеше да победи повечето момчета при спускане със сноуборд. Имаше приятел на име Грег, който беше втора година практикант в Медицинския факултет на Нюйоркския университет. Тя прекарваше по-голямата част от деня си наведена над микроскопа в записване на данни или прехвърлянето им на файлове. Когато успяваха да се видят, с Грег винаги се шегуваха, че една лабораторна мишка в техните отношения е напълно достатъчна. Въпреки това Кейт обичаше работата си. Пакър бе започнал да привлича внимание и тя признаваше, че това е най-добрата възможност, която бе получавала от дълго време насам.

Между другото, претенциите ѝ за значимост според нея несъмнено се дължаха на факта, че е единственият човек в състояние да изрецитира „Десетте етапа на клетъчното развитие“ на Клиър и на това, че имаше татуирана двойна спирала^[1] на задника си.

— Левкоскопофилия — обясни Кейт. — Страхотно е, когато го видиш за пръв път. Обаче я се опитай да го гледаш хиляда пъти. Виж сега какво става.

Те се наведоха отново към двойния микроскоп. Беше останала само една клетка. По-големият, приличен на завъртулка Тристан. Дефектният лимфобласт буквално беше изчезнал.

Впечатлена, Тина подсвирна.

— Ако това се случи в по-сложен организъм, ще си е направо за Нобелова награда.

— Може би след десет години. А лично аз просто се надявам на дисертация — усмихна се Кейт.

В този момент мобилният ѝ телефон започна да вибрира. Помисли си, че може да е Грег, който обичаше да ѝ праща по мейла смешни снимки от обиколките си, но когато провери екранчето, поклати глава и плъзна телефона обратно в джоба на престилката.

— Ако не е някой друг, ще е майка ми... — въздъхна тя.

Кейт заведе Тина в библиотеката, където на цифров носител се съхраняваха около хиляда записа от кръстосвания на фамилията стволови клетки.

— Делото на живота ми!

Запозна я с Макс, любимаца на Пакър, микроскоп за повече от два милиона долара, който различаваше хромозомите в клетките и правеше възможно всичко, което се случваше тук.

— Имаш чувството, че сте станали гаджета с Макс, още преди да е минал месецът.

Тина го огледа с шеговито повдигане на рамене в знак на одобрение.

— Правила съм и по-лоши неща.

Тогаво мобилният телефон на Кейт отново звънна. Тя го отвори. Пак майка ѝ. Този път получаваше есемес.

„Кейт, нещо се случи. Обади се веднага вкъщи.“

Кейт се вторачи в текста. Никога не бе получавала подобно съобщение. Съдържанието му никак не ѝ хареса. Съзнанието ѝ запрехвърля различни възможности. Всички бяха лоши.

— Тина, извинявай, но трябва да звънна вкъщи.

— Не се тревожи, аз просто ще си поговоря любезно с Макс.

С нервно потреперващи пръсти Кейт натисна бутона за бързо избиране на номера на родителите ѝ в Ларчмънт. Майка ѝ вдигна още след първото позвъняване. Веднага усети тревогата в гласа ѝ.

— Кейт, става дума за баща ти...

Беше се случило нещо лошо. Тръпка от ужас премина през нея. Баща ѝ никога не бе боледувал. Беше в отлична форма. Вероятно дори можеше да се изправи на скуош срещу Ем в някой от добрите си дни.

— Мамо, какво се е случило? Той добре ли е?

— Не зная... Обади се секретарката му. Кейт, баща ти е арестуван. От ФБР!

[1] Структурният модел на ДНК, носител на наследствеността, представлява двойна спирала. — Б.ред. ↑

3.

Свалиха белезниците на Рааб едва в главното управление на ФБР на Фоли Скуеър в Долен Манхатън, когато го въведоха в гола тясна стая с дървена маса и метални столове и няколко избелели плаката на издирвани лица, закачени на таблото за съобщения на стената.

Той седна, втренчен в малкото огледало, през което бе сигурен, че го наблюдават. Виждал беше нещо подобно в криминалните филми по телевизията. Знаеше какво трябва да им каже. Беше го репетира безброй пъти. Всичко това е безумна грешка. Той е просто един бизнесмен. През целия си живот не бе направил нищо незаконно.

След двайсетина минути вратата се отвори. Рааб се изправи. Влязоха същите двама агенти, които го арестуваха, следвани от слаб млад мъж в сив костюм и къса, ниско подстригана коса, който постави едно куфарче на масата.

— Аз съм специален агент Бут и отговарям за операцията — обяви високият оплешивяващ агент. — Вече се запознахте със специален агент Руиз. Това е господин Нардоци. Той е федерален прокурор в Департамента по правосъдие и е запознат с вашия случай.

— Моят случай? — Рааб се насили да се усмихне колебливо, като оглеждаше с лека тревога дебелите им папки, без да вярва и дума от това, което чува.

— Господин Рааб, онова, което ще направим, е да ви зададем няколко въпроса — започна агентът от латиноамерикански произход Руиз. — Моля, седнете. Мога да ви уверя, че всичко ще бъде много лесно, ако можем да разчитаме на вашето пълно сътрудничество и просто отговаряте колкото може по-честно и ясно на въпросите.

— Разбира се — кимна Рааб и седна отново.

— Ние ще записваме разговора. Нали нямате нищо против? — попита Руиз, докато поставяше един обикновен касетофон на масата, без да изчака отговора му. — Това е и за ваша защита. Освен това, когато поискате, може да присъства адвокат.

— Не ми трябва адвокат — поклати Рааб глава. — Нямам какво да крия.

— Това е чудесно, господин Рааб — намигна му Руиз несприинудено. — Тези неща обикновено минават най-добре, когато хората нямат какво да крият.

Агентът извади купчина документи от папката и ги подреди на масата.

— Господин Рааб, чували ли сте за „Паз Експорт Ентърпрайзис“? — започна той, обръщайки първата страница.

— Разбира се — потвърди Рааб. — Те са едни от най-големите ми клиенти.

— И какво правите за тях? — попита го агентът на ФБР.

— Купувам злато. На свободния пазар. Те работят в областта на масовото производство на бижута или нещо такова. От тяхно име го изпращам на посредник.

— „Арго Манюфакчъринг“ — Намеси се Руиз и отгърна поредната страница от бележките си.

— Да, „Арго“. Ако става дума за това...

— И какво прави „Арго“ с всичкото това злато, което вие купувате? — прекъсна го Руиз за пореден път.

— Не знам. Те са производители. Преработват златото в листове или каквото там поиска „Паз“.

— Бижута — промърмори Руиз иронично и вдигна очи от бележките си.

Рааб отвърна на погледа му.

— Какво правят със златото, си е тяхна работа. Аз просто го купувам.

— И откога доставяте злато на „Арго“ от името на „Паз“? — продължи разпита Бут, който изглежда отговаряше за разследването.

— Не съм сигурен. Трябва да проверя. Може би от шест или осем години...

— От шест или осем години — агентите се спогледаха. — И през цялото това време, господин Рааб, не сте имали никаква представа какво правят, щом получат златото от вас?

Това прозвуча като реторичен въпрос, но те изглежда очакваха отговор.

— Правят различни неща — вдигна рамене Рааб. — За различни клиенти. Бижута, позлатени неща, украшения за писалища, преспапиета...

— Те използват прекалено големи количества злато — отбеляза Бут, докато плъзгаше поглед по колона от цифри — за писалищни украшения и преспапиета. Не смятате ли? Миналата година — сто и трийсет фунта^[1]. Грубо по шестстотин и четирийсет долара унцията^[2]. Това прави над трийсет и един милиона долара, господин Рааб!

Цифрите изненадаха Рааб. Той почувства капка пот да се стича по слепоочието му. Облиза с език устните си.

— Казах ви. Аз съм в бизнеса с трансакциите. Те ми дават договор и всичко, което правя, е да им доставя златото. Вижте, може би, ако ми кажете за какво е цялата тая работа...

В отговор Бут се вторачи в него така, сякаш е изумен. Със скептична усмивка, която се стори на Рааб подплатена с факти, Руиз отвори своята папка и извади няколко нови листа. Черно-бели снимки. Осем на десет. На всички имаше всекидневни неща. Пособия за книги, преспапиета и някои основни инструменти: чукове, отвертки, мотики.

— Господин Рааб, разпознавате ли някои от тези предмети?

За първи път Рааб почувства как сърцето му ускорява ритъм. Той предпазливо поклати глава.

— Не.

— Вие получавате пари от „Арго“. Нали така, господин Рааб? — изненада го Руиз. — Рушвети...

— Комисиони — поправи го той, подразнен от тона му.

— В добавка към комисионите ви — настоя агентът, без да отмества поглед от него. Той плъзна друг лист по масата. — Колко е обичайната комисиона при търговията със стоки за широко потребление? Един и половина-два процента? А вашата е шест до осем на сто, господин Рааб. Така ли е?

Руиз продължаваше да го гледа изпитателно. Гърлото на Рааб пресъхна. Осъзна, че си играе със златните копчета за ръкавели „Картие“, които Шарън му бе подарила за петдесетия рожден ден, и рязко спря. Погледът му се стрелкаше между двамата агенти и прокурора, докато се опитваше да прецени какво се върти из главите им.

— Както казахте и вие, те използват доста злато — отговори Рааб. — Но какво правят с него, си е тяхна работа. Аз просто го доставям.

— Онова, което правят с него, господин Рааб — гласът на агент Бут, изгубил търпение, стана твърд — е да го изнасят. Тези бижута, които споменахте, не са направени от стомана, бронз или златни листове. Те са от чисто злато, господин Рааб. Оцветяват ги и ги оксидират, за да изглеждат като обикновени украшения. Подозирам, че знаете това. Господин Рааб, имате ли някаква представа къде отиват тези дрънкулки?

— Предполагам, че някъде в Южна Америка — Рааб си възвърна гласа, който заехтя дълбоко в гърлото му. — Обясних ви, аз просто купувам за тях. Не съм сигурен, че разбирам какво точно става.

— Господин Рааб, става това — Бут се приведе, за да го погледне в очите, — че вече сте нагазили с единия крак в кофа с лайна. Ние просто искаме да разберем дали другият също е вътре, или не. Казахте, че сте работили с „Арго“ между шест и осем години. Знаете ли кой е собственикът на фирмата?

— Харолд Корнрайх — отговори по-уверено Рааб. — Познавам добре Харолд.

— Хубаво. А „Паз“? Знаете ли кой я ръководи?

— Мисля, че се казва Спеса или нещо такова. Виктор. Срещал съм се няколко пъти с него.

— Всъщност, Виктор Спеса, чието истинско име е Виктор Концерга — Руиз плъзна една снимка по плота, — е изпълнителен съдружник в „Паз“. „Паз“ е регистрирана от офшорно дружество с ограничена отговорност, самото то с регистрация на Каймановите острови. „Би Кей Ей Инвестмънт“ — Руиз пръсна още няколко снимки на масата. Кадри от наблюдение. Мъжете определено приличаха на латиноамериканци.

— Познавате ли някого от тях, господин Рааб?

Сега Рааб наистина се разтревожи. По гръбнака му бавно започна да се стича струйка студена пот. Той взе снимките, разгледа ги внимателно една по една. После несигурно поклати глава.

— Не.

— Виктор Концерга, Рамон Рамирес, Луис Трухильо — рече главният от ФБР. — Тези лица са вписани като управляващи служители на „Би Кей Ей“, получателя на масовите стоки, в които се преработва вашето злато. Трухильо — продължи Руиз и плъзна към него друга снимка на нисък, набит мъж, който се качва в мерцедес — е

един от тези, които управляват парите на фамилията Меркадо от колумбийския наркокартел.

— Колумбия! — повтори като ехо Рааб, а очите му се ококориха.

— И за да не бъда криворазбран, господин Рааб — агент Руиз пак намигна, — не говорим за „Б“ отбора.

Рааб се беше вторачил в тях с раззината уста.

— Златото, което купувате от името на „Паз“, се претопява в обикновени масови стоки, после те се оцветяват или оксидират и се изпращат обратно в Колумбия, където се преработват наново в кюлчета. „Паз“ е просто фасада. Тя е сто процента собственост на наркокартела Меркадо. Парите, които ви плащат за вашите „трансакции“, както ги наричате, са спечелени от разпространение на наркотици. Златото, което вие доставяте — агентът примигна, — е средството, с което връщат парите у дома си.

— Не! — скочи Рааб на крака, като този път очите му пламтяха предизвикателно. — Нямам нищо общо с това. Кълна се. Аз доставям злато. Това е всичко. Имам договор. Този Виктор Концерга ме нае, както правят много хора. Ако се опитвате да ме сплашите, добре, успяхте да привлечете вниманието ми. Действа! Но колумбийци... Меркадо... — той поклати глава. — Невъзможно. Какво мислите, че става тук?

Бут само потърка челюстта си с ръка, сякаш не бе чул и думичка от онова, което говореше Рааб.

— Когато Концерга ви потърси, господин Рааб, какво точно поиска от вас?

— Каза, че има нужда от злато. Искаше да го преработва в определени стоки.

— И как се получи така, че се е свързал с „Арго Манюфакчъринг“?

Рааб подскочи. Сега разбра. Беше съвсем ясно накъде води разпитът. „Арго“ беше собственост на негов приятел. Харолд. Той ги беше запознал.

И от години му плащаха добре заради това, че беше уредил сделката.

Точно в този момент прокурорът от Департамента по правосъдие, който досега беше мълчал, се наклони напред и попита:

— Господин Рааб, нали разбирате определението за пране на пари?

[1] Един фунт е равен на 0.453 г — Б.пр. ↑

[2] Една унция е равна на 28.3 г — Б.пр. ↑

4.

Рааб се почувства така, сякаш го бяха ударили в стомаха. Лицето му побеля. — Нищо не знаех! — поклати глава. Внезапно гърбът на ризата му се просмука с пот. — Добре де, аз... взимал съм комисиони от „Арго“ — заекна той. — Но това беше по-скоро хонорар за намирането на фирмата, а не рушвет. Аз бях просто посредник. Хората непрекъснато го правят. Обаче, кълна се, не съм имал представа какво правят със златото. Пълна лудост — той огледа очаквателно лицата на агентите за някакви следи от разбиране. — В този бизнес съм от двайсет години...

— Двайсет години — Руиз скръсти ръце през гърдите си и се наклони назад. — Това е цифра, на която ще се спираме от време на време. Но сега... казахте, че Концерга пръв е дошъл при вас?

— Да — кимна Рааб. — Обясни, че иска да произвежда разни неща от злато. Че аз ще бъда негов брокер, ако му намеря контрагент. Че ще бъде много доходно. Аз го свързах с Харолд. Никога не съм чувал за „Би Кей Ей Инвестмънтс“. Или за Трухильо. Харолд е добър човек. Познавам го, откакто двамата за пръв път влязохме в този бизнес. Той просто се нуждаеше от работа.

— Господин Рааб, нали сте запознат със Закона срещу корумпираните организации с връзки с престъпни групировки, известен като ЗКОВГ? — разкри насоката на случая щатският прокурор. — Или със Закона за борба с тероризма, известен като Пейтриът акт^[1]?

— ЗКОВГ... — Рааб пребледня. — Той е срещу гангстерите. Пейтриът акт? По дяволите, за какъв ме мислите?

— ЗКОВГ гласи, че е нужно само да знаете за криминално деяние или повтарящо се участие в такова, за да имаме углавно престъпление. Без съмнение, вашето участие в уреждане на връзката между „Паз“ и „Арго“, да не говорим за потока незаконни плащания, които сте получавали от тях в продължение на години, недвусмислено представляват углавно престъпление. Също така бих желал да привлека вниманието ви, господин Рааб, към Пейтриът акт, според

който от 2001 година е подсъдно да не се уведомяват властите за чекове над двайсет хиляди долара, получени от чуждестранна организация.

— Пейтриът акт... — коляното на Рааб се стрелна нагоре и след това надолу като пневматичен чук. — Какви, по дяволите, ги говорите?

— Ние твърдим — Намеси се специален агент Бут, като небрежно почесваше късата си червеникава коса покрай слепоочията, — че вие яко сте се прецакали, господин Рааб, да ме извините за израза. И онова, за което трябва да мислите сега е как да направите така, че нещата да поемат в удобна за вас посока.

— Удобна за мен? — Рааб почувства топлината в стаята по-осезателно. Мярнаха му се Шарън и децата. Как щяха да приемат това? Как би могъл изобщо да обясни... Почувства, че му се завива свят.

— Господин Рааб, не изглеждате добре — отбеляза Руиз, като се преструваше на загрижен. Той стана и му сипа чаша вода.

Рааб скри лице в дланите си.

— Мисля, че имам нужда от адвокат.

— О, вие нямате нужда от адвокат — специален агент Бут го гледаше с широко отворени очи, — а от целия шибан Департамент по правосъдие, за да тръгнат нещата във ваша полза.

Руиз се върна на масата и плъзна чашата с вода към него.

— Разбира се, може и да има начин да се измъкнете от тази каша.

Рааб прекара ръце през косата си. Той отпи глътка вода, за да охлади вътрешната си горещина.

— Какъв начин?

— Начин, който ще ви опази да не влезете във федерален затвор за следващите двайсет години — отговори Бут с усмивка.

Рааб почувства как стомахът му се сви от болка. Отпи още една глътка вода, подсмърчаше и преглъщаше смесица от сополи и горещи сълзи.

— Как?

— Концерга, господин Рааб. Концерга води до Рамирес и Трухильо. Гледали сте филми. Тук нещата стават по същия начин. Вие ни водите нагоре по стълбата, а ние намираме начин туй-онуй да изчезне. Естествено — добави агентът, — сам разбирате, че вашето приятелче Харолд Корнрайх също трябва да си замине.

Рааб го загледа с празен поглед. Харолд му беше приятел. Той и Одри бяха присъствали на джъстиновата бар мицвах^[2]. Синът им Тим току-що беше приет в „Мидълбъри“. Рааб поклати глава.

— Познавам Харолд Корнрайх от двацет години.

— Господин Рааб, той вече е минало — Бут повдигна вежди. — Не бихте искали да му задаваме същите въпроси за вас, нали?

Руиз премести стола си от другата страна на масата и го приближи към този на Рааб по един някак задушевен начин.

— Господин Рааб, водите хубав живот. Онова, за което сега трябва да мислите е как да го запазите. Видях снимките в кабинета ви. Не съм сигурен как двацет години във федерален затвор ще се отразят на семейството ви.

— Двацет години?

Руиз се ухили.

— Нали ви казах, че пак ще се върнем на тази цифра.

Пристъп на ярост изпълни гърдите на Рааб.

Той скочи на крака. Този път му позволиха да го направи. Отиде при стената и започна да я удря с юмрук, после престана. Обърна се с лице към тях.

— Защо ми причинявате това? Всичко, което съм сторил е да срещна двама души. Половината от тези, които работят на златарската улица, биха направили същото. Хвърляте в лицето ми Пейтриът акт. Искате да предам приятелите си. Единственото, което съм направил, е да купувам злато. Мамка му, за какъв ме мислите вие?

Те не продумаха. Просто изчакаха Рааб бавно да се върне обратно на масата. Очите му горяха, той се тръшна отново на стола и ги разтърка с пръсти.

— Трябва да говоря с адвоката си.

— Искате защита и това е ваше решение — отговори Руиз. — Вие сте сготвена манджа, господин Рааб, каквото и да правите. Единствената ви възможност да се отървете от всичко това, е да говорите с нас. Но преди да проведете разговора с адвоката си, има и още нещо, което може да му кажете.

— И какво е то? — Рааб се вторачи в него, с цялото си същество усещаше безизходицата.

Агентът извади друга снимка от папката си и я плъзна по масата.

— Какво ще кажете за това лице? Познато ли ви е?

Рааб я взе. Загледа се в нея едва ли не почтително, докато лицето му бавно побледняваше.

Руиз започна да вади още снимки. Те, както и предишните, бяха правени по време на наблюдение. С това изключение, че на тези беше заснет самият Рааб. Беше в компанията на нисък, набит мъж с къси мустаци и плешиво теме. Едната беше направена от отсрещната страна на улицата през прозореца на кабинета му. Другата ги показваше как обядват в „Чайна грил“. Сърцето на Рааб слезе в петите.

— Айвън Бера — промълви той, загледан тъпо в снимките.

— Иван Берос — кимна агентът на ФБР, сдържайки усмивката си.

Сякаш по даден знак вратата на стаята за разпити се отвори и някой влезе.

Очите на Рааб се ококориха.

Беше мъжът от снимката. Бера. Облечен съвсем различно от това, което Рааб беше виждал. Не носеше кожено яке и джинси, а костюм.

Имаше и значка.

— Господин Рааб, мисля, че вече познавате специален агент Еспозито? Но ако паметта ви има нужда от освежаване веднага можем да ви пуснем записите, направени по време на срещите ви с него.

Рааб вдигна очи с побеляло лице. Хванаха го. Беше се прецакал.

— Както ви казахме в началото — агент Руиз започна да прибира снимките с престорена усмивка, — нещата винаги се получават най-добре, когато човек няма какво да крие.

[1] Patriot Act — приет след атентатите на 11 септември 2001. Законът често е критикуван за нарушаване на основни граждански права — достъп до лична информация, банкови сметки, социални и медицински осигуровки и други. — Б.ред. ↑

[2] В юдаизма церемония на посвещение, с която се отбелязва 13-годишнината на момчетата и началото на тяхното възмъжаване и религиозна отговорност. — Б.пр. ↑

5.

Кейт едва успя да хване влака в 12:10 от спирка „Фордъм Роуд“ към дома на родителите си в Ларчмънт и се напъха в последния вагон точно преди вратите да се затворят.

Времето ѝ стигна само да грабне няколко лични вещи и пътъом да остави неясно съобщение на Грег: „Нещо се е случило с Бен. Аз съм на път за вкъщи. Ще ти съобщя, когато науча повече.“

Едва когато влакът излезе от гарата и Кейт се озова в обедната празнота на вагона, всичко се стовари върху нея. По-точно казано, наученото от майка ѝ направо я повали.

Баща ѝ — арестуван от ФБР.

Ако не беше доловила паниката в гласа ѝ, щеше да си помисли, че това е някаква шега. Пране на пари. Заговор. Пълна лудост... Та баща ѝ бе един от най-почтените хора, които познаваше.

Разбира се, може и да измъквал по някоя комисионна оттук-оттам. Или от време на време да пише някой семеен обяд за сметка на фирмата. Или да мами с данъците си... Всички го правеха.

Но ЗКОВГ... Подпомагане на криминално деяние... ФБР... Лудост. Тя познаваше своя баща. Знаеше какъв човек е. Абсолютно невъзможно...

Кейт си купи билет от кондуктора и облегна глава на прозореца, опитвайки се да успокои дишането си.

Доброто име беше най-важното за баща ѝ. Той често говореше за това. Бизнесът му се основаваше на него. Той нямаше продавачи, някаква сложна маркетингова програма или задна стая, пълна с блъскащи се търговци. Имаше само себе си, договорите и дългите години в този занаят. И добро име. Какво друго беше по-ценно от неговата дума?

Веднъж, спомни си Кейт, той бе отказал да се заеме с продажбата на голямо имение, чиято цена надхвърляше седемцифрено число, само защото изпълнителят на завещанието го беше предложил и на конкурент, който обаче му беше близък. Баща ѝ не искаше да се натиска за работата в ущърб на свой приятел.

Друг път, две години след продажбата на осемкаратов диамант, за която беше посредничил, той го прие обратно. Само защото някакъв оценител мошеник, с когото купувачката се бе консултирала по-късно, настояваше, че камъкът е малко замъглен. Сделка за седемцифрено число. Замъглен? Дори и Джъстин му казаха, че трябва да е луд, за да го направи. Камъкът не се бе променил! Просто жената не го искаше повече.

Влакчето на Метро Норт^[1] подминаваше с тракане евтините жилищни блокове в Бронкс. Кейт потъна в седалката си. Тревожеше се за баща си. Как ли се чувстваше той? Момичето затвори очи.

Тя беше най-голямото му дете. Изпреварила другите с шест години. Много пъти Бен ѝ беше казвал, че това е изградило специална връзка между тях двамата. „Това е нашата малка тайна, Тиквичке“. Имаха дори свой таен поздрав. Бяха го видели в някакъв филм и така си остана — помахване с един пръст.

Тя изглеждаше по-различно от другите му деца. С големи очи, много привлекателна, винаги се намираше някой да каже, че прилича на Натали Портман^[2]. Косата ѝ беше дълга до раменете, светлокестенява. На Еми и Джъстин беше по-гъста и тъмна. И тези пронизателни зелени очи — откъде се бяха взели?

— Пощурели гени — често обясняваше Кейт. — Нали знаеш, доминантни и рецесивни X и Y-хромозоми... Как прескачат през поколение.

— Хубавка си — дразнеше я баща ѝ. — Само не мога да разбера как може да си и толкова умна.

Облегна се отново на стъклото, замисли се колко пъти ѝ е помагал.

На всички тях.

Той си тръгваше по-рано от работа, за да може да дойде навреме за футболните ѝ мачове в гимназията. Веднъж дори се качи на самолета ден по-рано, за да се прибере от Ориента, когато нейният отбор бе стигнал до областния финал. Пътуваше с кола през целия Северозапад и за турнирите по скуош на Емили. Тя бе една от най-добрите в младшата възраст в Уестчестър Каунти и той винаги успяваше да я придума да укроти прословутата си избухливост след загубата на някой мач.

А през почивните дни, когато включиха Кейт в отбора по гребане, той идваше в „Браун“ с колата, за да седи на брега и да я гледа как гребе.

Кейт смяташе, че баща ѝ е толкова отдаден на семейството си, защото като малък не е имал свое. Майка му Роуз дошла от Испания, когато той бил момче. Баща му беше починал там. Нещастен случай с трамвай или нещо такова. Кейт не знаеше много за него. Майка му също беше починала млада, докато той си пробиваше път в Нюйоркския университет. Всички се възхищаваха от баща ѝ. В клуба, в работата, приятелите им и точно това правеше нещата безсмислени.

„Татко, какво, по дяволите, си направил?“

Внезапно сърцето на Кейт започна да блъска. Усети познатата болка да се забива в очите ѝ, сухото гърло, вълната от умора.

„Мамка му...“

Очакваше това да се случи. Винаги се появяваше при стрес. Не ѝ трябваше повече от секунда, за да разпознае признаците.

Тя зарови в чантата за глюкомера. Откриха заболяването ѝ, когато беше на седемнайсет — последната ѝ година в училище. Захарен диабет тип 1. Страхотно.

В началото Кейт беше отчаяна. Животът ѝ се промени напълно. Трябваше да се откаже от футбола. Не издържа приемните тестове за колежа. Налагаше се да следи строго храната си, когато всички излизаха събота вечер на пица или на купон.

Веднъж дори бе изпаднала в хипогликемична кома^[3]. Зубреше в училищния стол, когато пръстите ѝ станаха безчувствени и моливът се изплъзна от ръката ѝ. Не знаеше какво става. Усети замайване. Тялото ѝ не искаше да реагира. Лицата около нея започнаха да изглеждат прозирни. Тя се опита да изкрещи: „Какво, дявол да го вземе, става?“

Следващият ѝ спомен е как два дни по-късно се събужда в болницата, закачена за около дузина тръби и монитори. Оттогава бяха минали шест години. През това време се бе научила да се справя. Все още трябваше да си бие две инжекции дневно.

Кейт натисна иглата на глюкомера в показалеца си. Дигиталният дисплей отчете 282. Нормата беше около 90. „Боже, беше много над нормата!“

Бръкна в чантата си и извади комплекта. Винаги държеше резервен в хладилника на лабораторията. Извади спринцовката и

шишенцето „Хумолин“. Вагонът не беше пълен, така че можеше да го направи тук. Вдигна спринцовката и я вкара в инсулина, изтласквайки въздуха. Осемнайсет кубически сантиметра. Повдигна пуловера си. За нея това беше редовна практика. Два пъти на ден през последните шест години.

Притисна иглата в мекото на корема под гръдния кош. После лекичко натисна.

Първоначалните тревоги за това как ще живее с диабет останаха далеч в миналото. Беше влязла в „Браун“. Промени посоката и се зае с биология. Там започна и да гребе. Първоначално само за упражнение. После това изгради ново чувство за дисциплина в живота ѝ. През първата ѝ година, въпреки че беше висока само пет фута и четири инча^[4] и тежеше едва сто и петнайсет фунта^[5], се класира втора в единичен скул в шампионата на Бръшляновата лига^[6].

Оттам им остана и онова дискретно помахане. Техният знак.

— Ем има избухлив характер — намигваше баща ѝ, — но ти си истинският боец в семейството.

Кейт отчупи малко от блокче „Пауър бар“^[7] и го пъкна в устата си. Задъвка и облегна глава назад. Отпи глътка вода от бутилката и зачака силите ѝ да се върнат.

Влакът наближи Ларчмънт и забави ход при влизането си в гарата от червени тухли.

Кейт прибра комплекта си обратно в чантата. Надигна се, праметна раницата през рамо и зачака пред вратите.

Никога не го забравяше. Дори и за един-единствен ден. Нито дори за миг.

Когато след два дни в кома, отвори очи в болницата, лицето на баща ѝ беше първото нещо, което видя.

Кейт знаеше, че Бен ще оправи и това така, както винаги е правил. Ще се справи. Каквото и да е сторил. Сигурна беше.

А майка ѝ... Тя въздъхна, когато забеляза сребристия лексус на паркинга, докато влакът спираше на гарата.

Майка ѝ беше нещо напълно различно.

[1] Metro-North Railroad — крайградска железница, свързваща Ню Йорк Сити със северните предградия в Ню Йорк и Кънектикът. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса от еврейски произход. Става известна с ролята си във филма „Леон“, когато е само на 12 г. Участва в „Междузвездни войни“ на Джордж Лукас. — Б.пр. ↑

[3] Количеството на захарта в кръвта силно намалява и болният изпада в кома, ако не получи спешно инсулин. — Б.пр. ↑

[4] Равнява се на 1.60 м — Б.ред. ↑

[5] Около 47 кг — Б.ред. ↑

[6] Ivy League — основана от група елитни колежи в североизточната част на САЩ. Названието идва оттам, че повечето от сградите им са покрити с бръшлян. — Б.пр. ↑

[7] Шоколадов десерт, подобен на „Сникърс“. — Б.ред. ↑

6.

Този следобед пътуването до Уестчестър беше дълго и трудно за Рааб, нищо че седеше на задната седалка на черната лимузина, която неговият адвокат Мел Кипстейн беше уредил.

Час преди това беше отведен пред съдия Мюриъл Заперстейн в сградата на Нюйоркския районен съд на Фоли Скуеър, за да му бъде предявено обвинение — най-унизителният момент в неговия живот.

Недружелюбният прокурор, който бе присъствал на разпита му, го нарече „криминален мозък“, архитект на незаконна схема, чрез която колумбийските наркобарони успяват да изнасят пари от страната. Освен това го обвини, че от години съзнателно е печелил от тази схема и има връзки с известни трафиканти на дрога.

Рааб трябваше да положи усилия, за да не се развика: „Не, не е така.“

Всеки път, когато слушаше как съдията прочита ново обвинение, то се връзваше в него като назъбено острие на нож.

Пране на пари. Подпомагане и съучастничество в криминално престъпление. Заговор за измама на правителството на САЩ.

След известни пазарлъци, по време на които Рааб се разтревожи, че може изобщо да не го пуснат, му определиха гаранция от два милиона долара.

— Разбирам, че притежавате луксозна къща в Уестчестър, господин Рааб — съдията надникна над очилата си.

— Да, ваша чест — вдигна рамене Бенджамин, — така мисля.

Тя надраска нещо върху един документ с официален вид.

— Опасявам се, че вече не е ваша.

Час по късно той и Мел пътуваха по магистрала 95 към Уестчестър. Единственото, което каза на Шарън, беше, че е добре и че ще ѝ обясни всичко, когато се прибере вкъщи.

Мел смяташе, че те определено имат пространство да маневрират. Беше на мнение, че Рааб е вкаран в капан. Досега го беше представлявал при спорове по изпълнение на договори, за наема на офиса и при учредяването на попечителство за децата му. Само преди

две седмици те двамата бяха завършили втори в турнира по голф между членовете на клуба и гостите в Бърнинг Трий.

— Бен, законът казва, че трябва да си им помагал съзнателно. Този Концерга никога не е заявявал пред теб какво възнамерява да прави със златото. Така ли е?

Рааб поклати глава.

— Да.

— Никога не е споменавал изрично, че парите, които ти дава, произхождат от незаконни действия?

Рааб отново поклати глава, а после отпи голяма глътка от бутилката вода.

— Така че, ако не си знаел, не си знаел. Така ли е, Бен? Това, което ми съобщаваш, е чудесно. ЗКОВГ изисква да си заговорничил със „съзнателно намерение“. Не може да си участник, а още по-малко да подпомагаш и подстрекаваш, ако не знаеш.

Когато Мел го казваше, звучеше хубаво. Направо можеше и сам да го повярва. Той беше допуснал няколко големи грешки в преценките си. С това трябваше да се оправя. Бе действал сляпо и глупаво. От алчност. Но не беше наясно с кого си има работа и какво правят онези със златото. Утре сутринта имаше втора среща с представители на правителството, която вероятно щеше да предопредели следващите двайсет години от живота му.

— Бен, трябва обаче да ти кажа, че тази история с онзи тип Бероа... усложнява нещата. Лоша работа. Имам предвид, че са те записали как обсъждаш същата схема с агент на ФБР — Мел го изглежда внимателно. — Бен, това е важно. Приятели сме от дълги години. Има ли нещо, което не си ми казал и което може да окаже влияние на случая? Нещо, което правителството може би знае? Ако е така, сега е моментът да ми кажеш.

Рааб се вторачи в Мел. Бяха приятели повече от десет години.

— Не.

— Чудесно. Е, може да се каже, че имаш късмет, — адвокатът изглеждаше облекчен и надраска няколко бележки в тефтера си. — Късметлия си, че не ти си този, когото искат. Иначе нямаше да има какво да обсъждаме — Мел задържа погледа си върху лицето му, после лекичко поклати глава. — Какво си мислил, че правиш?

Рааб отпусна глава на облегалката и затвори очи. Двайсет години от живота му... отлетели просто ей така.

— И аз не знам.

Обаче знаеше много добре, че най-тежкото тепърва предстои. То щеше да се случи, щом пристигнеше вкъщи. Когато минеше през вратата и трябваше да обясни на семейството си, което му вярваше и го уважаваше, как възходящата линия на живота им през последните две десетилетия на практика е прекъсната. Как всичко, на което са разчитали и са приели за даденост, вече го няма.

Той винаги е бил скалата, хранителят. Винаги беше говорил за гордостта и семейството. Ръкостискането беше неговата дума. Сега всичко щеше да се промени.

Рааб почувства как стомахът му се свива. Какво щяха да си помислят за него? Щяха ли да го разберат?

Колата слезе от магистралата през изход 16 и пое на север, по „Палмър“, към Ларчмънт. Улиците, магазините и пазарите, които виждаше всеки ден, още си бяха там.

Утре всичко щеше да се разчуе. Щеше да е на първа страница на вестниците. Щеше да се разнесе в клуба, в местните магазини. В училището на Ем и Джъстин. Стомахът му стана на топка.

„Един ден ще разберат — каза си той. — Един ден ще трябва да погледнат на мен по същия начин. Като на съпруг и хранител. Като на баща. Като на човека, какъвто винаги съм бил. И да ми простят.“

Беше тренирал Емили. Беше поставял инсулин на Кейт, когато се разболя. Беше добър съпруг на Шарън. През всички тези години.

И това не беше лъжа.

Лимузината зави надолу по Ларчмънт Авеню и се насочи към океана. Рааб се напрегна. Къщите му бяха познати. Тук живееха хората, които познаваше. Децата им, с които учеха неговите деца.

На „Сий Уол“ линкълнът зави надясно, оставаше само една къса улица. Океанът лежеше точно пред тях, встрани се издигаха колоните от пясъчник, а зад тях, в края на покритата с трева автомобилна алея, се извисяваше просторната къща в тюдорски стил^[1].

Раб лекичко въздъхна.

Знаеше, че ги беше измамил. Беше измамил тяхната вяра и доверие. Но вече не можеше да отстъпва. Освен това беше наясно, че случилото се днес не е краят.

Когато истината излезеше наяве, щеше да ги разочарова много повече.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Мел и стисна ръката на Рааб, докато колата спираше на покрития с чакъл паркинг.

— Не — поклати той глава.

Това беше само една къща. Важни бяха хората в нея. Каквото и да беше направил, семейството му не бе лъжа.

— Трябва да свърша това сам.

[1] Английски късно готически архитектурен стил, характеризиращ се с богата външна и вътрешна украса. — Б.ред. ↑

7.

Кейт беше в кухнята с майка си и Ем, когато черната лимузина сви по автомобилната алея.

— Татко е! — извика Емили, все още в екипа си за скуош. Тя хукна към входната врата.

Кейт забеляза колебанието на майка си. Сякаш не можеше или се страхуваше да помръдне. Като че ли се плашеше какво ще разкрие отварянето на тази врата.

— Всичко ще бъде наред — Кейт я хвана за ръката и я поведе навън. — Каквото и да е станало, знаеш, че татко ще оправи нещата.

Шарън кимна.

Гледаха го как слиза от колата, придружаван от Мел Кипстейн, когото Кейт познаваше от клуба. Емили се втурна надолу по облицованите с плочки стъпала и попадна право в обятията на баща си.

— Тате!

За момент Рааб остана неподвижен, просто я прегръщаше, загледан в Кейт и жена си над рамото на по-малката си дъщеря, докато те стояха на площадката пред вратата. Лицето му беше пепеляво. Трудно му беше да срещне погледите им.

— О, Бен — Шарън бавно слезе по стъпалата с насълзени очи. Те се прегърнаха. Прегръдка, изпълнена с тревога и несигурност, каквито Кейт не беше виждала през всички тези години.

— Тиквичке — лицето на баща ѝ просветна, когато очите му срещнаха тези на дъщеря му. — Радвам се, че си тук.

— И аз, татко — Кейт се затича надолу по стъпалата, прегърна го и отпусна глава на рамото му. Не можеше да си спомни да е виждала срам по лицето на баща си преди.

— И ти, шампионе — той се протегна към Джъстин, дошъл отнякъде, и разчорли чорлавата му кестенява коса.

— Здравсти, тате — Джъстин се притисна в него. — Добре ли си?

— Аха — той се насили да се усмихне. — Сега съм добре.

Влязоха вътре заедно.

Кейт никога не бе чувствала голямата каменна къща като дом. „У дома“ беше по-скромното ранчо от петдесетте години в Харисън, където беше израснала. То се намираще през няколко градчета оттук. С нейната претъпкана ъглова стая, облепена с плакати на „Ю Ту“ и Гуинет Полтроу, мочурливото езерце зад къщата и постоянното бучене на движението по „Хътчинсън Паркуей“ откъм задната веранда.

Рааб беше купил тази къща, когато беше последна година в гимназията. Къщата на неговите мечти. С големите си прозорци в паладийски стил^[1], гледащи към океана, с огромната кухня като за Гаргантюа^[2], обзаведена с по две от всичко — съдомиялни машини, хладилници. С безвкусния приземен етаж, в който някакъв тип от Уол Стрийт беше прекалил с декорирането, и гаража с пет клетки.

Всички седнаха в залата, наречена всекидневна. Кейт с майка си — пред камината. Емили се сгуши в скута на баща си, настанил се на коженото кресло с висока облегалка. Джъстин придърпа дивана с покривка, украсена с пискюли.

Настъпи странно, неловко мълчание.

— С твоя ден ли ще започнем — реши да остроумничи Кейт в опит да намали напрежението, — или искаш да чуеш как мина моят?

Това накара баща ѝ да се усмихне.

— Първо, не искам никой от вас да се страхува — започна той. — Ще чуете ужасни неща за мен. Най-важното е да разберете, че съм невинен. Мел казва, че имаме непоклатима защита.

— Бен, разбира се, че си невинен — обади се Шарън. — Но невинен в какво?

— Пране на пари. Опит за измама. Подпомагане и подбуждане към криминално престъпление. Това стига ли?

— Заговор... — Шарън зяпна. — Заговор с кого, Бен?

— В основни линии онова, което твърдят, е — той преплете пръсти, — че съм снабдявал със стока хора, които са вършили лоши неща с нея.

— Стока? — повтори Емили, без да разбира.

— Злато, скъпа — въздъхна Бен.

— Какво лошо има в това? — вдигна рамене Кейт. — Ти работиш в областта на търговията. Нали така? И точно това правиш.

— Повярвай, и аз се опитах да обясня това, но в този случай може да съм направил някои грешки.

Шарън се вторачи в него.

— Бен, на кого си доставял това злато? Какви са тези хора?

Рааб преглътна. Той приближи креслото си малко по-близко до нея и я хвана за ръката.

— Трафиканти на наркотици, Шарън. Колумбийци.

Шарън хлъцна и полузасмяна и полуневяряваща, попита:

— Шегуваш се, нали?

— Шарън, не знаех, че са такива и единственото, което съм направил е да им доставям златото. Повярвай ми. Но има и още. Запознах ги с един човек. Той го използвал по незаконен начин. Произвеждали от него уж обикновени инструменти, поставки за книги, украшения за писалища и ги оксидирали. Така са можели да ги изпращат у тях.

— У тях? — Шарън хвърли бърз поглед към Кейт. — Не разбирам.

— В чужбина, Шарън. В Колумбия.

Ръката на майка ѝ се стрелна към бузата ѝ.

— О, мили боже, Бен, какво си направил?

— Виж, тези хора дойдоха при мен — Рааб стисна ръката ѝ в своята. — Не знаех с какво се занимават и кои са. Бяха някаква експортна фирма. Аз вършех онова, което винаги съм правил. Продавах им злато.

— Тогава не разбирам — Намеси се Кейт — как могат да те арестуват за подобно нещо?

— За съжаление, е малко по-сложно, Тиквичке — отговори баща ѝ и смени посоката. — Свързах ги с един човек, който им помогна да постигнат това, което искат. И получавях такова заплащане, че сега изглежда, сякаш съм участник в онова, което е ставало.

— А участвал ли си?

— В какво да съм участвал, Шарън?

— В ставащото?

— Шарън, разбира се, че не съм. Аз просто...

— С кого си ги запознал, Бен? — гласът на Шарън се повиши, напрегнат и разтревожен.

Рааб прочисти гърло и погледна надолу.

— Харолд Корнрайх. Той също е арестуван.

— Боже мили, Бен, какво сте сторили вие двамата?

Кейт почувства как стомахът ѝ се свива на топка.

Харолд Корнрайх беше един от деловите приятели на баща ѝ. Ходеха заедно по панаири и изложения. Той и съпругата му Одри бяха присъствали на семейните им тържества. Сякаш бяха някакви тъпи бели задници, попаднали в капан. Проблемът беше, че баща ѝ изобщо не беше глупав. И е взимал пари. От криминални типове. Търговци на наркотици. Не бе нужно да си специалист по конституционно право, за да разбереш, че от това не можеш да се измъкнеш просто така.

— Няма начин да бъде доказано, че съм знаел какво става — обясни баща ѝ. — Дори не съм сигурен дали изобщо ги интересувам аз.

— Тогава какво искат? — попита Шарън с широко разтворени, неразбиращи очи.

— Онова, което искат от мен, е да пропея.

— Да пропееш...

— Да свидетелствам, Шарън. Срещу Харолд. И срещу колумбийците.

— В процес?

— Да — той преглътна примирено. — По време на процес.

— Не! — Шарън скочи. В очите ѝ проблеснаха сълзи от яд и объркване. — Това ли е начинът да запазим живота си? Като свидетелстваш срещу един от най-близките си приятели? Бен, нали няма да направиш това? Така ще изглежда, сякаш си виновен. Харолд и Одри са наши приятели. Ти си продавал на тези хора злато. Какво са правели с него, си е тяхна работа. Ние ще се борим срещу това, нали, Бен? Каж ми, че ще го направим!

— Шарън, разбира се, че ще се борим. Само че...

— Само че какво, Бен? — Шарън задържа пронизващия си поглед върху него.

— Проблемът, Шарън, е, че плащанията, които съм приемал през всичките тези години от онези хора, не допринасят много за моята невинност.

Гласът му бе станал по-висок и в него имаше нещо, което Кейт никога преди не беше долавяла. Той се страхуваше и не беше невинен. Може би нямаше да успее да направи така, че всичко да завърши благополучно. Близките му седяха и го гледаха, опитваха се да разберат какво означава това.

— Тате, нали няма да влезеш в затвора?

Беше Джъстин, питаше с несигурен и настойчив глас. Този въпрос изведнъж измести всичко друго в главите им.

— Разбира се, че не, шампионе — придърпа го към себе си и поглади чорлавата кестенява коса, гледайки покрай него в Кейт.

— Никой от това семейство няма да отиде в затвора.

[1] Класически стил по името на италианския архитект Андреа Паладио (1508 — 1580). — Б.пр. ↑

[2] Великан, основен персонаж в романа „Гаргантюа и Пантагрюел“ на Франсоа Рабле (ок. 1494 — 1553). — Б.ред. ↑

8.

Луис Прадо не задаваше много въпроси. Вече четири години живееше в Съединените щати. Според документите той гостуваше на сестра си, но това беше чиста лъжа. Нямахше роднини тук.

Бе дошъл в страната, за да работи. Избраха го след внимателен подбор заради начина, по който се справяше у дома. А с онова, което правеше, Луис се справяше много добре.

Изпълняваше поръчки за фамилията Меркадо. Мръсни поръчки. От онези, които вършиш заради дадената клетва. Не поглеждаш в лицата им. Гледаш през тях. Не питаш защо.

Това го бе измъкнало от бедняшките квартали на Карменес. Това му позволяваше да изпраща пари у дома на жената и детето. Пари, за които там само можеше да мечтае. Това му позволяваше да плаща за модните костюми, които носеше, за частните сепарета в салса клубовете и случайните жени, които срещаше там. Те го гледаха с гордост и уважение.

Това го отличаваше от онези desperados^[1] вкъщи. Мъже без стойност. Без значение. Едно нищо.

Шофьорът, нахакано момче на име Томас, си играеше с радиото в произведения по поръчка кадилак „Ескалейд“.

— Ха! — той тактуваше с длани в салса ритъма по волана. — Хосе Олберто. Ел Канарио.

Момчето вероятно нямаше повече от двацет и една, но вече се беше издепедепсало и щеше да мине дори и през някоя шибана сграда, ако трябваше да стигне от другата страна. Безстрашно, може би малко безразсъдно, но точно от това се нуждаеше Луис сега. Беше работил с него и преди.

Излязоха от Бронкс и пътуваха на север. През квартали, които не бяха виждали преди. Места, скрити зад високи огради и с пазачи на портите. „Може би, мислеше си Луис, ако си върша работа и си изиграя картите правилно и аз един ден ще имам такъв дом.“

Те внимателно следваха маршрута по магистралата. Минаваха го повторно, за да се уверят, че са запомнили светофарите и завоите.

Трябваше да го изминат бързо, когато се измъкват.

„Така е било винаги — мислеше си Луис. — Братовчеди, братя. Цели семейства. Всички даваха една и съща клетва. *Fraternidad*^[2]. Ако умре заради работата си, така да бъде. Това е връзка до живот. Независимо колко дълъг или къс е той.“

Те се спуснаха по тъмна, с надвиснали корони на дърветата улица и спряха пред една голяма къща. Загасиха фаровете. Някой разхождаше куче по брега и те изчакаха, докато човекът изчезне от погледите им.

— Да вървим, *hermano*^[3] — Томас барабанеше по волана. — Време е за салса!

Луис отвори сака в краката си. Шефът му бе особено подробен този път. Обясни педантично точно какво трябва да се направи. На Луис не му пукаше. Никога не бе виждал обекта. Дори не знаеше името му. Всичко, което му беше известно е, че той може да навреди на фамилията. Това бе достатъчно.

Луис не се замисляше особено за подробностите, когато ставаше дума за работа. Всъщност, само една мисъл му се въртеше в главата, когато слезе от колата пред скъпарската, ярко осветена къща и измъкна автомата „ТЕК 9“ и резервния пълнител.

Вредиш на фамилията — тогава получаваш това. *Maricon*^[4]!

[1] *Desperados* (исп.) — нарицателно за престъпници по времето на Дивия запад. — Б.пр. ↑

[2] *Fraternidad* (исп.) — братство. — Б.пр. ↑

[3] *Hermano* (исп.) — брат. — Б.пр. ↑

[4] *Maricon* (исп.) — педал. — Б.пр. ↑

9.

Кейт реши тази вечер да остане в дома на родителите си. Майка ѝ беше разстроена и затвори вратата на стаята си. Емили и Джъстин изглеждаха изплашени. Кейт направи всичко възможно да ги успокои. Татко никога не ѝ беше предавал, нали така? Днес обаче не беше сигурна, че ѝ вярват. Около девет Ем включи айпода си, а Джъстин се върна при видеоиграта си. Кейт слезе долу.

В дневната светеше. Баща ѝ беше вътре със списание в скута и гледаше Си Ен Ен по огромния плазмен телевизор.

Кейт тихичко почука. Той вдигна очи.

— Сега подходящо време ли е да поговорим за парите за наема ми? — тя застана на прага с фалшива усмивка.

Това извика ответна усмивка по лицето на баща ѝ.

— Щом е за теб, времето винаги е подходящо, Тиквичке — той намали звука на телевизора. — Сложи ли си инжекцията?

— Да — Кейт кимна с глава и извъртя очи. — Погрижих се за това. Тате, нали съм завършила колеж? Практически живея с лекар. А освен това съм на двайсет и три.

— Добре, добре... — баща ѝ въздъхна. — Чувал съм, че това се превръща в нещо като рефлекс.

Кейт се сви на дивана до него. Известно време те избягваха очевидното. Той попита за Грег. Как вървят нещата в офиса.

— С лойкоскопията...

— Левкоскопофилия, татко. Не се нарича офис, а лаборатория. И някой ден ще се гордееш с мен заради това, което правим. И просто няма да можеш да го произнесеш.

Той се засмя и остави списанието настрана.

— Кейт, аз винаги се гордея с теб.

Тя се огледа наоколо. Всекидневната им беше пълна със снимки от всички пътувания, които бяха предприемали. На стената висеше индианска маска от Северозападна Америка, донесена от ски ваканцията във Ванкувър. Африканско кошче, което си бяха купили от

Ботсвана, докато бяха на сафари. Това помещение ѝ харесваше, защото бе пълно с най-мили спомени. Сега всички те изглеждаха застрашени.

Кейт срещна погледа му.

— Тате, би ми казал, нали?

— Какво да ти кажа, скъпа?

Тя се поколеба.

— Не знам. Ако наистина си направил нещо погрешно?

— Нали ти казах, Кейти. Мел смята, че имаме добри шансове да се борим. Той твърди, че ЗКОВГ...

— Тате, нямах предвид правната гледна точка. Искам да кажа, ако наистина си направил нещо лошо. Нещо, което трябва да знаем.

Той се обърна към нея.

— За какво питаш, Кейт?

— Не съм сигурна — думите засядаха в гърлото ѝ. — Ако си знаел...

Той кимна, без да я изпуска от поглед, и събра молитвено длани. Но нищо не каза.

— Защото за мен, татко, е важно какъв си. Всички тези неща, пътуванията, как винаги сме говорили за семейството. Това за мен не са само думи, снимки или сувенири. Сега всички ние имаме нужда да вярваме в нещо. За да преживея това, което се случва, аз избирам да вярвам в теб. Защото винаги съм ти вярвала — Кейт поклати глава. — Не ми се ще точно сега да започна да търся някой друг.

Бен се усмихна.

— Няма да се наложи, Тиквичке.

— Защото мога да успокоявам мама — продължи Кейт с искрящи очи — и да припомням на Еми и Джъстин как никога не си ни предавал, понеже това е истината! Но, татко, имам нужда да знам, че човекът, който се прибра тази вечер и който утре, сигурна съм, ще отиде и ще се бори да докаже, че е невинен, е същият, който е влизал през тази врата през целия ми живот. Човекът, когото винаги съм смятала, че познавам.

Баща ѝ я гледаше, после взе ръката ѝ започна да я разтрива. Всеки път правеше така, когато тя беше болна.

— Аз съм този човек, скъпа.

Очите на Кейт засияха щастливо. Тя кимна.

— Ела тук... — той я притегли към себе си и Кейт облегна глава на рамото му. Почувства се защитена и сигурна както винаги в неговите прегръдки. В безопасност. Специална. На хиляди мили от всякакви нещастия. Тя избърса сълзите от бузите си и вдигна лице към него.

— Пране на пари, заговор... — Кейт поклати глава. — Тате, това просто не ти подхожда.

Той тъжно кимна.

— Съжалявам, знам това.

— Е, данъчни измами — Кейт вдигна рамене. — Или кражба на диаманти. Това би било нещо друго.

Баща ѝ се усмихна.

— Следващия път ще се постарая.

Изведнъж загуби самообладание. Стисна ръката му и почувства как по страните ѝ потекоха сълзи. Глупава работа, държи се като малко момиче, но не можеше да спре. Болеше я, че баща ѝ винаги владееше ситуацията, всичко беше под контрол, а сега — знаеше го и нищо не можеше да направи — животът им щеше да се промени. Независимо колко старателно се преструват, че лошото ще отmine. Нямаше да отmine. Щеше да остане надвиснало над тях. А това беше страшно.

— Знаеш ли, говорят за от петнайсет до двайсет години — прошепна баща ѝ. — Кейт, това е федерален затвор. Там няма плазмени телевизори. Тогава вече ще си омъжена. С деца, може би на годините, на които е Ем сега...

— Ти ще направиш, каквото трябва, татенце — Кейт го прегърна по-здраво. — Ние сме с теб, каквото и да се случи.

Чу се тътрене на крака. Шарън надникна през вратата. Беше по халат и носеше чаша чай. Тя погледна Бен с празен поглед.

— Отивам да си легна.

Внезапно чува шум от отварянето на автомобилна врата пред къщата. И стъпки, които приближаваха по алеята.

— Кой ли идва? — попита Шарън и се обърна.

Баща ѝ въздъхна.

— Вероятно шибаният „Ню Йорк Таймс“.

И тогава прозорците внезапно избухнаха от оръжейна стрелба.

10.

Чу се унищожително трещене, навсякъде се пръскаха стъкла, куршуми свиреха над главите им, проблясвайки в нощта.

Рааб се хвърли върху Кейт. За секунда Шарън остана неподвижна, като парализирана, докато той не се протегна и я сграбчи за халата, смъкна я на пода и притисна силно тялото си върху двете.

— Не ставайте, не ставайте! — изкрещя той.

— Божичко, Бен, какво става?

Грохотът беше оглушителен. Куршуми рикошираха навсякъде, забиваха се със свистене в шкафовете и стените. Големият паладински прозорец изчезна. Алармата на къщата пищеше. Всички крещяха с лица, притиснати към пода. Бумтежът бе толкова страшен и ехтеше толкова близо, точно над тях, че Кейт с ужас реши, че онзи, който стреляше, се е вмъкнал в стаята.

Беше сигурна, че ще умре.

После внезапно чу гласове. Письци. Една и съща сковаваща мисъл се появи едновременно в главите им.

Децата. На горния етаж.

Рааб се надигна и изкрещя, надвиквайки шумотевицата:

— Ем, Джъстин, не слизайте! Легнете на пода!

Канонадата продължаваше. Може би двајсет-тријсет секунди, но на Кейт, свита на кълбо, с ръце на ушите и бясно биещо сърце, ѝ се сториха цяла вечност.

— Не мърдайте, не мърдайте — не спираше да повтаря Рааб, докато ги прикриваше. Тя чуваше писъци и плач, но дори не схвана, че са нейни. Прозорецът зееше. Куршуми все още летяха във всички посоки. Кейт се молеше: „Който и да е, каквото и да иска, моля те, боже, не му позволявай да влезе.“

После изведнъж настъпи тишина. Също толкова изненадващо, както беше започнала стрелбата.

Кейт чу отдалечаващите се стъпки, после запалването на двигател и рязкото потегляне на автомобил.

Те останаха притиснати в пода още дълго време. Бяха прекалено уплашени, за да вдигнат поглед. Шарън хлипаше. Кейт бе в шок, не можеше говори. Много близо се чуваше някакво постоянно думкане, заглушаващо дори воя на алармата.

Постепенно Кейт осъзна, че това е биенето на собственото ѝ сърце.

— Отидоха си — най-накрая продума баща ѝ и се изправи. — Шарън, Кейт, добре ли сте?

— Мисля, че да — промърмори майка ѝ, а тя самата едва успя да кимне. Не можеше да повярва. Навсякъде се виждаха дупки от куршуми. Подът бе посипан със строшени стъкла. Жилището приличаше на бойно поле.

— О, за бога, Бен, какво става?

После доловиха гласове, които се чуваха все по-отблизо.

— Мамо... тате...

Джъстин и Емили се втурнаха в библиотеката.

— Слава богу! — Шарън скочи на крака, прегърна ги и започна да ги обсипва с целувки. После и Кейт сграбчи децата и ги зацелува. Всички плачеха, хълцаха и се прегръщаха едни други с облекчение.

— Слава богу, че нищо ви няма.

Паниката бавно започна да отстъпва на ужасяващото осъзнаване на случилото се. Шарън огледа опустошеното, някога прекрасно жилище. Всичко беше унищожено. Имаха късмет, че още са живи.

Очите ѝ се спряха върху съпруга ѝ. В тях вече нямаше ужас, а нещо друго. Обвинение.

— Бен, какво, по дяволите, направи с нас?

11.

— Целта на тази среща — започна федералният прокурор Джеймс Нардоци, седнал от другата страна на масата, впил поглед в Мел — е вие и вашият клиент да разберете изцяло сериозността на обвиненията, които са отправени срещу него. И да определите как ще действате, така че да защитите по най-добър начин неговите интереси. Както и интересите на семейството му.

Конферентната зала в прокуратурата на Фоли Скуеър беше тясна и преградена със стъкла. По белите стени висяха портрети на Джордж Буш младши и главния прокурор. Бут и Руиз се бяха настанили срещу Мел и Рааб. В далечния край на масата седеше стенограф с вид на даскал и прилежно записваше всичко. Семейството на Рааб беше изолирано в къщата, обградена и охранявана от ФБР.

— Първо, господин Рааб смята, че не е сторил нищо нередно — побърза да се обади Мел.

— Нищо нередно? — федералният прокурор повдигна вежди, сякаш не беше чул добре.

— Да. Той отрича някога съзнателно да е участвал, в каквато и да е схема за пране на пари или за измама на правителството на САЩ. Той не е укривал доходите, които е печелил от тези трансакции. Навреме е плащал данъците си. Каквито и сделки да са осъществявани между господин Корнрайх и господин Концерга, това е ставало без съгласието или знанието на моя клиент.

Специален агент Бут погледна изненадано Мел.

— Вашият клиент отрича да е знаел, че „Паз Експорт Ентърпрайзис“ е фирма, основана, за да получава фалшиви стоки, предназначени да перат парите на наркокартела Меркадо? И че неговите действия са подпомагане и съучастие в углавно престъпление, когато свързва „Паз“ с „Арго Манюфакчъринг“?

Рааб се беше вторачил нервно в Бут и Руиз. Мел кимна с глава.

— Да.

Федералният прокурор въздъхна нетърпеливо, сякаш му губеха времето.

— Това, което моят клиент признава — започна Мел да обяснява, — е, че може да е бил заблуден или дори е постъпил глупаво, когато не е заподозрял нищо лошо, като се имат предвид редовните и сравнително доходоносни резултати от бизнеса на господин Концерга. Но приемането на договор за доставки и заплащане по сделките не представляват знание за това кой е крайният потребител или за какво са използвани произведените стоки.

Специален агент Бут се почеса по главата, помисли малко и кимна търпеливо.

— Господин Рааб, както вече обясни господин Нардоци, онова, което правим, е да се опитаме да ви дадем възможност да предпазите семейството си, преди да поемем по другия път.

— ЗКОВГ много ясно посочва — напомни Мел, — че заподозреният трябва с готовност и съзнателно да планира...

— Господин Кипстейн — агент Руиз прекъсна адвоката на Рааб наред думата, — ние знаем какво гласи ЗКОВГ. Човекът, с когото вчера запознахме вашия клиент, е специален агент от ФБР. Агент Еспозито се е представил като делови партньор на Луис Трухильо. Вашият клиент му е предложил да върти бизнес с него по същия начин, по който е помагал на „Паз“. Господин Кипстейн, това е пране на пари. И опит за измама.

— Вие сте скроили номер на моя клиент — побърза Мел да ги обвини. — Подмамили сте го да извърши незаконно действие. Изложили сте неговия живот и живота на семейството му на опасност. Това е капан. Дори нещо повече. По мое мнение е безразсъдно излагане на опасност!

Бут се облегна назад.

— Единственото, което мога да кажа, е, че вашето мнение, адвокате, е леко сбъркано — на лицето му се появи изражение, сякаш е посъветвал някого как да спечели разиграване на покер.

Бут кимна на Руиз, който бръкна в папката и извади една касета.

— Имаме запис на гласа му, господин Кипстейн. Клиентът ви е посетил Колумбия шест пъти през последните осем години. Искате ли да чуете какво си говорят? — Той плъзна касетата през масата. — Или най-сетне ще се заемем с днешната си работа, която е да спасим живота на вашия клиент?

— Добре — отговори Мел Кипстейн.

Агентът вдигна рамене и посегна към касетофона.

Рааб постави ръка върху рамото на адвоката.

— Мел...

Той се вторачи в него.

Рааб знаеше, че някой ден това ще се случи. Даже когато всекидневно се преструваше, че този миг никога няма да настъпи. Че всичко ще продължава до безкрай.

Те знаеха за връзката му с „Арго“ и колко пари е получил. Имаха запис на гласа му. Според ЗКОВГ трябваше само да бъде установена схемата за измама. Дори единствено знанието за подобна дейност е достатъчно, за да бъдеш осъден. С неговия статут на организатор можеха да го пъхнат на топло за двайсет години.

Знаеше. Винаги беше знаел. Обаче просто не беше подготвен за празнотата, която изпита сега. Не очакваше, че толкова ще го заболи.

— Какво искате от мен? — кимна той тъжно.

— Господин Рааб, много добре знаете какво искаме от вас — отговори Бут. — Искаме да дадете показания. Искаме Трухильо. Искаме вашия приятел. Искаме да ни кажете всичко, което знаете за „Паз“ и „Арго“, и ще видим какво е готов да направи господин Нардоци.

Те изложиха много делово пред Рааб как ще конфискуват собствеността му. Къщата, банковите сметки, автомобилите. Искаха от него да предаде всички, включително своя приятел, иначе щяха да го хвърлят в затвора.

— Разбира се, можем и нищо да не правим — вдигна рамене Руиз със злорада усмивка. — И да ви оставим на улицата. Да си гледате работата. Кажете, господин Рааб, след случилото се снощи колко време смятате, че ще изкарате?

Рааб се дръпна назад от масата.

— Единственото, което съм направил, е да купувам златото! — викна той и сви юмруци. — Нищо не съм откраднал. Никого не съм наранил. Просто свързах двама души. Направих само това, което и хиляди други биха сторили.

— Вижте какво — обади се Мел с глас, който се опитваше да прикрие отчаянието му, — моят клиент е уважаван член на деловите и социалните кръгове в града. Никога не е бил обвиняван в престъпление. В най-добрия случай тези обвинения са прекалени,

даже ако неговите неумышлени действия са довели до извършването на престъпление. Той не притежава информацията, която търсите. Той дори не е този, когото вие искате. Това трябва да означава нещо.

— Да, господин Кипстейн, означава нещо — отговори агент Бут. — Именно затова говорим с вас, господин Рааб, а не с Харолд Корнрайх.

Рааб се втренчи в него и докосна рамото на Мел. Свършено беше. Край. Внезапно видя всички последствия да се стоварват върху му като рухнала сграда.

— Изтръгнахте ми сърцето — втренчи се той в Бут. — Животът ми, моето семейство. Унищожихте ги. Всичко си отиде.

Агентът кръстоса крака и отвърна на погледа му:

— Откровено казано, господин Рааб, като се има предвид какво стана снощи, мисля, че има по-важни неща, за които да се тревожим.

12.

— Говорим за вашата лична сигурност — намеси се агент Руиз.

— Моята сигурност... — Рааб изведнъж пребледня, спомняйки си събитията от миналата вечер.

— Да, и тази на семейството ви — кимна агентът.

— Мисля, че е време да обясним някои неща — Бут отвори една папка. — Господин Рааб, в момента се води война. Война за надмощие между различни фракции в колумбийските наркокартели. Между тези, които действат тук, и онези, които оперират в Южна Америка. Чували сте за Оскар Меркадо...

— Разбира се, че съм чувал за него — пребледня Рааб. — Всички са чували.

Руиз плъзна по плота на масата една черно-бяла снимка. Лицето беше изпито и сурово, косата — дълга, а очите — кръгли и празни. Носеше гъста козя брадичка. Снимката напомняше за убити съдии и цели семейства, изпречили се на пътя му.

— Смята се, че от няколко години Меркадо се крие в САЩ или Мексико — започна да обяснява агент Бут. — Никой не знае. Хората, с които вие сте въртели бизнес, са част от финансовите лостове на неговата организация. Господин Рааб, тези хора са хладнокръвни убийци и защитават до смърт онова, което смятат за свое. През последните няколко години организацията им беше здравата разтърсена от няколко предателства. Главата на фамилията почина. Води се война за контрол върху картела. Те няма да позволят на някакъв престъпник с бяла якичка, при това евреин с вид на завършил бизнес училище, който си е живял добре с техните пари, да разруши каквото е останало от него в съдебен процес.

— Господин Рааб, вече видяхте на какво са способни тези хора — добави Руиз. — Те няма да преследват само вас, както е във филмите за мафията. Това е Fraternidad, господин Рааб. Братството на Меркадо. Ще избият семейството ви. Жена ви и прекрасните ви деца. Ще убият и шибаното куче, ако лае. Гледахте ли в новините за онова семейство, което беше разстреляно миналия месец в Бенсонхърст?

Гръмнаха едно шестмесечно бебе в главата. Готов ли сте за това? Жена ви готова ли е? А децата ви? Господин Рааб, нека ви попитам нещо. Готов ли сте да не спите спокойно до края на живота си?

Рааб се обърна към Мел с усилваща се болка в стомаха.

— Ние можем да се преборим с тях, нали? Можем да опитаем шансовете си в съда?

Тонът на Бут стана по-настоятелен.

— Господин Рааб, не ни слушате. Вие сте в опасност. Цялото ви семейство е в опасност. Само защото сте тук.

— И дори да решите да оспорите това — подхвърли Руиз тихо, — те никога няма да са напълно сигурни какво ще кажете. Нали така, господин Рааб? Готов ли сте да рискувате?

Болките в стомаха му се засилиха, като сега в допълнение му се и догади.

— Вие сте в един кюп с тях — добави агентът от мексикански произход с ехидна усмивка. — Изненадан съм, че никога не сте се замисляли за това, докато сте обикаляли града в хубавото си ферари.

Рааб се чувстваше така, сякаш вътрешностите му бавно пропадат в някаква пропаст. С него беше свършено. Вече нямаше смисъл да се брани. Трябваше да направи, каквото трябва. Не можеше да спре снежната лавина. Тя така или иначе щеше да го прегази. Двайсет години от живота му ей така...

Той погледна отчаяно към Мел.

— Бен, трябва да се погрижиш за семейството си — посъветва го адвокатът и стисна рамото му.

Рааб затвори очи и мъчително въздъхна.

— Мога да ви дам Концерга — обърна се той към Бут, когато отново ги отвори. — И Трухильо също. Но трябва да защитите семейството ми.

Бут кимна и хвърли тържествуващ поглед към Руиз и федералния прокурор.

— В замяна на вашите показания — заговори Нардоци — за осигуряване на безопасността ви можем да уредим да бъдете задържан и вие и семейството ви да бъдете преместени на сигурно място. Можем да се споразумеем да задържите част от собствеността си, така че животът ви да не се различава много от досегашния. Ще излежите

десетина месеца до началото на процеса. След това вие и семейството ви просто ще изчезнете.

— Ще изчезнем? — Рааб се опули срещу него. — Говорите за Програмата за защита на свидетели? Тя е за бандити...

— В програмата участват най-различни хора — поправи го Бут. — Общото между тях е страхът от отмъщение заради показанията им. Ще бъдете в безопасност. И което е по-важно, семейството ви ще е в безопасност. Програмата никога не е била пробивана, стига да се живее по правилата. Може дори да си изберете район от страната, където да се установите.

— Това е единствената ви възможност, господин Рааб — настоя и Руиз. — Животът ви не струва пукната пара на улицата или в затвора, независимо дали ще оспорите тези обвинения в съда, или не. Вие сам сте си изкопали гроба в мига, когато сте се хванали с тия хора. Оттогава просто си го дооформяте.

„Как ще се справиш с това“, помисли си Рааб. Думите на агентите го удряха като куршуми. Шарън и децата? Техният живот, всичко, на което държаха, което познаваха — край! Какво би могъл да им каже, за да разберат?

— Кога? — кимна Рааб победен. — Кога започва всичко това?

Нардоци извади няколко листа и ги плъзна през масата към него. Лист с вид на официален документ носеше заглавие „Съединени щати. Департамент по правосъдие. Формуляр № 5. Договор за сътрудничество и даване на показания“. Той свали капачката на химикалката.

— Днес, господин Рааб. Веднага щом подпишете.

13.

Всички се бяха събрали в къщата. Кейт и Шарън подрязваха букет хортензии в кухнята в опит да овладеят нервите си, когато една тъмносиня лимузина, придружавана от черен джип, зави по автомобилната алея.

Бен се бе обадил преди час. Каза им, че трябва да обсъдят нещо много важно. Не пожела да каже как е минала срещата с ФБР. Целия ден никой не беше излизал навън. Децата не отидоха на училище. Около сградата бъркаше от ченгета и агенти на ФБР.

Мъж и жена, облечени в костюми, слязоха от лимузината, последвани от Рааб. Джипът зави по алеята и блокира входа към нея.

— Имам лошо предчувствие — прошепна Шарън и сложи настрана ножиците.

Кейт кимна и си пое дълбоко въздух. Този път и тя имаше неприятно усещане.

Баща ѝ влезе в къщата и свали палтото си. Лицето му беше пепеляво. Той вяло помахна на Кейт, а след това сковано прегърна Шарън.

— Бен, кои са тези хора?

Той едва забележимо вдигна рамене.

— Шарън, трябва да обсъдим някои неща.

Седнаха на масата в трапезарията, но това не ги накара да се почувстват по-спокойни, защото по принцип никога не седяха там. Бен помоли за чаша вода. Трудно му беше да ги гледа в очите. Ден преди това мислеха за приемните изпити на Ем и планираха зимната си ваканция. Кейт никога не бе чувствала такова напрежение в къщата.

Шарън го погледна напрегнато.

— Бен, плашиш ни.

Той кимна.

— Има нещо, което снощи не споменах. Има още един човек, който дойде при мен в офиса и когото също запознах с Харолд. Човекът искаше да сключим същата уговорка като този от „Паз“, за

когото ви споменах. Искаше да обърне пари в злато. Да го изнесе от страната...

Шарън поклати глава.

— Кой?

Той вдигна рамене.

— Не знам... Така или иначе, няма значение. Може би е предложил някои неща, с които не е бивало да се съгласявам — той отпи глътка вода. — Може би имат на запис нещата, които съм казал.

— Запис? — очите на Шарън се уголемиха. — За какво говориш, Бен?

— Не зная... — той гледаше безизразно напред, като все още избягваше погледите на другите. — Нищо определено. Но е достатъчно в съчетание с плащанията, които съм получавал, и това наистина усложнява нещата. Прави ги да изглеждат доста зле.

— Зле? — Шарън все повече се тревожеше. Кейт също. Снощи стреляха по тях! Самият факт, че е направен някакъв запис, беше лудост.

— Бен, какво искаш да кажеш?

Той прочисти гърлото си.

— Този, другият... — най-накрая вдигна поглед — бил от ФБР.

Сякаш гръм удари насред трапезарията. Никой не продума, всички гледаха ужасено.

— О, боже! Бен, какво си направил?

Той започна да разказва с нисък, дрезгав, монотонен глас. Всички пари през последните няколко години, парите, с които бяха платили къщата, екскурзиите, колите, всички бяха мръсни пари. Наркопари. Каза им, че е знаел, но въпреки това е продължавал да го прави. И да затъва. Не можел да се измъкне. Сега го пипнаха. Имат запис, на който той предлага същата схема на агент под прикритие. Те знаят за парите, които е получавал, наясно са, че той е изградил схемата.

Кейт не можеше да повярва на ушите си. Баща ѝ щеше да влезе в затвора.

— Ние можем да оспорим това, нали? — обади се майка ѝ. — Имам предвид, че Мел е добър адвокат. Моята приятелка от клуба Мериън познава човек, който е защитава хора, вършили измами с ценни книжа. Онези от „Логотек“. Постигнал е споразумение.

— Не, Шарън, не можем да оспорим това — Бен поклати глава. — Това не е измама с ценни книжа. Пипнаха ме на местопрестъплението. Трябваше да сключи сделка. Може би ще се наложи да вляза в затвора за малко.

— Затвор!

Той кимна.

— После ще трябва да дам показания. Но проблемът не е дори и в това. Много по-лошо е.

— По-лошо? — Шарън се изправи. Тя все още беше с престилка. — Бен, какво може да бъде по-лошо от това? Едва не ни убиха! Току-що съпругът ми ми съобщава, че ще влезе в затвора! По-лошо... Ще се признаеш за виновен. Ще платиш глоба. Ще върнеш всичко, което си взел непочтено. Какво искат тия хора от теб, Бен? Животът ти?

Рааб скочи на крака.

— Шарън, ти не разбираш — той отиде при прозореца. — Това не е търговия с фалшиви акции. Тези хора са колумбийци, Шарън! Мога да им навредя. Виж какво направиха снощи. Това са жестоки хора. Убийци! Никога няма да позволят да стигна жив до процеса.

Той дръпна пердетата. Двама агенти се бяха облегли на джипа, запречил достъпа към автомобилната алея. Една полицейска кола бе спряла пред главния вход под колоните.

— Шарън, тези хора... те не са тук, за да ме докарат вкъщи. Те са федерални агенти. Те са тук, за да ме защитават. Онези копелета искат точно това от мен — гласът му стана плачлив и се извиси до фалцет. — Искат живота ми!

14.

Шарън рухна обратно на стола си, безжизненият ѝ поглед бе далечен и неразбиращ. Тежко мълчание изпълни стаята.

Кейт се вторачи в баща си. Внезапно той започна да ѝ се струва различен. Сега разбираше. Вече нямаше място за криеница. Той е знаел. Всяка вечер, когато е влизал през вратата. По време на всяка от прекрасните им екскурзии. Дори когато я беше прегърнал снощи и ѝ бе обещал, че никога няма да иде в затвора...

Беше лъгал.

Знаел е.

— Какво говориш, татко? — зяпна Джъстин. — Тези хора искат да те убият?

— Ти сам видя, Джъст. Снощи. Мога да разкрия част от тяхната организация. Мога да ги разоблича по време на процеса. Синко, тези хора са опасни — той отново седна. — ФБР... не мисля, че можем да се върнем към нормалния си начин на живот.

— Ние? — Емили скочи на крака, полагайки усилия да разбере. — Искаш да кажеш всички ние? Всички сме в опасност?

— Скъпа, видя какво се случи снощи. Не виждам как някой от нас може да поеме този риск.

— Какво разбираш под „нормален живот“, татко? Че известно време тези бодигардове ще бъдат с нас, когато ходим на училище? Или в града? Че ние всъщност ще бъдем затворници?

— Не, нямам това предвид — отговори Рааб и поклати глава. — Страхувам се, че е нещо много по-голямо, Емили.

Настъпи мълчание, сякаш земетресение беше разтресло покрива, а те бяха замръзнали и го чакаха да падне. С тази разлика, че не ставаше дума за покрива, а за техния живот, който изведнъж рухна. Всички го гледаха, опитваха се да разберат какво иска да каже.

— Ще трябва да се преместим, нали, Бен? — промълви печално Шарън.

Това не беше въпрос. Сълзи навлажниха очите ѝ.

— Ще трябва да се крием като престъпници. Онези хора отвън са тук за това, нали, Бен? Те ще ни отведат от нашия дом.

Бащата на Кейт стисна устни и кимна.

— Така е, Шар.

Сега сълзите започнаха свободно да се стичат по лицето ѝ.

— Къде ще ни заведат, татко? — провикна се тревожно Емили.
— Някъде наоколо? В друго училище наблизо? — „Отнемаха живота ѝ. Училището, приятелите. Скуошът. Всичко, което познаваше.“

— Не мисля, Ем. Страхувам се, че няма да можеш да кажеш на когото и да било къде си.

— Да се преместим! — тя се обърна към майка си, после към Кейт в очакване някой да каже, че всичко е шега. — Кога?

— Скоро — вдигна рамене баща ѝ. — Утре, вдругиден...

— Мамка му, това е лудост — изпищя Емили. — О, боже мили!

Сякаш се беше прибрал вкъщи и им бе казал, че всички хора, които познават, всичко, което са правили, е унищожено при ужасна катастрофа. Обаче унищожените всъщност бяха те самите. Всичко, което имаха. Всичко, което обичаха. Животът им до този момент щеше да е заличен. Мъртъв.

— Никъде няма да ходя — извика Емили. — Оставам. Ти върви. Ти ни причини това. Татко, какво, по дяволите, направи?

Тя се втурна извън трапезарията, краката ѝ заблъскаха по стълбите, а вратата се тресна след нея.

— Права е — обърна се Кейт към баща си. — Какво направи, татко?

Беше страшно да го вижда такъв. Не силният, уважаван човек, за какъвто винаги го бе смятала, а слаб и отчаян. Тя можеше да се справи с това. Хората мамят жените си, объркват се, крадат от фирмата си. Някои дори отиват в затвора.

Но другото... Че беше изложил всички на опасност. Беше ги превърнал в мишени. Всички, които уж обича. Кейт не можеше да го повярва. Семейството ѝ бе разкъсано пред собствените ѝ очи.

— А Рути, Бен? — Шарън го гледаше безжизнено. Нейната майка. — Не можем да я оставим. Тя не е добре.

Рааб безпомощно вдигна рамене.

— Съжалявам, Шар...

— Не разбирам — обади се Джъстин. — Защо да не можем да живеем тук? Защо да не могат да ни защитят? Това е нашата къща.

— Нашата къща... — баща му въздъхна дълбоко. — Тя вече няма да е наша. Правителството ще я вземе. Може би ще трябва да вляза в затвора, докато започне процесът. Мислят, че могат да намалят присъдата ми до излежаното време. После ще дойда при вас...

— Ще дойдеш при нас? — зяпна съпругата му. Очите ѝ се разшириха и затрепкаха, но погледът ѝ беше студен. — Бен, къде ще се присъединиш към нас?

Той поклати глава. Изражението му беше безучастно.

— Не зная, Шарън.

15.

На горния етаж Емили беше изпаднала в амок. Кейт направи всичко възможно да я успокои. Сестра ѝ се бе проснала по корем на леглото и блъскаше с юмруци матрака, обляна в сълзи.

Тя имаше своите турнири, тренъора, класирането в лигата. Това беше сезонът, през който всичките ѝ приятели щяха да празнуват тържествено шестнайсетгодишнината си^[1]. Следващата събота трябваше да се яви на теста за прием в университета.

— Кейт, това е нашият дом. Как можем просто ей така да изкореним живота си и да заминем?

— Зная, Ем...

Кейт легна до нея и я прегърна, както когато бяха деца, слушаха любимата си музика и си споделяха за проблемите с момчетата. Ем бе поискала таванът в стаята ѝ да бъде боядисан в небесносиньо и имаше балдахин с нарисувани звезди от флуоресцентна боя, които грееха, щом лампата се загаси.

Кейт се загледа в тях.

— Спомняш ли си, когато бяхме в старата къща и цената на златото беше паднала? Онази година не ходихме никъде, а татко имаше затруднения. Аз бях в гимназията, но ти учеше в „Тамблин“. Той те остави там, Ем. Въпреки че му беше трудно. Направи го, за да можеш да продължиш да играеш скуош.

— Това не оправя нещата, Кейт — Емили гледеше гневно и бършеше сълзите си. — Това, което е направил. Ти няма да си тук. Но ние какво ще казваме на хората? Баща ни е търговец на наркотици. В затвора е. Трябва да заминем за няколко години. Ще се видим в университета. Това ще е нашият живот, Кейт...

— Не ги оправя, Ем... Зная... Просто...

Емили се изправи и се вторачи в нея.

— Просто какво, Кейт?

— Права си — Кейт стисна ръката ѝ. — Това не оправя нещата.

Джъстин седеше на бюрото си пред компютъра, с вдигнати крака и излегнат назад, като човек в транс, и играеше видеоигра. Кейт го

попита как е. Той я погледна с празен поглед и измърмори по обичайния си начин:

— Добре съм.

Тя слезе долу в старата си стая в далечния край на коридора.

Бяха я запазили до голяма степен същата като по времето, когато живееше в къщата. Понякога все още преспиваше тук по празниците и през почивните дни. Кейт се загледа в червените лавици, по които още имаше доста вехти учебници и папки. Стените бяха облепени със старите ѝ плакати. Боро от „Ю Ту“. Бранди Частейн, прочутата голаджийка, на колене, когато женският футболен отбор на САЩ спечели олимпийското злато. Кейт винаги бе харесвала Бранди повече, отколкото Миа Хам. Леонардо ди Каприо и Джереми Блум, царят на сноуборда. Винаги изпитваше топло чувство, когато се връщаше тук.

Но не и тази вечер. Ем беше права. Това не оправяше нещата.

Кейт се търкулна на леглото и извади мобилния си телефон. Натисна бутона за бързо набиране и погледна да види колко е часът. Сега имаше нужда от някого. Слава богу, той вдигна.

— Грег?

Бяха се запознали в Бет Шалом, сефарадския храм на нейното семейство. Той просто се бе приближил до нея по време на кидуш^[2] след службата по случай Рош Хашана^[3]. Тя го забеляза от другата страна на олтара.

Грег беше страхотен. Приличаше ѝ на Скитника евреин, но от Мексико Сити. Той нямаше роднини тук. Когато се срещнаха, беше последна година студент в медицинския факултет на Колумбийския университет, а сега втора година практикант по детска ортопедия. Бе висок като върлина, слаб и с гъстата си, рошава кестенява коса ѝ напомняше малко на Аштън Къчър^[4]. През последната година те фактически живееха заедно в апартамента ѝ в Лоуър Ийст Сайд, югоизточната част на Манхатън. Сега, когато връзката им беше вече сериозна, големият въпрос бе къде ще го изпратят да практикува. Какво щеше да стане с тях, ако се наложеше да напусне Ню Йорк?

— Кейт! Боже, много се разтревожих. Остави ми такава тайнствено съобщение. Всичко наред ли е?

— Не — отговори Кейт. Тя едва сдържа сълзите си. — Грег, нищо не е наред.

— Нещо с Бен ли? Каж ми какво е станало. Той добре ли е? Мога ли да помогна с нещо?

— Не, Грег, проблемът не е медицински. Не мога да навлизам в подробности. Обаче скоро ще ти кажа. Обещавам. Има нещо, което трябва да разбере.

— Какво е то, котенце?

Така я наричаше. Тя беше неговото любимо животинче. Изглеждаше искрено разтревожен за нея. Чуваше го в гласа му.

Кейт подсмръкна, за да спре сълзите, и попита:

— Грег, обичаш ли ме?

Настъпи мълчание. Разбираше, че го е изненадала. Държеше се като някакво глупаво дете.

— Зная, че непрекъснато си го повтаряме. Но сега е важно за мен. Грег, просто имам нужда да го чуя...

— Кейт, разбира се, че те обичам. Знаеш го.

— Зная — кимна Кейт. — Нямам предвид това... Онова, което имам предвид, е... мога ли да ти вярвам, Грег? Искам да кажа за всичко. И за мен?

— Кейт, добре ли си?

— Да, добре съм. Грег, просто имам нужда да го чуя. Знам, че звучи малко странно.

Този път той не се поколеба:

— Да, Кейт, можеш да ми се довериш. Честна дума, можеш. Само ми кажи какво става там, по дяволите. Нека да дойда. Може би мога да помогна.

— Благодаря, но не можеш. Просто имах нужда да чуя това. Сега всичко е наред.

Тя беше взела решение.

— Аз също те обичам.

[1] В САЩ и Канада на шестнайсет можеш да получиш шофьорска книжка. — Б.пр. ↑

[2] В юдаизма благословия, която се произнася над чаша кашер вино, за да се освети шабатът или друг еврейски празник. — Б.пр. ↑

[3] Има четири чествания на Нова година в юдаизма. Рош Хашана отбелязва началото на еврейската, което не съвпада с началото на календарната. — Б.пр. ↑

[4] Американски актьор, съпруг на Деми Мур. — Б.пр. ↑

16.

Кейт го намери с вперен в океана поглед, седнал на един адирондакски стол^[1] на задната веранда в хладния септемврийски въздух.

Тя веднага усети промяната в него. Ръцете му лежаха преплетени в скута, беше се вторачил във водата. Върху подлакътника на стола стоеше чаша бърбън.

Той дори не се обърна.

Кейт седна на хамака срещу него. Най-сетне Бен я погледна с потъмнял от мрачни размисли поглед.

— Тате, кой си ти?

— Кейт... — той протегна ръка към нея.

— Не, тате, трябва да го чуя от теб. Защото вече не знам. Защото изведнъж трябва да се опитвам да разбера коя част от теб, коя част от всичко това не е някаква шантава лъжа. Всички тия проповеди, кое ни прави силни като семейство... Татко, как можа?

— Кейт, аз съм твой баща — отговори той и сякаш се смали в стола. — И това не е лъжа.

— Не — тя поклати глава. — Баща ми беше честен и смел човек. Той ни е учил как да бъдем силни, за да постигнем нещо. Той не ме е гледал в очите и не ми е казвал да му вярвам, докато е бил наясно, че всичко в живота му е било лъжа. Татко, ти си знаел. През цялото време си знаел какво правиш. Всеки ден, когато си се прибирал при нас, си знаел. През всеки ден от живота ни...

Той кимна.

— Онова, което не е лъжа, Тиквичке, е, че те обичам.

— Не ме наричай така! — рече Кейт. — Повече няма да ме наричаш така. С това е свършено. Това е цената, която трябва да платиш заради случилото се. Тате, огледай се, виж болката, която причини.

Баща ѝ трепна. Изведнъж той ѝ се стори дребничък и слаб.

— Не можеш просто ей така да издигнеш стена по средата на живота си и да кажеш: ето, от тази страна съм добър човек, добър

баща, а от другата съм лъжец и крадец. Зная, че съжаляваш, татко. Сигурна съм, че те боли. Щеше ми се да мога да заста на зад теб, но не зная дали някога ще съм в състояние да те гледам по същия начин.

— Кейт, страхувам се, че ще ти се наложи. Ние всички ще имаме много по-голяма нужда един от друг, за да можем да преодолеем това.

— Е, точно това е проблемът, тате — Кейт поклати глава. — Аз няма да дойда с вас. Ще остана тук.

Той се обърна, очите му тревожно се впиха в нея.

— Ще трябва, Кейт. Иначе се излагаш на опасност. Зная колко си ядосана, но ако дам показания, всеки, който може да е свързан с мен...

— Не — прекъсна го тя. — Не съм задължена. Тате, не съм длъжна. Вече съм пълнолетна. Моят живот е тук. Работата ми, Грег. Ем и Джъстин можеш да повлечеш с теб и се надявам искрено, че ще успееш да поправиш болката, която им причини. Но аз няма да дойда. Тате, не виждаш ли, че ни съсипа живота? И то не само твоя, а и на хората, които обичаш. Ограби им нещо, което са обичали и ценели. Съжалявам, татко, но няма да ти позволя да съсипеш и моя.

Той се загледа в нея, удивен от онова, което беше чул. После сведе очи.

— Ако не дойдеш — промълви той, — може да мине много време, преди да видиш отново някого от нас.

— Знам — отвърна Кейт. — И това ми къса сърцето, татко. Почти толкова, колкото да те гледам сега.

Той си пое дъх и протегна ръка към нея, като че молеше за прошка.

— Единственото, което съм правил — промълви той, — беше да купувам златото. Никога не съм виждал пликче с кокаин.

— Не, татко, не бива да мислиш по този начин — избухна Кейт. Той я хвана за ръка, но пръстите му не бяха същите като вчера. Почувства ги непознати и чужди, студени.

— Татко, огледай се. Това беше твоето семейство. Ти си правил много повече от това да купуваш злато.

[1] От Адирондак — планински масив в Америка и Канада, част от Апалачите. Природният парк Адирондак с гъсти девствени гори се простира на площ от шест милиона акра. — Б.ред. ↑

17.

Следващия следобед двама души от Федералната правоохранителна служба дойдоха у тях.

Единият беше висок и набит мъж с прошарени коси, казваше се Фил Кавети. Другата, приятна привлекателна жена на около четирийсет на име Маргарет Сеймор, която всички веднага харесаха, се представи като отговаряща за техния случай. Помоли ги да я наричат Меги.

И двамата бяха от ПЗС. Програмата за защита на свидетелите.

Първоначално Кейт предположи, че са тук само за да им разяснят програмата. Какво ги очаква в бъдеще. Но след като си поговориха няколко минути, стана ясно за какво всъщност бяха дошли.

Те щяха още днес да вземат семейството ѝ под закрила.

Наредиха на всеки да си опакова по един куфар. Останалото, обясниха двамата, включително мебелите и личните вещи, щеше да пристигне след няколко седмици. Ще пристигне, но къде?

Джъстин напъха айпода и плейстейшъна в сака. Еми механично прибра ракетите си за скуош и очилата за плуване, плаката на „Търд Ай Блайнд“ и малко снимки на най-близките си приятели.

Шарън се чувстваше като развалина. Не можеше да повярва, че трябва да остави тук част от живота си. Майка си. Семейните албуми. Порцеланът от сватбата. Всички скъпоценни неща, които не можеше да вземе със себе си.

Техният живот.

Кейт се опита с всички сили да ѝ помогне.

— Вземи това — Шарън пхна албуми със снимки в ръцете на Кейт. — Тези са от мама и татко и техните семейства... — Шарън взе малката ваза, в която пазеха праха на шнауцера им Фриц. Погледна към Кейт и самообладанието започна да я напуска. — Как мога да оставя тези неща?

Щом затвориха куфарите, всички слязоха в дневната. Бен беше по сако и отворена колосана риза и не говореше много с останалите.

Шарън носеше джинси и блейзър, косата ѝ бе прибрана назад. Сякаш се отправяше на някакво кратко пътуване. Всички седнаха в мълчание.

Фил Кавети започна да обяснява какво предстои.

— Вашият съпруг ще бъде отведен в щатската прокуратура покъсно днес — обърна се той към Шарън. — Ще излежава присъда на сигурно място, докато започне процесът. Дотогава може да минат осем-десет месеца. Според споразумението той е длъжен да се явява като свидетел и на допълнителните процеси по реда на тяхното назначаване. Вие, останалите, ще бъдете под закрила, докато не бъде определено крайното ви местоназначение. При никакви обстоятелства не можете да разкривате на когото и да било къде е това място — той погледна към Ем и Джъстин. — Това означава, че не може да го пратите на най-добрите си приятели и по имейла. Нито като есемес. Всичко това е за вашата собствена безопасност. Разбирате ли?

Те кимнаха внимателно.

— Дори и на Кейт? — Ем погледна към сестра си.

— Страхувам се, че дори и на Кейт не бива — поклати глава Фил Кавети. — Щом се установите, ние можем да ви уредим няколко телефонни разговора, ще може да си размените и имейли през сървъри на ПЗС. Няколко пъти годишно можем да уреждаме срещи с членове на семейството на неутрално място и под наш контрол.

— Няколко пъти годишно — изстена Шарън и хвана Кейт за ръката.

— Така е. Ще получите нови самоличности, нови шофьорски книжки, нови номера на социални осигуровки. Разбирате, че всичко това е за вашата сигурност и безопасност. Баща ви ще извърши нещо, заради което хората, срещу които ще свидетелства, ще го намразят. А вие вече лично видяхте какво могат да сторят те. Агент Сеймор и аз сме имали няколко подобни случая. Дори хора от фамилията Меркадо. Ако спазвате правилата, всичко ще е наред. Досега не сме имали случай, при който самоличността да е била разкрита.

— Зная колко плашещо ви се струва всичко това — намеси се Маргарет Сеймор. Отдясно на устата си имаше малка трапчинка и в говора ѝ се долавяше южняшки акцент. — Но нещата ще се оправят, когато си намерите нов дом. Работила съм по много премествания, подобни на вашето. Семейства в същото положение. Човек може да каже, че съм станала специалист по фамилията Меркадо. Вие ще имате

много повече, отколкото останалите. Достатъчно пари, за да живеете приятно. Може би не точно по същия начин, с който сте свикнали, но ние ще направим всичко възможно, за да ви изберем хубаво място — тя се усмихна на Емили, която очевидно се чувстваше зле. — Ходила ли си в Калифорния, скъпа? Или по северозападното крайбрежие?

— Аз играя скуош — вдигна рамене Емили. — В областната класация съм.

— Обещавам ти, че ще продължиш да се занимаваш с това, скъпа. Всичко ще уредим. Ще ходиш на училище и в колеж. Точно както би правила и тук. Хората се приспособяват. Ще се научиш да извличаш най-доброто от положението. А най-важното е, че ще бъдете заедно. Разбира се — тя хвърли поглед към Кейт, — би било най-добре, ако всички се включат.

— Не, това е решено. Аз оставам — обади се Кейт и стисна по-силно ръката на майка си.

— Тогава не трябва да се набиваш на очи — настоя Фил Кавети. — Няма да е лошо да смениш адреса си. Да се погрижиш сметките за телефона и тока да не бъдат на твое име.

Кейт кимна.

— Ще поговорим за това как да се държиш, когато родителите ти заминат.

— Ще можем ли някога да се върнем? — попита Емили.

— Никога не казвай никога — усмихна се Маргарет Сеймор, — но повечето семейства започват да се чувстват добре на новото място. Пускат корени. Опасявам се, че фамилията Меркадо има силна памет. Мисля, че е най-добре да погледнете на ставащото като на нова фаза във вашия живот. Ще свикнете с това. Кълна се в ракетите за скуош на Емили... Друго?

— Значи край — Шарън си пое шумно въздух. Очите ѝ се застрелкаха наоколо, пълни със сълзи. — Къщата. Приятелите. Животът ни. Всичко, което съградихме.

— Не — Кейт поклати глава в несъгласие. Тя взе ръката на майка си и я притисна здраво до сърцето си. — Мамо, това е всичко. Това си съградила. Никога не го забравяй. Нашето име е Рааб, мамо. Кейт, Джъстин и Емили Рааб. Никой не може да ти отнеме това.

— О, мила, много, много ще ми липсваш — Шарън силно прегърна Кейт. Тя усети сълзите ѝ по рамото си. Дойде и Емили и

двете я прегърнаха.

— Малко съм уплашена — обяви Емили. Корава като стомана на игрището за скуош, сега тя се превърна в едва шестнайсетгодишно момиче, което ще бъде разделено от всичко, което познава в този живот.

— Мен също ме е страх, скъпа — отговори Кейт, прегръщайки сестра си още по-крепко. — Трябва да бъдеш силна — прошепна тя в ухото ѝ. — Сега ти ще си борецът.

— Така, значи всичко е решено — намеси се баща ѝ. Той не беше говорил много по време на процедурата. Фил Кавети кимна на един от младите агенти на ПЗС край вратата. Той се приближи и внимателно хвана Рааб за ръката.

— Добре — рече Шарън, докато си бършеше очите и се оглеждаше за последен път наоколо. — Не искам да говоря повече. Това е просто жилище. Ще има и друго. Хайде да тръгваме.

Кейт изведнъж осъзна, че за последен път казва сбогом на семейството си такова, каквото го познаваше. Това не беше екскурзия. Те нямаше да се върнат. Тя тръгна към вратата, прегърнала Емили и Джъстин. Погледна ги, а сърцето ѝ заби тревожно.

— Не зная какво да кажа.

— Какво има да се казва? — Шарън се усмихна и избърса сълзите от бузата на дъщеря си. — Имам нещо за теб, миличка — тя извади една малка кафява кутийка за скъпоценности от джоба на самото си и я пхна в ръцете на Кейт.

Кейт вдигна капачето. Вътре имаше нежна златна верижка и медальон. Той представляваше слънце от ковано злато с монтиран в средата диамант. Краищата му бяха назъбени, сякаш някой го бе разделил на две. Приличаше на ацтекско или може би инкско украшение.

— Кейт, то крие тайна — рече с усмивка майка ѝ, докато го окачваше на врата ѝ. — Има една история, свързана с този медальон. Някой ден ще ти я разкажа. Някой ден ще съединиш двете парчета наново.

Кейт кимна, като се опитваше да сдържи сълзите си.

После внезапно се обърна и се изправи с лице срещу баща си.

— Прехвърлих малко пари по сметката ти — заговори той сковано. — Мел ще се погрижи за това. Ще ти стигнат за известно

време.

— Ще се оправя — кимна Кейт. Не беше съвсем сигурна какво трябва да изпитва.

— Зная, че ще се справиш — после я притегли в обятията си. Той я притисна и Кейт не се възпротиви. Не искаше да го прави. Главата ѝ се отпусна на рамото му.

— Ти все още си моя дъщеря — прошепна той. — Независимо какво изпитваш, това няма да се промени.

— Зная, тате — Кейт подсмръкна и също го прегърна.

Двамата се отдръпнаха един от друг. Бузите на Кейт бяха мокри от сълзи. За последен път погледна в хлътнолите му кафяви очи.

— Ще се справиш, Тиквичке. Следи си захарта. Зная, че си на двайсет и три, но ако аз не ти напомня, кой ще го направи?

Кейт кимна и се усмихна.

— Татко, и ти ще се справиш.

Един от федералните агенти го хвана за ръката и го поведе към черен джип със сигнална лампа на покрива. Той целуна Шарън и прегърна Джъстин и Ем. После те се качиха в колата. Започна да ръми.

Внезапно напрежението стана непоносимо.

— Все още мога да дойда — обърна се тя към майка си. — Само докато тате излезе...

— Не — агент Сеймор поклати глава, — тук не може да има половинчати неща. Ако дойдеш, оставаш докрай. Няма да имаш отпуски.

Шарън прегърна дъщеря си и се усмихна лекичко:

— Живей своя живот, детенце. Това искам за теб. Моля те...

Кейт несигурно кимна в отговор. След това самообладанието, което се опитваше да запази, я напусна.

Двама агенти ги отведоха при джипа на съдия-изпълнителите, който бе пристигнал незабелязано. Куфарите вече бяха натоварени. Качиха се и те. Кейт притича до джипа и постави длан върху мокрия прозорец.

— Обичам ви...

— И аз те обичам — промълви беззвучно майка ѝ и постави дланта си върху нейната от другата страна на стъклото.

Джипът започна да се отдалечава. Кейт го гледаше, замръзнала на мястото си, и сега сълзите ѝ свободно се стичаха. Трябваше да

напрегне всички сили, за да не се втурне да отвори вратата и да се хвърли вътре. Не можа да отпъди мисълта, че може би ги вижда за последен път.

— Ще се видим скоро! — провикна се тя след автомобила.

Всички зад тъмното стъкло извиха глави и започнаха да махат. Джипът спря в края на автомобилната алея. След това зави покрай каменните колони, стоповете светнаха и после колата изчезна.

Кейт остана там с вдигната за поздрав ръка под усилващия се дъжд.

После двама агенти се качиха на предната седалка на другия джип. Двигателят заработи. Кейт можеше да вижда лицето на баща си през затъмненото стъкло. Внезапно я прониза пристъп на паника.

Правителствената кола потегли.

Кейт направи няколко стъпки подире ѝ.

— Тате!

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Не можеше да го остави да си тръгне така. Каквото и да бе направил. Искаше той да знае. Трябваше да знае, че тя го обича. Обича го. Затича се след колата.

— Тате, моля ви, спрете...

Джипът спря близо до края на алеята. Кейт направи още две крачки. Задният прозорец бавно се спусна.

Тя видя лицето му. Двамата се загледаха под усилващия се дъжд. Той примигна. На лицето му бяха изписани болка и отчаяние. Тя усещаше, че трябва да каже нещо.

После колата потегли.

Кейт направи единственото, за което можа да се сети, когато прозорецът започна да се вдига и само очите му се виждаха. Едничкото нещо, което знаеше, че той ще разбере, докато автомобилът се отдалечаваше.

Помаха му с един пръст.

18.

Грег паркира колата си пред каменните колони на Бийч Шор Роуд. Цивилна кола на АМС беше паркирана на алеята. Бяха минали три дни, откакто семейството на Кейт бе отведено и поставено под закрила.

Млад агент слезе от колата и провери личните им карти, като внимателно огледа Кейт. После с приятелско кимване им махна да минат.

Кейт се загледа в тихата затворена къща, докато пътуваха по дългата, покрита с чакъл автомобилна алея.

— Грег, това е пълна лудост — най-сетне продума тя. — Та това е моят дом.

— Зная — кимна той, протегна се към нея и стисна ръката ѝ.

Кейт нямаше представа къде е семейството ѝ. Знаеше само, че са в безопасност и мислят много за нея. Така ѝ беше казала Маргарет Сеймор.

Сега гаражът бе празен. Ферарито на баща ѝ вече бе конфискувано. Казаха ѝ, че същото се е случило с Шагал^[1], гравюрите на Дали^[2] и съдържанието на винарската изба. Джипът на майка ѝ беше паркиран пред къщата. Скоро и той щеше да ги последва.

Само това беше останало.

На вратата беше залепена бележка. Къщата бе конфискувана. Минаването по коридорите и двуетажното фойе бе най-самотното изживяване, което Кейт беше имала някога.

Вещите им бяха прибрани в кашони и оставени в предната част на фойето. Готови да бъдат изпратени в неизвестна посока.

Вещите бяха тук, но семейството ѝ го нямаше.

Кейт си припомни как изглеждаше къщата през първия ден, когато се нанесоха.

— Толкова е голяма — възкликна майка ѝ възторжено.

— Ще я напълним — усмихна се баща ѝ. Джъстин откри една стая с балкон на третия етаж и си я заплу. Всички излязоха навън и се загледаха в океана.

— Тате, прилича на замък — обади се Ем удивена. — Наистина ли е наша?

Сега домът им беше изпълнен единствено с мрачна празнота. Сякаш всички бяха измрели.

— Добре ли си? — Грег отново стисна ръката ѝ, когато стояха във вестибюла.

— Да, добре съм — излъга Кейт.

Тя се качи на втория етаж, докато Грег се оглеждаше на долния. Спомни си какви звуци се чуваха в къщата. Стъпки трополяха по стълбата. Емили крещи нещо за косата си. Баща ѝ гледа Си Ен Ен на големия екран. Мирисът от цветята на майка ѝ.

Кейт надникна в стаята на сестра си. Там все още имаше налепени по стените снимки. Галерия от фотографии на нейните съученици. Отборът ѝ по скуош от младежките Макавейски състезания. Те трябваше да напуснат толкова бързо. Снимките бяха важни. Как са могли да ги оставят?

Кейт започна да ги отлепва една по една. После седна на леглото и се загледа в синия, покрит със звезди таван.

Осъзна, че ще ѝ липсва това да следи как малката ѝ сестра пораста. Нямахше да види как отива на бал. Или как си получава дипломата. Или да гледа как побеждава с отбора на училището. Та те дори вече нямаше да носят една и съща фамилия.

По бузите на Кейт се стекоха ядни сълзи.

Грег се затича нагоре по стълбите.

— Хей, къде си? Виж това — провикна се той.

Той влезе в стаята на Ем с големи маски на Бил Клинтън и Моника Люински от купона на Все светии, който родителите ѝ бяха организирали миналата година. Видя лицето на Кейт и се спря.

— Божичко, Кейти — седна до нея и я прегърна.

— Не можах да се сдържа! — проплака тя. — Толкова ме е яд. Нямахше право да ни причини това. Грег, той ни открадна семейството.

— Зная... зная — отговори той. — Може би идеята ти не беше много добра. Искаш ли да си тръгваме?

Кейт поклати глава.

— Така и така сме тук. По дяволите, нека свършим с това.

Тя взе снимките на Емили и преди да слязат долу, отвори вратата на спалнята на родителите си. Имаше стотици кашони. Дрехи,

парфюми, снимки. Всичко бе опаковано и готово за транспортиране.

Чекмеджето на скрина беше отворено и вътре Кейт забеляза нещо. Кожена папка, претъпкана със стари боклуци, която никога не беше виждала. Трябва да е била на баща ѝ. Беше пълна със стари снимки и документи. Младежки снимки на него и Шарън, когато той е учил в Нюйоркския университет, а тя е била първокурсничка в Корнуел. Няколко гемологически^[3] дипломи, снимка на неговата майка Роуз. Писма... Как е могъл да ги остави?

Тя отвори папката и сложи вътре снимките на Ем. Това беше единственото, което Кейт притежаваше.

Слязоха долу и застанаха за последен път в огромното фоайе.

— Готова ли си? — най-накрая попита Грег. Кейт кимна.

— Искаш ли да ги вземеш? — усмихна се той и повдигна маските на Бил и Моника.

— Не, баща ми мразеше Клинтън. Това беше просто една тъпа шега.

Той ги захвърли в кофата за боклук до вратата. Кейт се обърна за последен път.

— Не зная какво трябва да изпитвам — промълви тя. — Сега ще изляза през тази врата и ще оставя зад гърба си цялото минало — обзе я тъга. — Вече нямам семейство.

— Имаш — възрази Грег и я придърпа към себе си. — Имаш мен. Кейт, хайде да се оженим.

— Добре — тя подсмръкна. — Знаеш как да се възползваш, когато момичето е зле. Така ще си спестиш голямата сватба, нали?

— Не, говоря сериозно — отговори Грег. — Ние се обичаме. След година и половина ще замина на практика. Не ми пука, че ще бъдем само аз и ти на сватбата. Кейт, хайде да го направим. Да се оженим!

Тя впи в него пълни със сълзи очи.

— Сега аз съм твоето семейство.

[1] Марк Шагал (1887 — 1985) — френски художник от руски произход, един от предшествениците на сюрреализма. — Б.ред. ↑

[2] Салвадор Дали (1904 — 1989) — световноизвестен испански художник сюрреалист. Работи в областта на живописата, графиката, бижутерията, илюстрацията. — Б.ред. ↑

[3] Наука за скъпоценните и полускъпоценните камъни, минерали и синтетични материали, тяхната диагностика, обработка и стойност. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

19.

Четиринайсет месеца по-късно...

— Хей, Фергъс... хайде, момчето ми, да си вървим.

В хладната есенна утрин Кейт изтича през входа на парка на Нимкинс Скуеър заедно с Фергъс, шестмесечния лабрадор, който тя и Грег бяха осиновили. Възползвайки се от дългата каишка, той беше погнал катеричка.

Ужасните събития от миналата година сякаш бяха на светлинни години от нея.

Сега беше Кейт Херера. Тя и Грег се бяха оженили преди осем месеца в кметството. Живееха в таван на седмия етаж на преустроен склад на Седма улица, само на няколко преки от парка. Грег завършваше последната година от специализацията си.

Кейт и Фергъс тичаха почти всяка утрин, преди тя да тръгне за работа. Освен това гребеше рано сутрин в сряда и събота, потегляйки от пристана за лодки „Питър Джей Шарп“ на река Харлем. Все още работеше в лабораторията. След още една година щеше да завърши магистратурата си. Не знаеше какво ще прави след това. Грег бе пуснал молби за работа. Всичко се свеждаше до въпроса къде ще отиде да практикува. През последната година се бе наложило да се отдръпнат от много от старите си приятели. Кейт все още нямаше никаква представа къде са родителите ѝ. Някъде на запад... това беше всичко, което знаеше. Получаваше имейли и писма на всеки две-три седмици и от време на време телефонно обаждане, препратено през неутрален сайт на ПЗС. Ем отново играеше скуош и вече мислеше за колежа. Джъстин имаше трудности с приспособяването към новото училище и намирането на приятели. Но най-много я тревожеше майка ѝ. Принудителното укриване на непознато място и липсата на нови приятелства си казваше думата. Чу, че след като са пуснали баща ѝ, между него и майка ѝ имало доста голямо напрежение.

Кейт видя баща си само веднъж. Точно преди процеса. Хората от ПЗС уредиха тайната среща. Не искаха някой да я види в съдебната зала. Само няколко седмици преди това ключова свидетелка по делото,

счетоводителка на „Арго“ и майка на две деца, бе застреляна на Шесто Авеню по време на най-натовареното движение. Това напълни всички вестници и телевизионни предавания и предизвика нова вълна страх. Шегуваха се, че заради това са си взели кучето, но изобщо не беше смешно, а страшно до смърт.

Единственото, което Фергъс би направил, ако някой се опиташе да ѝ стори нещо, е да го убие от лизане.

— Хайде, приятелче! — Кейт придърпа Фергъс към пейката. Уличен мим разиграваше представление на пътеката. Тук винаги ставаше нещо.

Накрая Концерга, когото всички искаха да пипнат, беше избягал от страната преди процеса. Другият колумбиец, Трухильо, беше освободен, защото заради смъртта на главния свидетел правителството не можеше да обоснове обвинението. Харолд Корнрайх беше осъден. Приятелят на баща ѝ. И затова семейството беше разделено. Баща ѝ вкаран в затвора. Другарят на баща ѝ по голф... Сега лежеше във федерален затвор с присъда от двацет години.

Кейт хвърли поглед да види колко е часът. Наближаваше осем. В девет и половина трябваше да бъде в лабораторията. Налагаше се да тръгва. Погледа още малко мима, докато чупеше блокчето шоколад, за да вдигне нивото на захарта си. Фергъс, изглежда, също се забавляваше.

— Добър е, нали?

Гласът се чу от пейката срещу тях и изненада Кейт. Мъж с подстригана посивяваща брада, облечен в омачкано кадифено яке и каскет за голф. В скута му лежеше вестник. Кейт го бе срещала няколко пъти в парка.

— Не съм сигурен дали познавам тази порода — той се усмихна и посочи Фергъс. Когато се наведе напред и помахна на кучето да дойде, Фергъс, който не носеше чувство за предпазливост в кръвта си, с радост откликна.

— Това е лабрадор — отговори Кейт. — Кръстоска между златен лабрадор и пудел.

Мъжът обхвана с шепа муцуната на Фергъс.

— Всички тия нови неща... Ето още едно, в което съм безнадеждно изостанал. А си мислех, че е само Интернет... — той се усмихна.

Кейт също му отвърна с усмивка. Помисли си, че долавя някакъв акцент в говора му. Във всеки случай Фергъс като че се наслаждаваше на вниманието.

— Виждам съм ви тук от време на време — продължи мъжът. — Казвам се Барето. Хаим за вас, след като сме вече стари приятели.

— Аз съм Кейт — отговори. Хората от ПЗС я бяха предупредили винаги да внимава и да не разкрива фамилията си. Но този човек... Чувстваше се малко глупаво, че се опитва да се държи на разстояние. Той беше безобиден.

— Мисля, че вече се запознахте с Фергъс.

— Радвам се, че се запознахме, Кейт — мъжът се поклони учтиво. Взе лапата на Фергъс. — И с теб също, приятелче.

За известно време пак се загледаха в мима и после той каза нещо, което много я изненада.

— Вие сте диабетичка, госпожице Кейт, нали така?

Кейт го погледна. Почувства как стиска по-здраво каишката на Фергъс. По гърба ѝ пропълзя хлад.

— Моля, не се плашете — мъжът се опита да се усмихне, — не искам да ви притеснявам. Просто съм ви виждал от време на време и забелязах как се проверявате, след като сте тичали. Понякога вадите нещо сладко. Не исках да ви уплаша. Жена ми също е диабетичка. Това е всичко.

Кейт се отпусна и се почувства леко засрамена. Дразнеше се, че трябва да реагира така, да бъде толкова предпазлива с непознати. Човекът просто се опитваше да бъде любезен. Нищо повече. И този път тя изпита приятното чувство да бъде малко по-открита с чужд човек.

— Как е тя — попита Кейт. — Имам предвид жена ви?

— Благодаря — отговори мъжът, — но тя си отиде много отдавна.

— О, съжалявам — рече Кейт и срещна искрящите му очи.

Уличният артист бе завършил представлението си. Всички му изръкопляскаха учтиво. Кейт се изправи, погледна часовника си.

— Господин Барето, съжалявам, но трябва да тръгна. Може би пак ще се видим.

— Надявам се — възрастният мъж свали шапката си. Тогава за втори път каза нещо, което накара вътрешностите ѝ да се свият.

— И на теб buenos días, Фергъс.

Кейт с всички сили се опита да се усмихне и започна да отстъпва, а сърцето ѝ заби по-силно. Гласът на Кавети винаги звучеше в подсъзнанието ѝ.

— Кейт, ако нещо ти се стори подозрително, изчезвай оттам...

Тя дръпна каишката на Фергъс.

— Хайде, момче, трябва да се прибираме.

Двамата се насочиха към входа на парка и тя си наложи да не се обръща. Обаче, когато стигнаха до входа откъм Авеню Си, тя погледна през рамо.

Мъжът си бе сложил очилата и отново се беше задълбочил във вестника си.

„Не можеш да живееш в страх от всички — укори се тя. — Кейт, та той е по-стар от баща ти!“

20.

Няколко дни случката в парка остана в паметта на Кейт. Тя я накара да се чувства неудобно и дори малко ядосана. Не спомена нищо на Грег за това.

Но два дни по-късно се случи нещо, което я изплаши.

Бързаше към къщи след работа с ръце, пълни с пакети покупки. Чу телефона да звъни и Фергъс да лае отвътре. Грег беше в болницата. Кейт вкара ключа в ключалката и го завъртя, крепейки кесиите с покупките на коляно.

Вратата не искаше да се отвори. Резето беше спуснато.

Кейт почувства как я обзема тревога.

Никога не пускаха резето.

Не, никога не го използваха.

То беше от онези стоманени произведения, които се използваха за вратите на складове. Голямо главоболие беше да го отключиш. Винаги заяждаше. Отказаха се от него много отдавна. Жилището имаше аларма. Сметката за режийните и телефона беше на името на Грег.

Кейт мушна ключа за резето в ключалката, опитвайки се внимателно да го завърти.

Нещо не беше наред...

Кейт веднага го разбра, когато влезе.

— Грег? — провикна се тя. Но знаеше, че Грег не е тук. Фергъс махаше с опашка, докато се приближаваше към нея. Кейт се огледа. Сякаш всичко си беше на мястото. Апартаментът беше с високи тавани и тесни дълги прозорци с арки, които гледаха към улицата. Бъркотията си беше същата точно както я бе оставила тази сутрин — списания, възглавници, бутилка вода, дистанционното за телевизора върху дивана.

Беше странно и малко зловещо. Знаеше, че в това няма смисъл. Тя погали Фергъс. Всичко изглеждаше както обикновено.

Но не можеше да се отърве от чувството, че някой е влизал.

И тогава, на следващия ден тя и Тина пиеха кафе в кафенето на изследователския институт.

Вече от година работеха заедно и доста се бяха сприятелили. Направо като сестри. А след като Тина боядиса косата си по-светла, те дори бяха започнали малко да си приличат.

Тина разказваше на Кейт за новия проект, който Пакър ѝ бе поверил.

— Да се инжектира изотропният разтвор в нуклеиновия материал. Той предизвиква дисперсия на повърхностната течност и...

Внезапно вниманието на Кейт бе привлечено от нещо в другия край на помещението.

Онзи тип в далечния край на кафенето, седнал сам на една маса. Имаше къса, чорлава коса, бакенбарди и черни мустаци. Приличаше на латиноамериканец. Кейт имаше усещането, че вече го е виждала някъде. Просто не можеше да се сети къде... От време на време усещаше погледа му, вперен в нея през посетителите наоколо.

Тя се опита да се съсредоточи в това, което ѝ говореше Тина, но продължи да поглежда към мъжа, който един или два пъти срещна погледа ѝ. Това я накара да се почувства напрегната. Но трябваше да признае, че напоследък доста често се чувстваше напрегната... След като онази свидетелка бе убита на Шесто Авеню.

Когато отново погледна натам, мъжът беше изчезнал.

— Земя до Кейт, ало... — Тина щракна с пръсти. — Разбирам, че това е досадно. Но ти слушаш ли ме изобщо?

— Извинявай — рече Кейт. — Изотропен разтвор... — тя се огледа внимателно.

И тогава отново го видя.

Беше станал и си пробиваше път между масите. Към нея. Носеше черен шлифер, който се разтвори, сякаш търсеше нещо под него. Кейт изпадна в паника.

— Кейт — Тина помахаше ръка пред лицето ѝ, — какво става?

„Това е лудост — помисли си тя. Но сърцето ѝ не я слушаше. Блъскаше се в гърдите ѝ. — Това място е пълно с хора. Тук нищо не може да се случи. Той се приближава право към мен.“

Почувства как кръвта се оттича от лицето ѝ.

— Тина...

Бъркаше за пейджър. Приличащият на латиноамериканец мъж се насочи право към нея и се спря пред масата им. Тя едва не скочи от стола си.

— Ти работиш за Пакър, нали?

— Какво?

— Нали ти си Кейт? — мургавият мъж се усмихна. — Бях в лабораторията ви преди около месец. Аз работя за Термаген. Помниш ли? Снабдявам ви е материали.

— О, да — Кейт се усмихна с облекчение, — аз съм Кейт.

„Нещата излизаха извън контрол.“

По-късно Кейт беше в компютърната зала, която те наричаха „библиотеката“, и копираше резултатите от бележките върху компактдиск. На вратата се почука. Тя се обърна и видя Тина на прага. Изглеждаше озадачена и малко разтревожена.

— Искаш ли да ми кажеш какво беше това?

— Имаш предвид в кафенето? — Кейт виновно наведе глава.

— Не, ланския сняг. Разбира се, че имам предвид кафенето. Кейт, какво става? Някакъв случаен тип се приближава до теб и ти едва не губиш ума и дума. Цялата седмица не си на себе си. „Лимфобластичен“ записа като „циклоспорен“. Наред ли е всичко?

— Не съм сигурна — Кейт избута стола си назад от компютъра. Пое си дълбоко дъх.

— Чувствам се малко странно. Не знам. Сякаш си въобразявам разни неща. Нали разбираш, свързани с баща ми.

— Баща ти? — Тина седна на масата. Това нямаше нужда да ѝ се обяснява.

— Защо сега?

— Не знам. Нещо го предизвика онзи ден — тя разказа на Тина за мъжа в парка и Фергъс. — Може би защото процесът свърши и той сега е отново на свобода. Тин, въобразявам си разни неща. Имам усещането, че полудявам...

— Кейти, не си луда. Изгуби семейството си. Всеки би разбрал това. Какво казва добрият доктор?

— Грег? Казва, че просто съм изплашена. Може би е прав. Искам да кажа, че преди няколко дни бях почти сигурна, че някой е бърникал

в ключалката и е проникнал в нашия апартамент. Дори Фергъс ме гледаше малко особено.

— Чувала съм, че в медицинския център се справят добре с остра шизофренична параноя. Може Пакър да ти уреди намаление — подхвърли Тина шеговито.

— Супер — Кейт сбръчка лице в преиграна благодарност. — Може би просто ми липсва семейството. Тина, вече мина повече от година.

— Зная какво е — отговори приятелката й.

Кейт погледна към нея.

— Какво?

— Лабораторна фобия — отговори Тина.

— А?

— Лабораторна фобия. Прекалено много време прекарваш на това проклето място.

— Права си — засмя се Кейт. — Слава богу, че я открихме рано. Какви са симптомите?

— Погледни се в огледалото. Обаче, за щастие, аз знам лекарството. Кейт, трябва да се махнеш оттук. Върви си вкъщи. Изкарай една хубава романтична вечер с твоя любим. Аз ще довърша тук.

— Сигурно си права — въздъхна Кейт и бутна стола си обратно към компютъра. — Но имам още малко работа.

— Говоря сериозно — Тина я хвана за ръката. — Не забравяй, че ми дължиш уважение. Аз съм една година по-напред от теб в магистратурата. Кейт, прибери се у дома. Не си луда. Просто ти липсва семейството. На кого не би липсвало? Всички знаят какво преживя.

Кейт се усмихна. Може би Тина беше права. Може би наистина се нуждае от почивка. Да си прочисти главата, да се свие в леглото с малко китайска храна и някой тъп филм на Адам Сандлър^[1] по кабелната телевизия. Да направи нещо романтично. Грег май спомена, че довечера има почивка.

— Не е мъчение да се измъкнеш за един ден от тук.

— Много си права. Така че го направи, докато не съм размислила. Аз ще заключа.

Кейт стана и прегърна приятелката си.

— Ти си страхотна. Благодаря.

— Знам. И Кейт... Тя се обърна.

— Да?

Тина намигна.

— Гледай да не гръмнеш, ако някой седне до тебе в автобуса към
вкъщи.

[1] Известен американски комик, режисьор и продуцент. — Б.пр.

↑

21.

Когато Кейт се върна у дома, из цялото жилище бяха разпръснати запалени свещи. Стереото свиреше. Нещо успокояващо и романтично — Нора Джоунс.

Грег излезе да я посрещне по тениска, но с вратовръзка. И Фергъс приветствено махаше с опашка. Около неговия врат също имаше вратовръзка.

— Сеньора Кейт...

Тя го огледа подозрително.

— Тина ти се е обадила, нали?

— Не на мен — намигна Грег и с брадичка посочи Фергъс, — а на него.

Кейт се изкикоти, докато сваляше жакета си.

— Добре, Казанова, казвай какво си намислил? Грег я отведе при сгъваемата маса за карти, която бяха открили в магазин втора употреба за пет долара. Той я бе поставил пред прозорците. Мостът Уилямсбърг беше красиво осветен. На масата имаше свещ с трепкащ пламък и бутилка вино.

— Точно се готвех да наля един шамбертан^[1] от 1990 — обяви Грег със смешен акцент а ла Клосо^[2], който приличаше повече на испански, отколкото на френски, — обаче трябваше да се примиря с далечния му братовчед за два долара — той наля, — защото това може да си позволи един стажант трета година.

— Реколта 2006, юли месец. Прекрасно! — Кейт пак се изкикоти. Грег постави хартиена салфетка в скута ѝ. — А към него какво?

— Към него — Грег с величествен жест посочи кухнята — нашият специалитет... Говеждо в сос от зелено кърви и гъби с пад тай^[3], сервирани както обикновено в техните церемониални супници.

Кейт забеляза няколко кутии храна за вкъщи от любимия им тайландски ресторант, които още лежах на таблата заедно с клечиците за хранене.

Тя се засмя одобрително и попита:

— Това ли е всичко?

— Всичко? — Грег изпръхтя презрително. — А по-късно, за да направя романтичната ти среща съвършена... — иззад гърба си той измъкна кутия с дивиди.

Джек Блак^[4] в „Рок училище“.

— Прекрасно! — Кейт не можа да се сдържи да не се засмее. Вярно беше, че тази вечер се нуждаеше от нещо наистина тъпо и безсмислено. Може би Тина бе права. Точно това ѝ беше необходимо.

— Мадмоазел впечатлена ли е? — попита Грег, като наля още малко вино.

— Много — намигна му Кейт. — Проблемът обаче е, че аз имам своя собствена представа за романтична вечеря.

— И каква е тя? — попита той и чукна леко чашата си в нейната, за да вдигнат тост.

Кейт скочи и го целуна предизвикателно по устата. После бързо влезе в банята, като пътем свали фланелката и джинсите си. С малоумното работно време на Грег и целия миналогодишен стрес бяха заприличали на двойка, женена от години. Бяха забравили какво значи просто да се забавляваш. Кейт остави водата да намокри косата ѝ и да се стича надолу по тялото, а после се насапуниса със такси, ухаещ на лавандула сапун, който беше открила в „Сефора“^[5].

Внезапно вратата на банята се отвори. Грег се вмъкна вътре с лукава усмивка на лицето.

— Съжалявам, но не мога да чакам.

Очите на Кейт грейнаха дяволито.

— Защо ти трябваше толкова време?

Те започнаха да се целуват, докато горещата вода ги обливаше. Грег я притисна силно към себе си и тя усети как всяка клетка от тялото ѝ се пробужда.

— Миришеш прекрасно — той вдъхна с брадичка, завряна във врата ѝ, а ръцете му масажираха стегнатото ѝ дупе и гърди.

— А ти миришеш като извънземен — изкиска се Кейт. — Или това се дължи на соса с чили?

Той вдигна извинително рамене.

— Лидокаинът^[6].

— О — тя разтвори широко очи, усещайки топлото му тяло да се притиска в нейното, — но все пак си успял да донесеш тайландската храна.

Те се засмяха и Грег я обърна. Тя лекичко се наведе, за да може да влезе в нея.

— Добър план, Кейти.

Той знаеше как да я накара да забрави всичко. Тя съзнаваше каква късметлийка е. Усещането, че той е в нея, накара тялото ѝ да се изпълни с топлина, а сърцето ѝ да забие учестено. Кейт изстена, дъхът ѝ се накъса. След това — по-бързо и по-силно, душът плющеше върху тях, докато те срещаха слабините си. Ритъмът им започна да се ускорява още повече и тя се стегна вътрешно. Грег също следваше ритъма. Освобождаването беше страхотно. Кейт затвори очи. Няколко мига по-късно той стоеше притиснат към нея под топлия душ, а сърцето ѝ биеше трескаво. Усещаше тялото си едновременно освободено и леко.

— Съжалявам за вечерята — закачи я той.

— Не е страшно — Кейт отпусна глава на рамото му и въздъхна.
— И това ще свърши работа.

Вечеряха малко по-късно. В леглото. Направо от кутиите.

Гледаха филма с Джек Блек и се смееха на глас. Кейт лежеше с глава върху гърдите на Грег. Фергъс се бе свил на кълбо в кошницата си пред леглото им. Тя не се бе чувствала толкова спокойна от много отдавна.

— Още вино, *maintenant, s'il vous plait*^[7] — и Кейт почука по празната си чаша.

— Твой ред е — поклати той глава. — Целия ден робувах в кухнята.

— Мой ред? — тя го ритна игриво. — Нали това уж беше моята вечер?

— О, не ти ли беше достатъчно?

— Добре — предаде се Кейт и нахлузи нощницата си. — Да видим дали ще се върна с нещо и за теб.

Тогава звънна телефонът.

— Мамка му — шумно възропта Грег. Бяха намразили телефонния звън по неочаквани часове. Обикновено се обаждаха от болницата, за да го повикат.

Кейт затърси опипом телефона. Номерът на екрана не ѝ беше познат. Но поне не беше от болницата.

— Ало — каза тя в слушалката.

— Кейт, обаждат се Том Охеърн, бащата на Тина.

— Здравейте! — тя се зачуди защо ѝ звъни толкова късно. Гласът му звучеше уморено и напрегнато.

— Кейт, случи се нещо ужасно...

Кейт погледна тревожно към Грег, а по гърба ѝ се спусна леден хлад.

— Какво?

— Тина беше простреляна. В момента е в операционната. Зле е. Не знаят дали ще оцелее.

[1] Вид бургундско вино. — Б.пр. ↑

[2] Фламандска попгрупа с няколко хита в Белгия през 80-те години. — Б.пр. ↑

[3] Оризови нудли, изпържени и приготвени по тайландски маниер с яйца, рибен сос, сок от тамаринд и чили. — Б.пр. ↑

[4] Американски комик и певец. — Б.пр. ↑

[5] Международна верига магазини за козметични продукти. — Б.пр. ↑

[6] Вид местна упойка. — Б.пр. ↑

[7] *Maintenant, s'il vous plait* (фр.) — сега, ако обичате. — Б.ред. ↑

22.

Те бързаха да отидат в болницата, навличаха анцузи и пуловери. Хванаха такси до медицинския център „Джакоби“ в Бронкс, който се намираще на около трийсет минути път от дома им.

През цялото пътуване дотам Грег стискаше ръката ѝ. По моста „Трайбъро“ и по протежение на Бронкс Ривър Паркуей. В това нямаше логика. Как е възможно Тина да бъде простреляна? Кейт се бе разделила с нея преди малко. Баща ѝ каза, че сега е в операционната. „Стегни се“, не преставаше да си повтаря тя, опитвайки се да контролира нервите си. „Хайде, Тина, трябва да оцелееш!“

Таксито спря пред входа на спешното отделение. Грег знаеше къде трябва да отидат. Завтекоха се нагоре по стълбите към интензивното отделение на травматологията на четвъртия етаж.

Кейт забеляза Том и Елън Охеърн, родителите на Тина, свити на пейка пред операционната зала. Щом я видяха, те скочиха на крака и започнаха да я прегръщат. Тя им представи Грег. Загрижените лица на семейство Охеърн излъчваха същата дълбока тревога, каквато изпитваше и самата Кейт.

— Как е тя? — попита ги.

Все още я оперирали. Била простреляна в тила. Точно пред лабораторията, когато си тръгвала. Направо на улицата. Нещата не изглеждаха розови. Бе изгубила много кръв, но все още се държеше.

— Не е добре, Кейт — бащата на Тина поклати глава. — Тя се бори. Има много тъканни увреждания. Лекарите казват, че просто не знаят...

Грег го стисна за рамото и обеща, че ще се опита да научи новини от някого вътре.

— Кой може да е направил това? — попита Кейт недоумяващо, докато сядаше до Елън на пейката. — Как можа да се случи?

— Очевидно е станало точно когато е излизала от лабораторията — вдигна рамене Том. — Направо на улицата. На Морис Авеню. Полицията беше тук малко по-рано. Неколцина души са забелязали

някакъв човек да бяга. Мислят, че може да е свързано с гангстерските банди.

— Гангстери? — очите на Кейт станаха огромни. — Какво общо има Тина с гангстерите?

— Споменават някакъв ритуал за посвещаване. Смята се, че тези чудовища се доказват, като убият случайно избрана жертва. Казват, че сякаш е чакал някого на улицата, когато тя излязла от лабораторията. Кейт, тя току-що ни се беше обадила. Няколко минути по-рано. Оказала се е на погрешно място в неподходящо време.

Кейт се пресегна и го прегърна. Обаче онова, което започна само като пулсиране в стомаха, се разрасна в нещо много по-страшно.

„Направо на улицата. Пред лабораторията.“ Кейт разбираше съвсем ясно какво означава това.

— Откога е вътре? — попита тя.

— Вече два часа. Казват, че пистолетът бил с малък калибър. Стреляно е отзад. Това е единствената причина още да е жива.

— Тина е силна — Кейт стисна ръката на Том и прегърна майката на своята приятелка. — Ще се оправи.

„Моля те, не умирай!“

Грег се върна след малко и съобщи, че все още я оперират. Единственото, което можеха да направят, бе да чакат. Това и сториха. В продължение на повече от два часа. Кейт седна на пода с гръб, притиснат към стената. Бързо очертаващата се истина я ужаси. Тя е трябвало да бъде на улицата. Вкопчи се в ръката на Грег.

Най-сетне, към един сутринта хирургът излезе при тях.

— Жива е — обяви той, докато сваляше хирургическото си кепе. — Това е добрата новина. Куршумът е влязъл през тилния лоб и е заседнал в предната му дясна част. Не можахме да стигнем до него. Отокът е твърде голям. Страхувам се, че е изгубила доста кръв. Това е много сложна процедура. Ще ми се да можем да ви кажа повече, но просто не знаем...

Елън се вкопчи в съпруга си.

— О, Том...

— Тя се бори — продължи лекарят. — Жизнените ѝ показатели са стабилни. Включили сме я на командно дишане. Засега ще се опитаме да я лекуваме по най-добрия начин и ще видим как ще се

развие отокът. Онова, което честно мога да ви кажа сега, е, че положението е много неясно.

— О, боже мили — изстена Елън Охеърн и зарови глава в гърдите на мъжа си.

Том погали жена си по косата.

— Значи единственото, което можем да правим, е да чакаме. Колко време?

— Двайсет и четири часа. Или четирийсет и осем. Бих искал да можех да ви съобщя нещо повече. Най-хубавото, което мога да ви кажа, е, че е жива.

Кейт се хвана за Грег. Майката на Тина започна да ридае.

Том кимна.

— Да предположим, че оцелее — той преглътна мъчително. — Ще бъде ли наред? — изражението на лицето му ясно говореше за какво мисли. Увреждане на мозъка. Парализа.

— Ще стигнем дотам, когато му дойде времето — лекарят постави ръка на рамото му. — В момента просто се надяваме да оцелее.

„Надяваме се да оцелее...“

Кейт се отпусна отново на пода, главата ѝ се въртеше, празна и болезнена. Искаше ѝ се да заплаче. Облегна се на Грег. Дълбоко в сърцето ѝ този въпрос бе вече зачеркнат. В нея започна да се надига ужасяващ нов страх.

Не толкова страх, колкото сигурност.

Лабораторията винаги се затваряше от Кейт. Тя щеше да излезе през онази врата. Полицията беше казала... Какво? „Сякаш са я чакали...“

Тя погледна към Том и Елън и изпита желание да им каже: „Това не е гангстерско убийство.“

Но те бяха прави в едно: Тина е била на погрешното място в неподходящото време.

Кейт вече със сигурност знаеше, че този куршум е бил предназначен за нея.

23.

Емили Гелер мина през вратите на гимназията и в края на дългата опашка забеляза познатия джип „Волво“.

Дори не беше спрял колата пред входа.

Странно. Емили поклати глава. Обаче татко ѝ се държеше малко необичайно, след като отново се бе върнал при тях. Не беше същият човек, когото тя познаваше — заинтересуван и забавен, изпълнен с живот. Който непрекъснато я возеше по турнири по скуош и ѝ напомняше, ако не си беше написала домашните. Или се ядосваше, когато сметката за мобилния ѝ телефон се оказваше висока до небесата.

Може би нещо се бе случило с него, докато го нямаше. (Бяха решили да не го наричат затвор.) Сега баща ѝ винаги изглеждаше разсеян и далечен. Ако му разкажеше нещо, случило се в училище, или как е разбила някого на игрището за скуош, той само кимваше в отговор с безжизнен поглед и полуусмивка на устните, нещо, което преди никога не бе правил.

Нищо не беше така както преди.

На Емили не ѝ харесваше тук. Липсваха ѝ приятелите, треньорите ѝ. Най-много ѝ липсваше Кейт. Вече не правеха разни неща заедно както някога. Като семейство. Още една година и ще се махне. Ще иде в колеж. Емили си повтаряше това непрекъснато. И първото нещо, което щеше да направи, е да си върне името.

— Тате? — Емили почука по стъклото на вратата от нейната страна.

Той се бе втренчил напред с блуждаещ поглед, потънал в мисли.

— Тате, чуваш ли?

Най-сетне я забеляза и отключи вратата.

— Ем...

Тя хвърли тежката си раница на задната седалка.

— Нали не си забравил сака ми за скуош?

— Естествено, че не — кимна той. Но трябваше да се обърне, за да провери дали е там.

— Да, добре — изсумтя Емили, докато се качваше отпред. — Вероятно мама я е оставила в колата.

Сякаш това беше единственото, което можеха да правят заедно. Той, изглежда, все още обичаше да я гледа как играе. Разбира се, тук, където живееха сега, нямаше училищен отбор и състезанията не бяха същите. Но имаше един клуб на около петнайсет минути път, където можеше да тренира с неколцина професионалисти. Беше рисковано, но тя настояваше да участва в националното първенство през пролетта, ала под различно име.

Потеглиха и поеха надолу по главната улица на предградието, където живееха. След минутка излязоха на магистралата.

— Днес ще играя с Брад Даноулис — съобщи Емили. Той беше наперено момче, рано влязло в колежа „Баудуин“, и играеше за едно частно училище няколко градчета по-надолу по пътя. — Винаги се фука, че момчетата могат да напердашат момичетата. Искаш ли да гледаш?

— Разбира се, тигрице — отговори разсеяно баща ѝ. Беше облечен със сако и колосана риза, сякаш щеше да ходи някъде. Но вече не ходеше никъде. — Просто трябва да свърша нещо. След това ще се върна.

— Тате, гледай да не закъснееш! — строго заръча Емили. — Имам тест по химия и домашно за „Изпитанието“ на Артър Милър. И нали искаш да гледаш как ще наричам това момченце по задника.

— Не се тревожи. Погледни нагоре и ще ме видиш на мястото ми. Ще дойда.

Те напуснаха магистралата и навлязоха в бизнес парка, където се намираше клубът по скуош „Норт Бей“. Пред сградата бяха паркирани няколко коли. Емили се протегна назад и хвана сака си.

— Следващия месец ще има регионално състезание в Сан Франциско. Трябва да се включа в него. Имам нужда от класация от Западното крайбрежие. Можем да идем там. Аз и ти. Както едно време.

— Бихме могли — кимна баща ѝ. — Двата много се забавлявахме, нали, тигрице?

— Всички се забавлявахме — малко язвително отвърна Емили. Тя вдигна сака си от задната седалка. — Някакви последни съвети?

— Само един — той я погледна малко накриво. — Винаги помни коя си. Ти си Емили Рааб.

Тя наклони глава към него. Всичко, което той вършеше сега, беше странно.

— Очаквах нещо като: „Натискай го с бекхенда, Ем.“

— И това, тигрице — усмихна се той.

Когато Емили отвори вратата на клуба, той ѝ помаха и в очите му за миг се мярна нещо от стария татко. Онзи, когото Емили не бе виждала от дълго време.

— Сритай го здраво по задника, скъпа.

Емили се ухили в отговор.

— Ще го направя.

Брад вече чакаше на игрището, шумно удряйки топката. Носеше тениска с надпис „Кабо Рокс“^[1].

Емили влезе в съблекалнята, върза косата си на опашка и си обу шортите. После се върна и излезе на игрището.

— Здравсти.

— Здравсти — кимна Брад в отговор. Той опита показно да ѝ подаде топката с удар иззад гърба.

Емили го погледна с недоверие.

— Ходил ли си на Кабо?

— Да, миналата Коледа. Беше страхотно. А ти?

Тя започна да удря форхенди.

— Два пъти.

Изиграха три игри. Брад поведе в първата. Имаше силен, опасен удар и беше много бърз. Но Емили се окопоти бързо. И започнаха да си разменят точки, докато не спечели играта с един съвършено изпълнен удар в ъгъла. Брад изглеждаше разстроен и хвърли ракетата си на земята. Държеше се така, сякаш тя просто беше извадила късмет.

— Хайде още една.

Тя го победи и в следващата игра с девет на шест. Тогава Брад започна да пристъпва предпазливо, сякаш се е наранил.

— Значи ще играеш за „Баудуин“? — попита го Емили, знаейки, че колежът е в първа дивизия по скуош и че той няма шанс. При третата им игра тя се измъкна и го би с девет на четири.

Наби му канчето.

— Хубав мач — Брад вяло се здрависа с нея. — Добра си. Следващия път няма да се съържама.

— Благодаря — Емили извъртя очи. — Тогава вероятно китката ми също ще се е оправила.

Тя седна на пейката с кърпа на главата и се напи с вода от бутилката си. Чак тогава за пръв път се сети и погледна нагоре към балкона.

„Къде, по дяволите, е татко?“

Не се беше върнал за мача. Не седеше на мястото, откъдето обикновено гледаше срещите ѝ. Тя стисна раздражено устни. Изпитваше и малко яд. Вече минаваше пет. Беше го помолила да се върне.

„Мамка му, къде се губи?“

Емили излезе навън и се огледа за волвото. Никаква следа от него. След това се върна отново вътре и се настани да гледа как двама възрастни се борят почти половин час, като през това време си научи по математика и от време на време поглеждаше към вратата. Обаче вече бе толкова ядосана, че не можеше да се сдържа. Извади мобилния си телефон и набра номера вкъщи.

„Ние не сме у дома...“ — чу се записът на телефонния секретар. Това започваше да става досадно. Някой трябваше да бъде там. Къде бяха изчезнали всички? Тя си погледна часовника. Беше почти шест. Имаше работа да върши. Нали му го каза. Емили изслуша записа, очаквайки нетърпеливо сигнала.

— Мамо, аз съм все още в клуба. Татко изобщо не се появи!

[1] Прочути скали в Мексико. — Б.пр. ↑

24.

Минаха двацет и четири часа. Нямаше промяна.

И на следващия ден състоянието на Тина си остана същото.

Хирургите все още не можеха да стигнат до куршума. Показателите на мозъка ѝ бяха стабилни, но отокът около раната беше голям, вътрешно мозъчното налягане — високо, а уврежданията на тъканта — все още неизяснени. Единственото, което можеха да направят, е да чакат отокът да спадне. Не знаеха дали изобщо ще издържи.

Кейт прекара по-голямата част от следващите дни в болницата заедно с Елън и Том. Тя разказа на полицията как онази вечер Тина е затворила вместо нея. Че не е свързана с наркотици или нещо незаконно. Че е последният човек на земята, който би имал връзка с някаква банда.

Ченгетата заявиха, че имат следи. Свидетели забелязали мъж с червен шал да се качва в бял бус, спрял малко по-надолу по улицата, който тръгнал по Морис Авеню. Червените шалове били запазената марка на „Блъдс“^[1]. Така се посвещаваха новите, обясни детективът. Като застрелят невинна жертва направо на улицата. Информатор от враждебна банда съобщил, че се е случило точно това.

„Бандитски ритуал за посвещаване.“ Нейната приятелка лежеше в кома. Как искаше и тя да повярва в това.

През втората нощ тя и Грег се прибраха в апартамента след два часа. И двамата не можаха да заспят. Или дори да помислят за сън. Единственото, което можеха да правят, е да мислят за Тина. Седяха на дивана, вцепенени и отчаяни.

Един ден щеше да се разбере. Беше сигурна в това. Какво да каже? Том и Елън имаха право да знаят.

— Грег, трябва да се свържа с Фил Кавети — обади се Кейт. — Хората от ПЗС трябва да знаят.

Кейт разбираше, че щом проведе този телефонен разговор, всичко в живота им щеше да се промени. Щеше да се наложи да се преместят. Със сигурност. Може би да променят имената си. Грег

почти бе приключил стажа си. Той не можеше да си тръгне просто така. А животът им едва започваше.

Нима това щеше вечно да виси на вратовете им?

— Полицията твърди, че разполагат със следи — рече Грег, опитвайки се с всички сили да бъде спокоен и логичен. — Ами ако са прави и това е само трагично съвпадение?

— Не, не е свързано с банда — поклати Кейт глава. — И двамата го знаем!

Това я убиваше. Не някакъв безименен човек от новините, а най-добрата ѝ приятелка се бореше за живота си.

— Грег, и двамата знаем, че Тина беше простреляна, защото са я взели за мен!

Той я прегърна и Кейт с всички сили опита да се почувства сигурна в обятията му. Но беше наясно. Кавети и Маргарет Сеймор я бяха предупредили. Меркадо нямаше да оставят нещата така. Какво казаха те? Че не става дума само за отмъщение? Има нещо по-дълбоко. Те го наричали „застраховка“. Застраховка за следващия път, когато някой като баща ѝ се обърнеше срещу Братството. Тогава това щеше да се случи отново.

Най-накрая двамата заспаха от изтощение, прегърнати на дивана.

На сутринта постигнаха съгласие да изчакат. Още само ден или два. Да дадат възможност на полицията да използва следите.

Обаче през нощта Кейт се събуди. Лежеше притисната в Грег, а тениската ѝ беше влажна от студена пот.

Те знаеха.

Предупрежденията през последните няколко дни бяха очевидни. Полицията можеше да върви по колкото си ще следи, но Кейт не можеше да го крие повече.

Бяха я открили. Щеше да има следващ път. В това беше съвсем сигурна. И какво ще се случи тогава? Когато наистина я намерят?

Какво ще стане, когато разберат, че са простреляли не тази, която трябва?

Кейт се размърда и се освободи от прегръдката на Грег. Поседя малко в тъмното с колене, притиснати към гърдите. Молеше се семейството ѝ да е в безопасност, където и да се намира. Изпод фланелката си измъкна медальона, който майка ѝ беше дала, когато си тръгнаха. Половинката на златното слънце. „Той крие тайни, Кейт.

Един ден ще ти ги разкажа.“ Щяха ли някога двете половини на слънцето да съберат?

„Мамо, ще ми се сега да можех да чуя тези тайни от теб.“

Кейт се изправи и в сумрака на апартамента се насочи към входната врата. Протегна се към тежкото резе и го спусна.

[1] Улична банда от Лос Анджелис, Калифорния, която се разраства и в други райони на САЩ. — Б.пр. ↑

25.

— Кейт — Том Охеърн протегна ръка към нея, — върви си вкъщи.

Той я прегърна, докато седяха на пейката пред интензивното отделение.

— Изглеждаш изтощена. Тази вечер нищо няма да се случи. Зная, че искаш да си тук. Обаче трябва да си идеш и да поспиш малко.

Кейт кимна. Той беше прав. Не беше спала и шест часа през последните два дни. Кръвната й захар беше ниска. Не беше ходила на работа. Всъщност, през седмицата, откакто простреляха Тина, не беше ходила никъде другаде, освен в болницата.

— Обещавам.

Той я отведе до асансьора и я прегърна за довиждане:

— Ще ти се обадим, ако има новини.

— Зная.

Тина беше преместена в отделението за черепно-мозъчни травми в болница „Белвю“ на Двайсет и седма улица, най-добрата в града. Кейт мина през фоайето и излезе на Първо Авеню. Наближаваше шест вечерта и вече бе тъмно. Беше прекарала там целия ден. Не видя таксито, затова отиде пеша да Второ Авеню и се качи на автобуса за центъра.

Кейт си намери място отзад и само за миг затвори очи. Том беше прав, чувстваше се изтощена. Имаше нужда от сън. Тази сутрин излезе от къщи, без да си бие инсулин. Грег отново бе на работа, караше шестнайсетчасови дежурства. Беше неспокойна. За първи път след прострелването на Тина щеше да бъде сама в апартамента.

Кейт задряма за малко. Пътуването с автобуса мина като миг. Събуди се точно навреме, за да слезе на Девета улица, на няколко преки от мястото, където живееше.

Когато слезе от автобуса и тръгна по тъмното Второ Авеню, Кейт изпита усещането, че нещо не е наред.

Може би причината беше в мъжа, който се отдели от сградата срещу автобусната спирка, той хвърли угарката си на улицата и тръгна

малко по-назад от нея. Стъпките му по паважа поддържаха същата скорост като нейните. Тя си заповяда да не поглежда назад.

„Кейт, ти си параноична. Тук е Ню Йорк. Ийст Вилидж. Пълно е с хора. Това се случва непрекъснато.“

Зърна го във витрината на един магазин. Все още я следваше. Беше пъхнал ръце в джобовете на черното си кожено яке. Шапката му беше нахлупена до очите.

„Не е параноична. Не и този път. Не както тогава в апартамента.“ Сърцето заби трескаво. Тръпки от страх пробягаха по гръбнака ѝ.

„Ускори крачки — каза си тя. — Само на няколко преки си.“

Кейт пресече булеварда и се насочи към Седма улица. Сега сърцето ѝ се блъскаше в ребрата.

Зави по нейната улица. Усети присъствието на мъжа, който я следваше на няколко метра. Там отпред имаше супермаркет, в който се отбиваше от време на време. Кейт се насочи натам, насилвайки се да не се оглежда. Буквално влетя вътре.

За миг се почувства в безопасност. Грабна една кошница, приведе се зад един от рафтовете и се молеше той да не влезе. Нахвърля вътре някакви неща, като се преструваше, че има нужда от тях: мляко, йогурт, пълнозърнест хляб. Но през цялото време само чакаше с очи, впити във витрината. Тук имаше хора. Сърцето ѝ започна да се успокоява.

Извади портмонето си и отиде при касата. Усмихна се нервно на Ингрид, момичето на касата, отблъсквайки една ужасна мисъл: „Ами ако това е последният човек, който ме вижда жива?“

Кейт излезе навън. За миг изпита облекчение. Слава богу! Никаква следа от него.

После замръзна.

Той все още бе там! Беше се облегал на една кола, паркирана от другата страна на улицата, и говореше по телефона. Погледите им бавно се срещнаха. Тя не си въобразяваше.

„Кейт, какво, по дяволите, ще правиш сега?“

Тогава се затича. Най-напред не много явно, после по-бързо, с очи, вперени в сградата със зелен навес само няколко метра по-нататък.

„Моля те, господи, само още малко!“

Последните крачки Кейт пробяга със спринт. Пръстите ѝ ровеха за ключа в чантата. Тя го пхна в ключалката на входната врата. Ключът се завъртя. Кейт блъсна вратата да се отвори, очаквайки онзи да я настигне. Погледна към улицата. Мъжът с бейзболната шапка бе пресякъл улицата няколко входа по-надолу.

Кейт се втурна вътре, външната врата се затвори и ключалката щракна. „Свърши се! Слава богу!“ Тя се облегна на стената във фойето. Гърбът ѝ бе мокър от пот. Въздъхна облекчено.

„На това трябва да се сложи край. Кейт, трябва да идеш при някого.“

Но при кого?

При семейството си? Семейството ти го няма, Кейт. Разбери го, няма ги за тяхно добро.

Грег? Колкото и да го обичаше, какво можеха да направят? Просто да си вземат отпуска? През последната му година в университета?

Полицията? Кейт, какво ще им кажеш? Че си ги лъгала и си спирала информация? Че най-добрата ти приятелка е в кома с куршум в мозъка. Куршум, който е бил предназначен за теб.

„Твърде късно е. Твърде късно е за всичко това...“

Кейт влезе в асансьора и натисна бутона за седмия етаж.

Беше от онези стари товарни асансьори, които потракваха като влак, докато преминаваха покрай всеки етаж.

Единственото, което искаше, бе да влезе в апартамента и да спусне резето.

Асансьорът спря с тракане на седмия етаж. Кейт стисна ключа и отвори със замах тежката външна врата.

Двама мъже стояха с лице срещу нея.

„О, боже, не!“

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Кейт се дръпна назад и се опита да изкрещи. Но защо да го прави? Никой нямаше да я чуе.

Знаеше какво са дошли да направят.

Единият от мъжете направи крачка напред.

— Госпожице Рааб? — ръцете му се протегнаха, за да я подхване. — Кейт!

Тя вдигна очи. Сълзи пълнеха очите ѝ. Позна го. Започна да хлипа, вторачена в прошарената му коса.

Беше Фил Кавети. Агентът от ПЗС.

26.

Кейт буквално се хвърли върху него. Цялото ѝ тяло беше парализирано от страх.

— Кейт, спокойно, всичко е наред — окуражи я той и я прегърна. Кейт кимна и притисна лице в сакото му.

— Помислих си, че ме следят. Помислих...

— Съжалявам — рече Кавети. — Вероятно е бил моят човек. На спирката. Просто искахме да сме сигурни, че си отиваш вкъщи.

Кейт затвори очи и неуверено си пое дъх. Изпитваше смесица от нервност и невероятно облекчение. Почувства как сърцебиенето и изчезва. Дръпна се от агента и се опита да се овладее.

— Защо сте тук?

— Това е Джеймс Нардоци — Кавети представи мъжа, който го придружаваше. Той беше слаб, с остра брадичка и носеше обикновен сив костюм и червена вратовръзка под шлифера си. — От Департамента по правосъдие.

— Да — кимна Кейт, леко раздразнена. — Помня ви от процеса.

Прокурорът се усмихна кисело.

— Кейт, налага се да ти зададем няколко въпроса — прекъсна ги агентът от ПЗС. — Можем ли да влезем?

— Разбира се.

Ръцете ѝ все още леко потреперваха. Беше ѝ трудно да пъхне ключа в ключалката и да завърти обратно резето. Фергъс лаеше от другата страна на вратата.

— Добре де, добре...

Тя отвори вратата на апартамента и запали осветлението. Не си спомняше някога да е изпитвала такова съкрушително чувство на облекчение. Слава на бога, те бяха тук. Предполагаше, че е заради Тина. Тя така или иначе искаше да им разкаже. Не можеше да продължава да го крие.

— Добре — остави покупките на плота. — За какво става дума? — усмихна им се тя.

Кейт постепенно се връщаше в нормално състояние.

— Давайге. Зная защо сте тук.

Фил Кавети я гледаше безизразно. Обаче онова, което каза, отново я извади от равновесие.

— Кейт, кога за последен път се чу с баща си?

27.

— Баща ми ли?

Кейт примигна срещу него с широко разтворени очи и поклати глава.

— Не съм говорила с него от процеса насам. Защо?

Кавети стрелна поглед към прокурора. След това прочисти гърлото си.

— Кейт, трябва да ти покажем някои неща.

Той извади една папка изпод шлифера си и пристъпи към кухненския плот. Заповедническият му тон малко я стресна.

— Онова, което ще ти кажа, е много поверително — обясни той, докато сваляше ластиците от ъглите на папката. — И тъжно. Може би е по-добре да седнеш.

— Агент Кавети, плашите ме.

Кейт го погледна и се отпусна на един стол. Сърцето ѝ отново започна да думка.

— Разбирам.

Той започна да реди поредица черно-бели снимки върху плота.

Снимки от местопрестъпление.

Първоначално Кейт се поколеба, убедена, че ще види баща си. Но не беше той. Фотографиите бяха на жена. Съблечена по бельо. Вързана за един стол. Някои от снимките я показваха в цял ръст, другите бяха близки планове на лицето, устните, части от тялото, покрити с рани. Те бяха ужасяващи. Жената се бе килнала встрани. Беше цялата в кръв, дори по раменете и коленете имаше петна. Кейт проплака. Видя, че те бяха причинени от няколко рани от куршуми. Тя постави несигурна ръка върху рамото на Кавети.

Имаше някакви белези и по двете гърди на жената, обградени от тъмни кръгове. Следващата рана от куршум беше близо до едната гърда. Изведнъж Кейт разбра какви са тези белези. Следи от изгаряния. Бяха я горили по гърдите и зърната. Дясното ѝ зърно изобщо го нямаше. Беше отрязано.

— Кейт, съжалявам — обади се Фил Кавети и постави ръка на рамото ѝ.

— Защо ми ги показвате? — Кейт вдигна очи към него. — Какво общо имат с баща ми?

— Моля, Кейт, само още няколко — Кавети извади още две или три снимки. Първата беше увеличен близък план на лявата страна на лицето на жертвата. Беше страшно подуто и насинено от окоото до бузата. Която и да е била, чертите ѝ вече трудно се различаваха.

Кейт почувства как към устата ѝ се надига жлъчка. „Какво чудовище би сторило подобно нещо?“

— Раните, които виждаш — започна Кавети, който най-сетне остави папката на плота, — не са имали за цел да причинят смърт. Предназначението им е било да държат жертвата колкото може по-дълго жива, да удължат агонията. Не е била изнасилена. Когато тялото е било открито, всичките ѝ вещи са били налице. Жената само е била изтезавана.

— Изтезавана? — Кейт почувства пристъп на гадене.

— Смятаме, че целта е била да измъкнат информация — намеси се и прокурорът. — Да я накарат да проговори, госпожице Рааб.

— Знаем за Тина Охеърн — продължи Фил Кавети. — И знам какво изпитваш ти, Кейт, заради случилото се. Обаче, моля те, още само една снимка.

Агентът на ПЗС извади друга фотография от папката и я постави на плота пред Кейт.

Тя беше още по-ужасяваща. Кейт отмести поглед.

На нея се виждаше слепоочието на жената. Насинените ѝ подути очи се бяха подбелили под клепачите. Сплъстената ѝ кестенява коса беше провиснала напред, като леко закриваше лицето ѝ.

Но не достатъчно, не толкова, че да скрие дупката с големина на монета в дясното ѝ слепоочие.

— Божичко! — Кейт си пое дълбоко дъх и отново ѝ се доповръща. — Защо ми ги показвате? Защо ме питате за татко?

И тогава нещо ѝ хрумна. Очите ѝ се разшириха и тя онемя. Погледна отново снимката. Видя нещо. Бавно я взе в ръка и се втренчи в нея.

— О, боже... — Кейт направо зяпна и силно пребледня.

„Аз я познавам.“

В началото не успя да го забележи. Горката жена беше силно обезобразена от раните си. Но изведнъж ясно различи чертите ѝ и особено трапчинката на бузата.

Кейт се обърна към Фил Кавети, когато почувства, че ѝ прилява.

Жената на снимката беше Маргарет Сеймор.

28.

— О, майчице божия, не — Кейт затвори очи и отново ѝ се догади. — Това не може да е истина. Ужасно...

Маргарет Сеймор беше привлекателна и мила. Тя се беше отнесла приятелски с Ем, за да направи промяната по-лека за нея. За цялото семейство. Всички я харесваха. Обаче... Боже мили!

— Кой е извършил това? — Кейт поклати глава отвратена. — Защо?

— Не знаем — Фил Кавети се изправи, отиде до мивката и ѝ наля чаша вода. — Това се е случило миналия четвъртък. В един склад извън Чикаго. Единственото, което знаем, е, че агент Сеймор е отишла там, за да се срещне с човек, свързан със случая. Разбирам колко е тежко за теб.

Кейт отпи глътка студена вода, без да спира да клати глава.

Кавети я стисна за рамото.

— Както казахме, това не е извършено, с цел да бъде убита, а за да бъде принудена да говори. Да разкрие нещо.

— Не разбирам...

— Местонахождението на някое от поверените ѝ лица, госпожице Рааб — намеси се прокурорът. — На някого, включен в програмата.

Тогава ѝ просветна и тя цялата започна да се тресе от ужас.

— Агент Кавети, защо ми показвате тези снимки?

— Кейт, открихме нещо в колата на агент Сеймор — рече агентът, сякаш не беше чул въпроса ѝ, и направи пауза. Извади нещо друго от папката

Този път не беше снимка, а лист от бележник, с перфорирани краища за по-лесно късане. Листът бе сложен в найлонов плик.

Кейт объркано го загледа.

— Кейт, колата е била претърсена от човека, който е извършил всичко това. Без съмнение, за да се уверят, че не са останали никакви следи. Листът все още си беше в бележника, който лежеше в жабката. На горния лист е било писано и после той е бил откъснат.

— Празен е — вдигна рамене Кейт. Но когато се вгледа по-внимателно, можа да забележи едва доловимите контури на букви.

— Ето, под ултравиолетова светлина — Кавети извади още една снимка — можеш да го разчетеш.

Кейт взе новата снимка. Там беше надраскано нещо. Пет букви, изписани от ръката на Маргарет Сеймор, оживяха пред очите ѝ.

МИДАС.

— Мидас? — лицето на Кейт остана равнодушно. — Не разбирам. Каква връзка има това с мен?

Кавети се втренчи в нея.

— Мидас е кодовото име, което дадохме на твоето семейство, момиче.

Това ѝ подежда като силен удар с юмрук право в слънчевия сплит и изтласка всичкия въздух от дробовете ѝ.

Първо, Тина пред лабораторията. После Маргарет Сеймор, агентът работещ по случая на нейното семейство. А сега я питат дали се е чувала с баща си.

— Агент Кавети, какво става? — Кейт се изправи. — Семейството ми! Може да са в опасност. Съобщихте ли им? Говорихте ли с баща ми?

— Затова сме тук — служителят от Програмата за защита на свидетелите направи пауза, впил поглед в очите ѝ. — Страхувам се, че баща ти е изчезнал.

29.

— Изчезнал? — Думата се отрони тежко от устните на Кейт. — Откога е изчезнал?

— Миналата седмица е оставил сестра ти в един клуб по скуош, а после е изчезнал — обясни Кавети, докато събираше снимките на купчина, която върна на плота. — Не знаем къде е. Сигурна ли си, че не ти се е обаждал?

— Разбира се, че съм сигурна! — мъка заля Кейт. Баща ѝ беше изчезнал. Агентът по неговия случай беше жестоко убит. — Майка ми! Братчето и сестра ми! Добре ли са?

— Кейт, те са в безопасност — Кавети вдигна успокоително ръка. — Пазят ги.

Кейт го погледна, опитваше се да разбере какво означават думите му.

— Пазят ги?

Тя се плъзна на стола и докосна лицето си с ръка. Най-ужасните ѝ страхове се бяха превърнали в истина. Бяха се опитали да стигнат до нея. Бяха убили Маргарет Сеймор. А сега може да открият и семейството ѝ. Кейт пристъпи към дивана и се отпусна на облегалката. Знаеше едно: каквото и да бе направил баща ѝ, той обичаше семейството си. Ако е изчезнал, значи нещо се е случило. Никога не би си тръгнал просто така.

— Агент Кавети, баща ми мъртъв ли е?

Той поклати глава.

— Истината е, че не знаем. Ще ти зачислим агент за охрана, Кейт. Баща ти може би е добре. Вероятно ще опита да се свърже с теб. Може ти самата да си мишена.

— Вече бях — подхвърли Кейт. Тя вдигна очи и започна: — Нали казахте, че знаете за Тина.

Първоначално Кавети не отговори. Само хвърли бегъл, виновен поглед към Нардоци.

Кейт стана и се вторачи в тях:

— Знаели сте за Тина и дори не се свързахте с мен? Вие...

— Кейт, знаем как си се почувствала, но полицията...

Като в мъгла се опитваше да очертае наум времевите рамки. Тина бе нападната преди три дни. Маргарет Сеймор, както казаха те — миналия четвъртък. Баща ѝ... Как може баща ѝ да липсва оттогава? Защо не са го предупредили?

— Искам да говоря със семейството си — обърна се тя към Кавети. — Искам да се уверя, че са добре.

— Съжалявам, Кейт, но това не е възможно. Сега са задържани на сигурно място.

— Какво искате да кажете: че са затворени?

— Кейт — започна безпомощно Кавети, — хората, които движат операцията на Меркадо, биха сторили всичко, за да си отмъстят на баща ти. Може би вече са го направили. В агенцията има пробив. Докато не разберем какво се е случило, би било глупаво да ги излагаме на риск. Това не бива да става.

Кейт отвърна на погледа му:

— Да не искате да кажете, че са затворници? Че и аз съм затворник?

— Кейт, никой не знае какво може да е разкрила агент Сеймор — тихо напомни прокурор Нардоци. — Или на кого.

От връхлетелите я съмнения и несигурност тя се чувства така, сякаш я е блъснал влак, и усети, че ѝ се завива свят. Баща ѝ бе изчезнал. Маргарет Сеймор беше мъртва. Близките ѝ бяха скрити от нея. Кейт погледна към Кавети. Това бе човекът, на когото нейното семейство бе поверило живота си. А той я лъжеше. Усещаше го. Криеше нещо.

— Искам да говоря със семейството си — Кейт го погледна в очите. — Баща ми може би е мъртъв. Имам това право.

— Знам, че имаш — отговори Кавети, — но трябва да ни се довериш, Кейт... Те са добре.

30.

Прикрепиха към нея агент за охрана, който да я държи под око.

Ниският тип с мустаците и бейзболната шапка, който я беше следвал от автобусната спирка, се оказа агент на ФБР на име Руиз.

„Може би беше за добро“, помисли си Кейт. Като се има предвид случилото се с Тина и всичко останало. Грег беше на работа и нямаше да се прибере до късно. Кейт щеше да спи по-спокойно, като знае, че има някого с нея.

Но не можа да заспи, защото нямаше представа какво се е случило с баща ѝ. Дали е жив, или мъртъв. Замисли се за майка си, за Ем и Джъстин. Къде ли са? Дали наистина са добре? Колко ли са изплашени! „Боже, всичко бих дала да чуя гласовете им.“ Единственото, което Кейт знаеше, бе, че каквото и да е сторил баща им, където и да се намира, никога нямаше да ги остави просто така.

Устата ѝ сякаш бе пълна с памук. Имаше нужда да пийне нещо. Усещаше пръстите на краката и ръцете си изтръпнали. Стресът не ѝ се отразяваше добре. Тя извади комплекта за проверка на кръвната захар от чантичката си и я провери: 315. По дяволите, беше много висока.

Напоследък беше станала небрежна. През последните дни не беше тичала, нито гребала. И единственото, което днес беше яла, бяха няколкото хапки салата в кафенето на болницата.

Извади спринцовката от кухненския шкаф, взе ампулата с инсулин от хладилника и си направи инжекция.

„Хайде, Кейт, трябва да се грижиш за себе си или няма да има значение кой ще те намери.“

Тя придърпа кучето си и го погали по увисналите уши.

— Нали така, Фергъс?

Кейт си приготви нещо за ядене, малко риба тон от консерва, майонеза, кетчуп, няколко капки сладък сос и едно яйце. Прочутата рецепта на татко ѝ. Отнесе купата при компютъра на бюрото под прозореца. Влезе в „Яху“. Знаеше, че е напразно, но би дала всичко само да види съобщение от Ем или майка си.

Нищо.

Кейт набра имейл адреса на Шарън. Йогагърл 123. Той не водеше направо при нея. Препращаха съобщенията през разпределителен уеб сайт на ПЗС, така че винаги трябваше да внимава какво съдържат. Този път просто започна да пише, както правеха Ем и Джъстин.

„Мамо, братко и сестро, тревожа се за вас. Дори не зная дали някога ще получите това съобщение. Знам, че татко е изчезнал. Толкова се страхувам, че нещо ужасно се е случило с него.

Трябва да ви разкажа за онова, което стана тук, но най-много бих искала да чуя гласовете ви. Казаха ми, че сте задържани заради вашата безопасност. Ако получите това, моля поискайте разрешение да ми се обадите.

Обичам ви. Ще се моля татко да е добре и вие също. Сърцето ми е с вас. Пишете ми, обадете се, за да знам, че сте добре. Не мога да ви опиша колко много бих искала да ви чуя.

К.“

Кейт натисна „изпрати“ и наблюдаваше как съобщението изчезва. Осъзна, че праща имейл на... никого. Обади се на Грег и чу запис на гласа му, който ѝ предлагаше да остави съобщение. През живота си не се бе чувствала толкова самотна. Сви се с Фергъс на леглото на включен телевизор.

Около два през нощта Грег я събуди от неспокойния ѝ сън. По телевизията повтаряха „Извънземното“.

— Радвам се, че си тук — промърмори Кейт, когато усети ръката му.

— Отбих се при Тина — каза той. — Трябваше да ѝ направят процедура за намаляване на мозъчното налягане. Източиха течност и магнаха малко мъртва тъкан.

Кейт се надигна разтревожена.

— Тя добре ли е?

— Бори се — Грег легна при нея все още с дрехите. — Нали познаваш Тина, тя ще го проточи безкрай, за да ни накара да се

изпотим — пошегува се той, в опит да звучи оптимистично. — Скъпа, много съжалявам за Бен. За семейството ти. Съжалявам, че не бях с теб.

Кейт кимна, по лицето ѝ бе изписана тревога.

— Видях онези снимки, Грег. Видях какво се е случило на агентката в Чикаго. Беше ужасно. Те нямат представа къде е той. Мисля си, щом са ѝ сторили това, за да го намерят... Ами ако...

— Кейт, не мисли за „ако“ — той я притегли към себе си и се сгуши до нея. — Не започвай с това. Ти не знаеш нищо.

— Грег, той не би си тръгнал така. Не и по този начин. Какъвто ѝ да е, не би изчезнал просто така.

— Зная — отговори Грег, докато нежно я галеше по косата. Полежаха малко така, Кейт се бе притиснала силно в него. После той се изкиска.

— Запознах се с Руиз.

Кейт положи усилия да се усмихне.

— Нали все разправяш, че искаш сграда с портиер.

Той я помилва по бузата.

— Кейт, знам, че си уплашена. Ще ми се да можехме да заминем някъде. Да можех да те защитя от всичко това. Да те предпазя.

— Като Супермен — каза Кейт и го прегърна силно. — Супер омбре^[1]...

Грег повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Знам какво преживяваш. Всичко това е ужасно. Тина... Но има едно нещо, на което можеш да разчиташ, котенце. Аз няма да те оставя. Кейт, аз съм тук. Никъде няма да ходя. Обещавам.

Тя облегна глава на рамото му и затвори очи. За момента се чувстваше в безопасност. Далеч от всичко. Това усещане беше единственото, в което можеше да се вкопчи сега.

Кимна лекичко.

— Зная.

[1] Nombre (исп.) — мъж. — Б.ред. ↑

31.

Телефонът започна да звъни. Кейт уморено отвори очи.

Беше светло. Почти единайсет. Трябва да е била изтощена. Никога не спеше до толкова късно. Грег вече беше излязъл. Телефонът звънна втори път. Кейт затърси слушалката.

— Ало?

— Кейт? Скъпа...

Гласът се вля в нея като чист адреналин.

— Мамо? Ти ли си?

— Да, аз съм. Как си, мила? Няма да ми разрешат да говоря дълго. Просто исках да знаеш, че сме добре.

— О, боже, толкова се тревожих, мамо. Знаем за татко. Знаем, че е изчезнал. Хората от ПЗС бяха тук.

— Казаха ми — отговори майка й. — Няма го от миналата сряда. Кейти, никой не е чувал нещо за него. Не знаем къде е.

— О, мамо — Кейт затвори очи при спомена за ужасните снимки от миналата вечер. — Мамо, не знам какво ти е известно, но Маргарет Сеймор е мъртва. Кавети идва при мен. Показаха ми нейни снимки. Мислят, че са били хората на Меркадо. Опитвали са се да измъкнат информация. Може би за татко. Мамо, беше ужасно. Измъчвали са я. Трябва да внимаваш. Може би знаят къде сте.

— Кейт, ние сме добре. Охраняват ни по двацет и четири часа. Лошото е, че не сме чули нищо за баща ти.

— Какво ви казаха? — нервно попита Кейт, потискайки страха, че той наистина може да е мъртъв.

— Скъпа, нищо не казват. Не знам какво си мислят.

— Аз също. Как е Ем? А Джъстин?

— Добре са, Кейти — отговори майка й. — Опитваме се да живеем колкото може по-нормално. Тази седмица Ем ще участва в турнир. Добре се справя. А Джъстин си е Джъстин. Висок е почти шест фута^[1].

— Боже, колко бих искала да чуя гласовете им.

— Не може, Кейти. Тук има човек от ПЗС. Казва ми, че трябва да затварям.

— Мамо... случи се и нещо друго, което трябва да знаеш. Тина Охеърн беше простреляна.

— О, Исусе — зяпна майка ѝ. — Простреляна?

— На улицата точно пред лабораторията. Полицията мисли, че е свързано с уличните банди, но, мамо, аз не вярвам в това. Онази вечер тя затвори лабораторията вместо мен. Мисля, че са я взели за мен.

— Кейт, не трябва да се набиваш на очи. Остави тези хора да те пазят.

— Правят го, мамо. Тук са. Само че...

— Как е тя, скъпа? — попита Шарън. — Мъртва ли е?

— Не, но е зле. Държи се, но ще трябва да ѝ направят няколко операции. Лекарите още не знаят дали ще оживее, мамо. Наистина имам нужда да ви видя.

— Кейти, ще ми се да мога да го направя. Наистина. Има неща, които крия от дълго време, но сега трябва да ги научиш. Обаче, Кейт...

Във връзката се включи мъжки глас, който им нареди да прекъсват.

— Мамо!

— Кейт, пази се! Прави каквото ти казват. Трябва да затварям. Обичам те, скъпа!

Кейт скочи и стисна слушалката с две ръце.

— Мамо! — Сълзи изпълниха очите ѝ. — Кажи на Джъстин и Ем, че ги обичам. Кажи им, че ми липсват. Че искам по-скоро да ви видя.

— Кейт, ти също ни липсваш.

Връзката прекъсна. Кейт остана седнала, пускайки слушалката да падне в скута ѝ. Поне те бяха в безопасност. Това беше възможно най-добрата новина, която можеше да получи.

Тогава си спомни нещо. Нещо важно. Нещо, което Шарън ѝ каза. Нещо не беше наред, усети Кейт, докато прехвърляше из главата си думите на майка си.

Маргарет Сеймор. Кавети бе казал, че е убита около Чикаго. Миналия четвъртък. За да получат информация.

Четвъртък...

Тогава как убиецът би могъл да използва наученото от нея, за да намери баща ѝ? Та той бе изчезнал още предишната вечер!

[1] Около 1.80 м — Б.ред. ↑

32.

— Агент Кавети, баща ми мъртъв ли е? Кейт нахлу през вратата на кабинета му в сградата „Джавитс“ на Федерал Плаза и настоятелно го погледна в очите.

Вътре имаше още двама души. Нардоци, федералният прокурор, и един висок, оплешивяващ мъж със светлочервеникава коса, който остана неподвижен в ъгъла. Той ѝ беше представен като специален агент Бут от ФБР.

— Кейт, не знаем — отговори Кавети, без да отклонява очи от нейните.

— Мисля, че аз знам. Миналата седмица в апартамента ми е влизано. Заварих резето, което никога не използваме, спуснато. В началото се притесних, че някой ме преследва. Но после ми просветна кога започна да се случва всичко това...

Кейт го погледна обвинително.

— Агент Кавети, подслушват ли се телефоните ми?

— Кейт — агентът на ПЗС стана от бюрото си и го заобиколи, — знаеш, че нашата агенция беше изложена на риск. Една от агентките ни бе жестоко убита. Някой се е опитал да получи информация от нея. Знаем, че има връзка със случая на баща ти.

— Обаче се оказа, че баща ми е изчезнал в сряда. Нали така, агент Кавети? — настоя Кейт. — Маргарет Сеймор бе убита на следващия ден. Затова ви питам още веднъж: баща ми мъртъв ли е?

— Госпожице Рааб — Нардоци прочисти гърлото си.

— Херера — погледна го пронизващо Кейт. — Вие поискахте да сменя името си. Сега е Херера.

— Госпожице Херера — изправи се прокурорът, — трябва да знаете, че в Програмата за защита на свидетелите в момента има над четиристотин и петдесет души. Много от тях са обикновени хора, които просто искаха да постъпят правилно, изправени пред опасността от отмъщение. Свидетели и информатори. Други са едни от най-известните личности в организираната престъпност. Хора, допринесли за разбиването на престъпни фамилии. Помогнали да получим

множество присъди. Имена, лесни за разпознаване в случай, че бъдат разкрити.

— Вие не отговорихте на въпроса ми — настоя отново Кейт.

— Има и други — прокурорът от Департамента по правосъдие отново не ѝ отговори, — с които правителството е сключило честни сделки и които са ни помагали в множество разследвания. Сигурността на подобна защита — той ѝ направи знак да седне, — за да се предложи сигурен живот на хората, изложили се на риск с даването на показания, се превърна в гръбнака на федералната съдебна система, каквато я познаваме днес. Затова на организираната престъпност беше нанесен силен удар и тя намаля значително. Това вероятно е и причината страната ни да не бъде нападната отново след 11 септември.

— Защо ми казвате всичко това? — Кейт се отпусна на стола срещу тримата.

— Защото, госпожице Херера — агентът на ФБР в ъгъла пристъпи напред, — преди няколко седмици баща ви е закупил мобилен телефон на името на брат ви. Той се казва Джъстин, нали?

Изненадана, Кейт кимна несъзнателно.

— Доскоро телефонът не беше използван. Това се промени миналия четвъртък. В деня след изчезването на баща ви. Тогава от него бе проведен разговор с Чикаго.

Кейт почувства как у нея започва да се разгаря слаба искрица надежда.

— Набраният номер, госпожице Херера — продължи специалният агент, като подхвърли една тънка папка пред нея, — е секретният и безопасен телефон на Маргарет Сиймор.

Кейт премигна:

— Не разбирам. — „Какво се опитват да кажат: че баща ми е жив?“

— Кейт, човек, отговарящ на описанието на баща ви, се е качил на самолет в сряда вечерта от град, който няма да назова, с местоназначение Минеаполис — намеси се Фил Кавети и сложи няколко листа пред нея така, че да може да ги види. — Билетът е издаден на името на Кенет Джон Скинър, застрахователен агент в Кранбъри, Ню Джърси, който е съобщил за кражба на шофьорската си книжка преди две години. Пуснахме описанието на баща ти на няколко агенции за коли под наем на летището в Минеаполис. От тамошния

офис на „Бъджет“ същият Кенет Джон Скинър е наел кола, която е върнал два дни по-късно. Според тяхната документация колата е изминала осемстотин и двайсет мили.

— Добре... — кимна Кейт с глава, несигурна какво трябва да изпитва.

— Осемстотин и двайсет мили е приблизително разстоянието от Минеаполис до Чикаго и обратно.

Кейт остана неподвижно, загледана пред себе си. За секунда усети изблик на радост. Те казваха, че баща ѝ е жив.

— В джипиес системата на колата е вкарано искане за упътване. Програмираната цел е индустриалният парк „Бароу“ в Шаумбърг, Илинойс, на няколко мили извън града.

— Хубаво... — сега сърцето на Кейт започна да бие ускорено.

Кавети плъзна някаква снимка към нея. Една от онези, показващи мъртвата Маргарет Сеймор. — Кейт, тя е била убита в един празен склад в индустриален парк „Бароу“.

Сърцето на Кейт спря. Внезапно ѝ стана ясно какво си мислеха те.

— Не!

— Вече знаеш, че баща ти изчезна в деня преди убийството на агент Сеймор. Ние смятаме, че тя е отишла да се срещне с него.

— Не! — Кейт поклати глава. Тя взе снимката на Маргарет Сеймор. Почувства ужасно гадене.

— Какво искате да кажете? — усети как крайниците ѝ омекват.

— Кейт, тази шофьорска книжка е била открадната преди повече от две години. На същото име са издадени кредитни карти. Мисля, че трябва да осъзнаеш, че онзи, който го е сторил, е планирал всичко от дълго време.

— Това е лудост! — Кейт стана, гледайки ги яростно.

Значи не мислеха, че някой е убил Маргарет Сеймор, за да разбере къде е баща ѝ.

Смятаха, че той я е убил. Че е убил агента по собствения си случай.

— А сега на твоя въпрос — Фил Кавети се облегна назад — дали баща ти е жив, или мъртъв. Кейт, страхувам се, че нещата са доста сложни.

33.

— Не! — повиши глас Кейт, докато клатеше с недоверие глава. — Бъркате! Каквото и да е направил, баща ми не е убиец — очите ѝ се впиха в страшната снимка от местопрестъплението. Ужасеното изражение по лицето на Маргарет Сеймор едва не я накара да повърне.

— Не и това!

— Кейт, тя е отишла там, за да се срещне с него — настоя Кавети. — Той избяга от семейството ви. Това знаем.

— Не ми пука! — лицето ѝ почервения от безсилие. Това беше невъзможно. Прекалено чудовищно дори да бъде помислено. — Вие спретнахте присъдата на баща ми. Отнехте му живота. Дори нямате доказателство, че все още е жив.

Тя взе папката. Искаше ѝ се да я запрати срещу стената. Главата ѝ се въртеше. Опита да се съсредоточи върху фактите.

Някой е купил мобилен телефон на името на брат ѝ. Не можеше да отрече това. Някой се е качил на самолет за Минеаполис в нощта, след като баща ѝ изчезна. Някой се е обадил на Маргарет Сеймор и е наел кола. Джипиесът показва маршрута до местопрестъплението. Маргарет Сеймор е надраскала бележка.

МИДАС.

„Защо?“

— Защо ще иска да я убива? — извика Кейт към тях. — Каква причина може да има да убие единствения човек, който се опитваше да го опази?

— Може би е знаела нещо, което той не е искал да бъде разгласено — отговори Бут, човекът от ФБР, и вдигна рамене. — Или да прикрие нещо, което тя е научила.

— Но вие щяхте да знаете това — тя се извърна към Кавети. — Вие бяхте началник на агент Сеймор. Значи каквото и да е знаела тя, щеше да е вписано в досието. По дяволите, говорим за баща ми!

— Кейт, каквото и да говорим, ние знаем, че е отишъл да се срещне с нея — агентът на ПЗС я гледаше настойчиво. — А останалото... ти се опитай да сглобиш пъзела.

Кейт рухна обратно на стола.

— Може да е постъпил глупаво един или два пъти. И сега изглежда престъпник във вашите очи. Не зная защо се е опитал да се свърже с Маргарет Сеймор. Може някой да я е преследвал. Може тя да му се е обадила. Но тези снимки... — тя поклати глава с широко разтворени очи, пълни с ужас. — Какво са й сторили... Това не е баща ми. Той не е убиец. Агент Кавети, вие го познавате! Как може да си помислите, че е бил той?

Внезапно Кейт осъзна нещо ужасяващо.

Резето на вратата на апартамента й.

Тя погледна към Кавети и едва не повърна.

— Затова не ме предупредихте. Нали така? След като простреляха Тина. Вие сте били. Влезли сте в апартамента. Използвали сте ме, за да откриете баща ми. Искали сте да разберете, ако се свърже с мен.

Кавети я гледаше без притеснение.

— Кейт, нямаш представа какъв е залогът в този случай.

— Вие ми кажете, агент Кавети! — Кейт отново се изправи. — Кажете ми какъв е залогът, а после аз ще ви кажа нещо. Баща ми може да е мъртъв. Или нещо по-лошо — тя посочи към снимката, — може да е извършил това. А аз имам приятелка, която се бори за живота си с куршум в мозъка, предназначен за мен. За мен, агент Кавети, това е залогът. Не знам какъв е за вас, но дано да си заслужава всичко това!

Кейт грабна чантата си и тръгна към вратата.

— Той ще се опита да се свърже с вас, госпожице Херера — обади се човекът от ФБР. — Заради него ще бъде обявена тревога и ще започне издирване. Но вие осъзнавате, че говорим за нещо много голямо.

— Видях тези снимки, агент Кавети — Кейт ядно поклати глава. — Това не е той. Не е моят баща, независимо какво показват късчетата от пъзела. Той даде показания за вас. Влезе в затвора. Кавети, вие би трябвало да го защитавате. Да защитавате и нас. Щом сте толкова убедени, че баща ми е жив, намерете го! Намерете го — Кейт отвори вратата, — или обещавам ви, аз ще го направя.

34.

Загребване...

Кейт се наведе напред и заби крака в преградата.

Загребване... На всеки пет секунди. В съвършено съгласуван ритъм. Мускулите ѝ се напрягат.

После плъзгане...

Едноместният каяк „Пейнърт Х25“ се плъзгаше бързо и грациозно по водите на река Харлем. Ранното утринно слънце караше жилищните сгради покрай брега да блестят. Кейт потапяше греблата и се плъзгаше напред, следвайки своята траектория. Загребванията ѝ бяха плавни и силни.

Давай...

Изкарваше си го на реката. Целият си гняв. Съмненията. Два пъти седмично преди работа гребеше като по часовник. И в студ, и в дъжд. Под подпорите на железопътния мост покрай Бейкър Фийлд до река Хъдзън. Две мили.^[1] Имаше нужда да го прави, за да се бори срещу диабета. Но днес се нуждаеше от гребането заради душевното си спокойствие.

Загребване...

Кейт се съсредоточи върху ритъма. Като в дзен: две вдишвания при всяко загребване. Пулсът ѝ се ускорява до сто и трийсет. Пръските се блъскат в лицето ѝ. Неопренът се впива в тялото ѝ. Гледаше втренчено дирята си, прилична на съвършено изрязани следи от ски в снега.

Загребване...

Не им повярва. На агентите от ПЗС. Как би могла? Дори не можеха да докажат дали баща ѝ е жив, или мъртъв.

Беше израснала с него. Беше ѝ дал любовта си, независимо какво е сторил. Винаги идваше да я гледа как гребе. Винаги я насочваше. Помагаше ѝ да се справи със заболяването си по-леко. Научи я да се бори.

Нали трябваше да вярва в някого?

Хората от ПЗС криеха нещо. Всъщност си я бяха използвали, за да го хванат. „Нямаш представа какъв е залогът в този случай.“

Болката в мускулите ѝ започна да се засилва. „Зная какъв е.“

Кейт стигна до заострените скали на Бейкър Фийлд. Беше изминала малко повече от миля. След това се обърна и ускори срещу течението.

Сега на всеки четири секунди.

„Майка ми, помисли си Кейт, също знае нещо.“

„Има нещо, което възнамерявах да ти кажа, скъпа. Нещо, което трябва да научиш...“

Какво? Какво е онова, което се опитваше да ѝ каже?

Не беше честно, че Кейт трябваше да се отдели от тях. От Шарън, Джъстин и Ем. Не беше честно, че трябваше да минат през това сами.

Две осморки от Колумбийския университет също тренираха на реката. Пристанището за лодки „Питър Джей Шарп“, където държеше каяка си, не беше далече.

Кейт се хвърли да измине последните стотина метра за днес.

Пое напред с ударите, с които гребеше в колежа. Бедрата ѝ натискаха преградата, тялото ѝ се плъзгаше напред в лодката. После греблата прорязваха повърхността в съвършено равномерни тласъци.

По-бързо.

Увеличи темпото до загребване на всеки три секунди. Краката ѝ се движеха в съвършено съзвучие с ръцете. Кейт почувства как мускулите на гърба ѝ се напрягат, а пулсът ѝ се ускорява все повече. Паренето в дробовете.

Финалните петдесет метра измина в спринт. Хвърли поглед назад. Пристанът на навеса за лодки беше точно пред нея.

Загребване, пак загребване и отново... Кейт направи гримаса, дробовете ѝ щяха да експлодират.

Най-накрая спря... издължената лодка мина през въображаемия финиш. Кейт пусна греблата и присви колене до гърдите, стенойки от болка. Бутна спортните си очила „Оукли“ високо на челото и отпусна глава на ръцете си.

„За какво животно го смятат...“

Остави съзнанието ѝ да се върне при ужасяващите снимки от местопрестъплението. Гледката на онази нещастна жена, пребитата и

убита. Какво ли е знаела, че той да направи подобно нещо? Каква причина би могъл да има? Независимо от фактите в това нямаше смисъл.

Внезапно тя се изплаши. Целият ѝ живот я плашеше.

Кейт прибра греблата и остави каяка да се носи на собствен ход към пристана пред навеса за лодките. Гласът се върна. Онзи, вътре в нея, който го бе защитавал толкова пламенно ден по-рано.

С тази разлика, че този път казваше нещо различно. Едно съмнение, което не можеше да изтласка.

„Кой, по дяволите, си ти, тате?

Кой?“

Наблюдателят стоеше високо горе на брега. Седеше върху капака на колата си, а бинокълът му бе насочен към реката и фокусиран върху момичето.

Той я бе следвал много пъти, докато вадеше лодката си на сини ивици в ранната утринна мъгла. Винаги по същото време. В седем сутринта. Сряда и събота. Все същият маршрут. *Llueva o truene*. В дъжд и слънце.

„Не си чак толкова умна, *chica*^[2]. — Той дъвчеше бучка тютюневи листа, пъхната между зъбите и бузата му. — Реката може да бъде опасна. Лоши неща могат да се случат там на хубаво момиче като теб. Силна е — помисли си впечатлен наблюдателят. По някакъв начин ѝ се възхищаваше. Винаги се натоварваше много здраво. Той ѝ се любуваше как в последните метри дава всичко от себе си като истински шампион. Наистина влагаше сърце в гребането. — Може да сложи в джоба си много юнаци“, изкиска се вътрешно наблюдателят.

Гледаше я как спира до пристана, стоварва греблата, измъква спортната лодка на площадката и изтръсква потта и речната сол от косата си.

Es bonita.^[3] Той се надяваше, че няма да му се наложи да ѝ стори нещо или да я нарани. Обичаше да я гледа. Хвърли бинокъла върху седалката на кадилака „Ескалейд“ до автомата „ТЕК-9“.

Но ако се наложеше, *que lastima*^[4]... Той докосна големия златен кръст, увиснал на тежък ланец под ризата му.

Тя би трябвало да знае по-добре от всеки друг. Реката е опасно място.

- [1] Една миля е равна на 1.609 км — Б.ред. ↑
- [2] Chica (исп.) — момиче. — Б.пр. ↑
- [3] Es bonita (исп.) — красива е. — Б.ред. ↑
- [4] Que lastima (исп.) — колко жалко. — Б.ред. ↑

35.

Тази нощ Кейт си остана вкъщи. Грег караше нощна смяна в спешното отделение за последен път. Беше ѝ обещал, че ще смени графика си, за да може да бъде с нея през нощта. По това време Кейт се чувстваше най-самотна.

Полагаше усилия да запълва времето с дипломната си работа. „Трипаносома Круци^[1] и молекулярните стратегии на вътрешноклетъчните патогени при взаимодействие с техните клетки гостоприемници.“ Трипаносомата беше паразит, който блокира синтеза на лизозомите^[2] в плазмената мембрана. Това подпомага ремонта на клетките. Кейт знаеше, че темата е доста скучна, освен ако по случайност не си от онези десетина души на света, които наистина си падат по лизозомалната ексоцитоза.

Но тази вечер Кейт не беше сред тях. Вдигна очилата си на челото и изключи компютъра.

Съмненията за баща ѝ продължаваха да я тормозят. В какво да вярва? На кого да се довери? Беше ли жив? Това беше човекът, с когото бе прекарала целия си живот, когото уважаваше и обожаваше, който я бе отгледал, беше формирал ценностите ѝ, който винаги беше на нейно разположение. А сега нямаше никаква представа кой е този човек.

Хрумна ѝ нещо. Кейт стана и отиде при стария ирландски шкаф, който бяха купили от един битпазар, за да държат върху него телевизора. Тя коленичи и отвори най-долното чекмедже. Изрови илика, в дъното под едно кафяво горнище на анцуг и купчина учебници и списания.

Пликът със снимки и стари писма, които бе открила в гардероба на родителите си преди повече от година.

Досега Кейт не бе имала желание да ги разгледа.

После затвори чекмеджето, сви се на дивана с плика в ръце и се облегна на възглавниците. Плъзна съдържанието върху антикварния сандък, изпълняващ ролята на масичка за кафе.

Пликът бе пълен със стари писма, снимки и документи, които никога преди това не бе виждала. Принадлежаша на баща ѝ. Няколко

фотографии с него и Шарън, когато са били още в колежа. Краят на шейсетте. Чорлави дълги коси и всичко останало. Няколко гемологически дипломи. Програмата за деня на дипломирането му в Нюйоркския университет през 1969 година.

Няколко други, още по-стари неща.

Кейт никога не ги беше виждала.

Писма до майка му Роуз, написани с ранния му, почти нечетлив почерк. От различни летни лагери. От някои ранни пътешествия. Кейт осъзна, че не знае много за миналото на баща си. Неговите младежки години бяха като в мъгла.

Майка му беше дошла от Испания. Кейт не знаеше буквално нищичко за дядо си. Бе починал в Испания, още докато Бен е бил малък. Катастрофа или нещо такова. В Севиля. Там живее голяма еврейска общност.

Кейт измъкна от купчината нацърбена черно-бяла снимка на красива жена с елегантна шапка, под ръка със слаб мъж с бомбе, застанали пред някакво кафене. Може би някъде в Испания.

Беше сигурна, че вижда своя дядо.

Кейт се усмихна. Роуз беше красива. Мургава, с европейски вид и горда. Всичко, което Кейт знаеше за нея, се изчерпваше с това, че е обичала музиката и изящните изкуства.

Намери и други. Едната беше на Роуз, яхнала кон някъде в провинцията, облечена в старомоден кожен жакет за езда и с ботуши. Косата ѝ беше сплетена. На друга снимка в трамвай и в град, който Кейт не разпозна, тя държеше бебе, в което Кейт позна баща си. Откри семейните черти в лицето му. Нейните черти... Това едва не насълзи очите ѝ. Сълзи от радост. Защо снимките са били крити от нея? Те бяха пленителни. В тях откриваше една семейна история, историята на семейство, което никога не беше познавала.

Кейт се загледа внимателно в бебешкото лице, лицето на мъжа, който я беше отгледал. „Кое е по-лесно да се приеме? — попита се тя. — Че лежи някъде убит заради предателството? Или че е жив? Крие се някъде, изоставил семейството си, извършил това ужасно престъпление?“

Кейт струпа снимките и старите писма на купчина.

Отвън имаше правителствен агент в цивилна кола, който я пазеше. Може би Бен бе отишъл да се срещне с Маргарет Сеймор.

Вероятно е трябвало да разговаря с нея за нещо. Но не я е убил. Беше сигурна. Кейт познаваше баща си. Тя можеше да види лицето му на тези снимки.

Започна да пъха нещата обратно в плика. Докато ги прибираще, последната снимка от дъното на купчината падна.

Това беше малка избледняла фотография на баща ѝ като тийнейджър. Приличаше на онези, правени със стар „Кодак“. Той бе прегърнал няколко години по-голям мъж, когото Кейт не разпозна. Не забеляза и приликата помежду им.

Двамата стояха пред голяма дървена порта, която приличаше на вход към провинциално имение или може би стар чифлик или ранчо. На заден план се издигаха планини. На гърба имаше надпис: „Карменес, 1967.“ По онова време трябва да е бил на осемнайсет.

„Карменес... Къде ли е това? Испания?“

Кейт отново обърна снимката. На портата зад тях личеше някакво име. Опита се да го разчете. Неясни дървени букви, трудни за разчитане. Тя приближи снимката до очите си и се взря в нея.

Кръвта ѝ се смрази.

Отново се вторачи, повтаряйки гласно почти неясното наименование. Не може да бъде... Притича до бюрото, там имаше лупа. Отвори най-горното чекмедже. Разбута нещата вътре и я откри. Сърцето ѝ заби учестено. Тя вдигна лупата над снимката, прочете надписа и замря втрещена, впила очи в снимката. Не в двамата мъже на преден план, а зад тях, останала без дъх, не вярвайки на очите си. Гледаше името, изписано на портата.

Доповръща ѝ се. Всяка частица от тялото ѝ се потресе. Тя се взря внимателно в младежкото лице на баща си. В мъжа, който я е създал и отгледал. В този миг разбра, че не го познава. Никога не го е познавала. Не знаеше на какво е способен. И какво би могъл да направи.

Името върху портата от снимката беше МЕРКАДО.

[1] Паразит, който причинява сънната болест. — Б.пр. ↑

[2] Органели, които се виждат само с електронен микроскоп и могат да разграждат всички високомолекулярни органични материали като протеини, въглехидрати, нуклеинови киселини и липиди. — Б.пр.

↑

ТРЕТА ЧАСТ

36.

Дори в мрака мъжът зад волана забелят за промяната в пейзажа. Равнините на Индиана и Охайо вече бяха останали далеч зад него. Магистралата се извиваше между дълбоките долини на хълмистия щат Пенсилвания. Пътуваше на изток.

Само още няколко часа...

Шофьорът пушна радиото, за да се пребори с умората. Вече бе карал толкова много часове, че им беше изгубил бройката. Той натисна бутона за автоматично търсене между неизменните среднощни токшоута и станции, излъчващи кънтри музика, докато не откри такава, която му допадна. Бяха пузнали „Виждаш ли си някога дъжда?“ на „Крийдънс Клиъруотър Ривайвъл“.

Очите на Бенджамин Рааб пареха.

Сега името му беше Гелер, с него живя през изминалата година.

Или пък беше Скинър, както пишеше на шофьорската му книжка? Нямаше значение. Никога повече нямаше да се върне към тези имена. Рааб винаги беше твърдял, че едно от главните му умения в бизнеса е подготовката.

А се беше подготвял за онова, което правеше сега, от дълго време.

За миг той зърна лицето си в огледалото за обратно виждане. Очите му бяха изгубили мекотата и светлината от последните двайсет години. Усмивката му... Не беше сигурен, че дори помни как човек се усмихва. Сега всичко това бе останало в миналото, погребано в бръчките на остарялото му лице.

Старият му живот.

Знаеше, че беше направил нещо, които те никога нямаше да разберат. Че е бил тласкан от една част от себе си, която никога не беше споделял с тях. Грозотата... това беше свързано с нея. Тя му отне всичко, което бе притежавал. Помисли за мъката, която беше причинил. Лъжите, които трябваше да понася. Те причиняваха болка. Болеше, докато не се насили да забрави. Да ги зарови в миналото. Дори сега го болеше.

Миналото все още не беше умряло. Не е ли така?

Рааб помнеше как Кейт държеше ръката му вечерта, когато всичко бе излязло наяве.

— Искам да знам дали човекът, който тази вечер влезе през вратата, е същият, когото съм познавала през целия си живот.

И как той я погледна и отговори:

— Аз съм този човек.

„Аз съм този човек.“

Един шевролет „Блейзор“ префуча край него. Беше с пенсилвански номера. Това подсети Рааб за играта, която играеха, през дългите си екскурзии с колата.

— Виждам „П“! — Ключовият щат^[1]. Сякаш чуваше Джъстин да се провиква от задната седалка. — Виждам „Н“!

И отговорът на Емили:

— Ню Хемпшир. „Живей свободен или умри!“^[2]

По устните на Рааб заигра усмивка. Спомни си как Джъстин и Ем се бориха като боксьори на ринга, докато не стана ясно, че момчето е запомнило всичките петдесет щата, а Ем го обвини, че мами и извърна очи, защото и без това играта била глупава, само за бебета...

Прониза го болка от пълната самота и изолацията. Те всички му липсваха страшно много. Въпреки това не можеше да има съмнение. Трябваше да направи онова, което се налага. Може би един ден ще разберат. Може дори да му простят. Той не беше човекът, за когото го смятаха, но никога не бе ги лъгал.

„Семейството — беше им казал той. — Всичко е заради семейството.“

Рааб се залепи зад един камион в лявата лента. Виждаше едно „И“. Илинойс.

— Земята на Линкълн! — едва не изкреця на глас.

„Кръвта се измива с кръв“, помисли си той. Такива бяха правилата. Такъв е законът, според който живееше. Законът го прави такъв, какъвто е. Имаше действия, които трябваше да бъдат изкупени. Той няма да спре, докато това не стане.

Преследването едва започваше.

И все още ставаше дума за семейството.

[1] Така от 1802 наричат Пенсилвания заради нейното разположение в центъра на първите тринайсет колонии, създали САЩ, и наличието както на индустриално производство, така и на селско стопанство. — Б.пр. ↑

[2] Девизът на този щат, който е изписан на регистрационните табели. — Б.пр. ↑

37.

Не следващия ден Кейт почти не можа да работи.

Тя положи огромни усилия да загърби множеството въпроси за снимката на баща си, която бе видяла предната вечер. Сваляше данни от микроскопа, отбелязваше скоростта на делене на стъоловите клетки, фагоцитнатацитоза на Тристан и Изолда. Но единственото, което виждаше, беше баща си, застанал пред онази порта, и онова смразяващо име.

Сега Кейт разбра, че по-голямата част от живота ѝ е била ужасна лъжа.

След дълго виране в снимката тя потърси град Карменес в Интернет. Не беше в Испания, както си бе помислила, а в Колумбия.

Колумбия. Оттам беше фамилията Меркадо.

В този миг всичко в живота ѝ се промени. Искаше да вярва в баща си, да го смята за такъв, какъвто се представяше. Но втори път вече го видя различен от онзи човек, когото си мислеше, че познава. Не беше жертва, а човек с минало. Минало, което нямаше връзка с нея. И ужасна, могъща тайна, която трябва да крие. Тайна, която промени всичко. Тайна, която я уплаши. Направо я ужасяваше.

Животът на семейството ѝ бе съсипан, а най-добрата ѝ приятелка — простреляна. За да бъде защитена тази лъжа, бяха убити хора.

„Какво правиш пред този надпис, татко?“

Знаеха ли агентите от ПЗС за това? А майка ѝ? През всички тези години? Всичко ли беше лъжа, всичко в миналото му, в работата, в процеса? Всеки път, когато я е прегръщал?

Тя си спомни гласа на майка си: „Има неща, които трябва да знаеш, Кейт, които дълго време съм крила.“

„Какви неща? — Кейт се изправи от мястото си зад микроскопа. — Мамо, какво се опитваш да ми кажеш?“

Предната вечер, когато Грег най-сетне се прибра вкъщи, веднага видя по лицето ѝ, че нещо не е наред.

Тя ровеше из купчина стари имейли и писма, които бе получила от семейството си през последната година. Имаше нужда да се

почувства близо до тях. Шарън беше пуснала Емили за първи път да иде на концерт сама. На „Гърд Ай Блайнд“ — любимата група на Ем. Кейт почти можеше да усети вълнението ѝ. Тя беше на седмото небе...

— Кейт, какво има?

Тя му подаде снимката, която беше открила.

В началото той не изглеждаше изненадан. Или ядосан. Когато се съсредоточи върху буквите над двамата на снимката, той се ококори.

— Не разбирам... Кейт, трябва да има някаква причина — изписа се удивление на лицето му.

— Каква причина, Грег? Каква причина може да има? За това, че е лъжец. Че е крил всичко от нас през целия ми живот. Че всъщност е свързан с тези чудовищни хора. Грег, как е възможно? Той наистина е извършил онези ужасни неща... Съжалявам — продължи Кейт, — но просто не мога повече да бягам от това. Трябва да знам.

— Какво трябва да знаеш, Кейт? — той остави снимката срещу нея на масата. — Че баща ти не е бил такъв, за какъвто си го смятала? Това сега е нашият живот, а не неговият. Не знам какво е направил, но съм убеден, че няма да разбереш, докато гледаш в микроскопа. Кейт, това, което си наумила, е много опасно. Имаме нужда от онези хора отвън. Не мога дори да помисля, че може да ти се случи нещо, подобно на това, което стана с Тина.

„Грег е прав — разсъждаваше Кейт, докато гледаше в нищото по време на работа. — Отговорът не лежи под микроскопа.“

Това бе нещо истинско и страшно и тя не знаеше как да го открие. И на кого да се довери.

Но трябваше да знае. Снимката промени всичко.

Името на портата, което я поболяваше, Меркадо, означаваше, че не става дума само за баща ѝ, а и за нея.

За всеки спомен, за всяка прегръдка, която си спомняше. Всеки радостен миг в живота ѝ.

Агентите на ПЗС нямаше да ѝ разрешат да види семейството си. Трябваше да намери друг начин.

Грег беше прав, отговорът не се криеше под лещите.

Той беше някъде навън. Обаче Кейт нямаше ни най-малка представа къде.

38.

В спалнята на бялата къща с дървена облицовка Шарън започна да набира думи по клавиатурата на компютъра. „Кейт...“

Имаше поне хиляда неща, които искаше да ѝ каже. „... Първо искам да ти кажа колко ми липсваш, колко те обичам и колко ми е мъчно, че те изложихме на риск. Но има неща, неща, които бях почти забравила и сега трябва да ти ги кажа. Времето помага. Времето и надеждата. Надеждата, че миналото си е минало. И че жената, в която ще се превърнеш, е различна от тази, която си сега.“

Студен вятър повя от залива и разклати прозорците. „Късно е, Джъстин и Ем са заспали. Вече е нощ и имам чувството, че двете с теб сме сами.“

Долу една агентка будуваше цяла нощ. В телефоните им бяха монтирани подслушващи устройства. От другата страна на улицата постоянно стоеше патрулна кола.

„Децата се държат добре. Поне така си мисля. Липсва им баща им. Много неща им липсват. Техният живот. Ти. Малки са и са объркани. Имат пълно право. Сигурна съм, че и ти си объркана.“

Баща ти може да е мъртъв, може и да не е. Не зная, но съм сигурна, че никога повече няма да го видя. Каквото и да е направил, не го съди прекалено строго. Той те обича. Винаги те е обичал. Всички ви обича. През всички тези години се опитваше да ви защити. Тайните се опазват трудно. Те прогарят дупка в тъканта на душата ти. Толкова по-лесно е да забравиш.

Затова, Кейт, нека ти кажа сега.“

Шарън започна да пише. Изля всичко, което се чувстваше задължена да каже. Значението на медальона, който бе подарила на Кейт. Всички неща, които тя трябваше да знае. За своя баща.

Написа ѝ дори къде са живели.

Колко много ѝ се искаше да каже: „По дяволите всичко, хайде, Кейт, ела. Толкова много ни липсваш. Имам нужда да бъдем заедно. Не ми пука за проклетите правила. Хайде, скъпа, намери ни. Ела. Трябва да знаеш истината...“

Всичко се изля.

„Кейт, извинявай, че крих това от теб. Извинявай, че се налага да се страхуваш. Съжалявам за Тина. За това, че семейството ни се раздели.“

Сега се чувстваше истинска майка. За първи път от цяла година.

Внезапно в прозореца проблесна светлина. Това винаги я плашеше. Хвърли поглед на часовника и разбра, че е време.

Правителствената кола спря на дългата автомобилна алея. Чу как вратата на шофьора се отваря, как агентът слиза и разменя няколко неразбираеми думи със своя колега. Смяна на караула.

Шарън се загледа в екрана. Препрочете написаното. Тъга започна да гризе сърцето ѝ.

„Да, скъпа, трябва да знаеш всичко.“ Тя отново прочете писмото. Казала беше всичко. Насочи стрелката на мишката към бутона „изпращане“.

И тогава се поколеба.

Беше казала на дъщеря си: „Живей своя живот — и ѝ го пожела от все сърце. — Живей си живота. Няма нужда да знаеш. Има надежда.“

Шарън затвори очи, както бе правила стотици пъти преди, когато за пореден път пишеше все същото съобщение. Знаеше, че Кейт никога няма да го прочете. Знаеше, че не трябва да я набърква.

— Живей своя живот — прошепна тя на глас.

И натисна „изтрий“.

Писмото изчезна. Шарън остана, седнала с лице към празния дисплей. Тя написа още три думи и отпусна глава на масата, докато бършеше сълзата от бузата си.

Същите думи, които изписваше всяка вечер, преди да си легне.

„Обичам те, скъпа!“

39.

Никога не се изясни напълно кой беше осведомил ФБР за бащата на Кейт. Но при самопризнанието му и гласа му, записан на касетка, това не изглеждаше от съществено значение. Той се призна за виновен, даде показания срещу своя приятел, влезе в затвора. ФБР никога не разкри самоличността на информатора. Дори по време на процеса.

Протоколите бяха публично достояние. Кейт изобщо не бе ходила в съдебната палата, за да ги чете. Не искаше да вижда баща си такъв. Но сега се налагаше да ги прегледа. Въпросът бе само да ги поиска от помощника на съдията, без да предизвика подозрения за причината.

Няколко дни по-късно изпратиха съобщението на мобилния й телефон. Беше от Алис, секретарката на Мел Кипстейн. „Кейт, господин Кипстейн ме помоли да ти се обадя. Онова, което искаше, пристигна.“

Кейт отиде в кантората на адвоката в една висока стъклена сграда на ъгъла на Трийсет и пета улица и Парк Авеню. Секретарката му я въведе в голяма стая, където на лъскава конферентна маса от палисандрово дърво лежаха няколко тежки черни тома.

— Чувствай се като у дома си, Кейт — рече й Алис. — Там има вода. Ако се нуждаеш от нещо друго, просто ми звъни. Господин Кипстейн е на съвещание. Да се надяваме, че скоро ще приключи.

Тя затвори вратата зад себе си.

Кейт се отпусна на коженото кресло и придърпа към себе си първия, подвързан в черно том. Беше пълен с правни документи, подадени в съда: показания под клетва, свидетелски формуляри, споразумения със свидетели. Тя дори не знаеше какво търси. Изведнъж цялата идея й се стори глупава и прекалено сложна за осъществяване. Тя просто се молеше тук да има нещо.

Започна с встъпителните показания. Беше разстройващо да види струпаните срещу баща й доказателства, да чете за него като за заговорник и углавен престъпник. Да признава вина, да признава престъпленията си и да се обръща срещу своя приятел.

Тя премина към онази част в третия том, в която той вече бе изправен на свидетелското място. Прокурорът разказа на съда как баща ѝ открито е заговорничил да наруши закона. Как е получавал подкупи и комисиони. Как ги е предавал нататък на своя приятел Харолд Корнрайх. Как през цялото време е знаел с кого си има работа. По време на кръстосания разпит обвинителят бе направил всичко възможно да го zlepостави.

ОБВИНИТЕЛ: Господин Рааб, истина ли е, че сте лъгали всички за вашето участие?

РААБ: Да.

ОБВИНИТЕЛ: Вие лъгахте ФБР, когато ви арестуваха. Лъгахте Департамента по правосъдие. Лъгахте служителите си. Дори собствените си жена и деца излъгахте. Нали, господин Рааб?

РААБ: Да.

ОБВИНИТЕЛ: Говорете по-високо.

РААБ: Да.

Сърцето на Кейт се сви. Цялата тази мимикрия... „Той дори сега ни лъже!“

Беше ѝ болно да чете. Да го гледа как се преструва на разкаян в същото време, когато предава приятеля си. Може би все пак идеята не беше толкова добра. Кейт запрелиства страниците и изчете докрай показанията му. Дори не знаеше какво, по дяволите, търси.

И тогава пред очите ѝ попадна нещо.

Един от свидетелите на правителството. Името му не бе разкрито, но и двамата прависти го наричаха Смит. Той посочваше, че работи за „Бийчам Трейдинг“. Бийчам се казваше старата улица, на която бяха живели.

Това беше фирмата на баща ѝ.

Пулсът на Кейт се ускори, когато се наведе над подвързания том с нараснал интерес. Следващият, който щеше да задава въпроси, беше Нардоци, федералният прокурор.

НАРДОЦИ: В какво се състоеше вашата работа, господин Смит?

СВИДЕТЕЛ: Аз се занимавах с текущото счетоводство. Плащанията в брой, извършването на сделки.

Очите на Кейт се разшириха. „О, боже!“
Тя разбра кой е този свидетел!

НАРДОЦИ: В процеса на вашата работа занимавахте ли се с плащания от „Паз Ентърпрайзис“?

СВИДЕТЕЛ: Да, господин Нардоци. Те бяха един от нашите най-големи клиенти.

НАРДОЦИ: А с приходите от „Арго Манюфакчъринг“?

СВИДЕТЕЛ: (Кимва) Да, Ваша чест. А също и с плащанията.

НАРДОЦИ: И с течение на времето не започнахте ли да изпитвате подозрения към тези фактури от „Арго“?

СВИДЕТЕЛ: Да, Ваша чест. „Арго“ беше производствена фирма. „Паз“ изпращаше своя продукт направо на тях. Така че имаше доста движение. Говорих изчерпателно за това с господин Рааб. Няколко пъти. Фактурите... ами те просто не изглеждаха наред.

НАРДОЦИ: Под „наред“ вие разбирате, че бяха доста над нормалните размери на комисионите.

СВИДЕТЕЛ: (Тихичко.) Да, господин Нардоци. И това... че всички бяха за обикновени предмети, които се изнасяха в офшорни зони.

НАРДОЦИ: Офшорни?

СВИДЕТЕЛ: Каймановите острови, Тринидад, Мексико. Но аз знаех, че те не остават там. Говорих с Бен за това. Няколко пъти в течение на годините. Той продължи да ми се изплъзва, като казваше, че това е просто малко необичайно и нищо повече. Но аз знаех къде отиват предметите. Познавах хората, с които въртяхме търговия, и

знаех какви са парите, които идват при нас. Може и да съм счетоводител, господин Нардоци (смях), но не съм глупак.

НАРДОЦИ: И какво направихте вие, господин Смит, по отношение на въпросите, които сте имали? След като ни разказахте, че няколко пъти сте разговаряли с вашия шеф, а той продължавал да ви се измъква?

Кейт прочете отговора. После се отдръпна от протоколите. Хлад пропълзя по гръбнака ѝ.

СВИДЕТЕЛ: (Дълга пауза.) Свързах се с ФБР.

40.

Кейт пристъпи напред и изненада набития мъж, когато той излезе от сградата с офиси на Трийсет и пета улица.

— Хауърд?

Хауърд Курцман бе работил за баща ѝ двайсет години. Не ѝ беше трудно да го открие. Старата секретарка на баща ѝ, Бетси, знаеше къде е фирмата за играчки, в която той работеше сега. Счетоводителят беше човек на навиците. Всеки ден точно в дванайсет излизаше да обядва.

— Кейт? — гледаше я нервно. Хората минаваха забързано край тях по оживената улица. — Боже, Кейт, мина доста време. Как я караш?

Кейт винаги беше изпитвала привързаност към него. Той беше човекът, който се оправяше с ежедневната работа в офиса по времето, когато тя беше малка. Беше от този тип хора, които са спойката, на която се крепи всичко. Хауърд бе този, който изпращаше издръжката на Кейт, докато тя учеше в колежа. Веднъж, когато тя надхвърли лимита на кредитната си карта в Италия и не искаше баща ѝ да разбере, той дори гарантира за нея. Хауърд все още бе с наднормено тегло, говореше с леко хриптене и косата му редееше на темето. Още носеше ортопедични обувки с дебели подметки и мазна старомодна вратовръзка. Винаги я наричаше „дъщерята на шефа номер едно“.

— Поздравления, Кейти — рече той, докато наместваше очилата си. — Чух, че си се омъжила.

— Благодаря — тя продължи да го гледа. Беше ѝ малко тъжно.

— Това случайност ли е, или... — счетоводителят се опита да се засмее. — Страхувам се, че старата чекова книжка е закрыта.

— Хауърд, прочетох протоколите — Кейт пристъпи напред.

— Протоколите... — от неудобство той почеса главата си. — Боже, Кейт, мина цяла година. Сега ли намери?

— Хауърд, знам, че си ти — отсече Кейт. — Знам, че ти си човекът, който го предаде.

— Грещиш — поклати той глава. — Аз получих призовка от ФБР.

— Хауърд, моля те... — Кейт постави ръка върху рамото на счетоводителя. — Не ми пука. Знам, че баща ми извърши доста лоши неща. Просто исках да разбера защо го направи? След всички тези години? Някой накара ли те? Притиснаха ли те? Хауърд, ти беше като част от семейството.

— Казах ти — очите му тревожно се стрелкаха наоколо. — Пратиха ми призовка, Кейт. Нямах друг избор.

— Може би някой друг го е направил? Човек от бизнеса. Някой плати ли ти, Хауърд? Моля те, това е важно — Кейт осъзна, че звучи малко налудничаво. — Трябва да знам.

Хауърд я поведе да пресекат, за да се отдалечат от хорския поток. Кейт виждаше, че той истински се страхува.

— Кейт, защо го правиш? Защо се връщаш на това сега?

— За мен не е „връщане сега“. Баща ми е изчезнал. Никой не го е виждал цялата минала седмица. Майка ми се е побъркала. Дори не можем да разберем дали е жив, или мъртъв.

— Съжалявам — отрони той. — Но не можеш да идваш тук, Кейт. Аз имам свой живот.

— Хауърд, и ние имаме живот. Моля те, сигурна съм, че знаеш нещо. Не можеш да го мразиш толкова много.

— Мислиш, че го мразя? — в гласа му се долавяше леко отрицание и още нещо, което Кейт възприе като тъга. — Не разбираш ли, че работих за баща ти повече от двайсет години?

Очите на Кейт се навлажниха.

— Знам.

Той не отстъпи.

— Съжалявам. Кейт, не беше хубаво да идваш тук — опита се да се измъкне. — Приеми го, баща ти беше престъпник. Аз постъпих правилно. А сега трябва да тръгна.

Кейт се протегна и го хвана за ръката. Тя едва успяваше да прикрива чувствата си. Познаваше Хауърд Курцман от дете.

— Кейт, постъпих правилно. Не разбираш ли? — той изглеждаше така, сякаш ще се пръсне. — Моля те, върви си. Това е моят живот. Остави ме на мира и не се връщай.

41.

В една студена октомврийска утрин Кейт отново отиде на реката. Агентът на ПЗС, който я охраняваше, гледаше от паркинга, високо над навеса за лодки на брега.

Тя се отблъсна от пристана и пое нагоре срещу течението в посока Хъдзън. Пред нея, над остриите скали на Бейкър Фийлд слънцето грееше ярко върху огромния надпис „Калъмбия Каунти, Ню Йорк“.

Тази сутрин имаше повече вълни, но за сметка на това трафикът бе разреден. Кейт се оказа почти сама във водата. Започна с гребане на пет секунди само за да влезе в ритъм. Гладкият корпус на каяка с лекота пореше водата. Пред нея, в участъка, който наричаха Нароуз, точно между Суиндлър Коув и Бейкър Фийлд, лежеше една моторница с частично открита палуба.

Пое по такъв курс, че да мине встрани от нея. „Добре, Кейт, давай... Налегни греблата...“

Наведе се напред и вложи всички сили в рутинното гребане, ускорявайки ритъма на загребване на всеки четири секунди. Докато се движеше механично, съзнанието на Кейт се пренесе в предния ден. Колко притеснен беше Хауърд. Колко развълнуван изглеждаше от срещата с нея. Той криеше нещо. Сигурна беше. Но нямаше да ѝ го каже. Някой го бе притиснал да отиде във ФБР. А тя бе сигурна, че и майка ѝ знае нещо. Кейт се тревожеше за нея. Сама, някъде там... Тревожеше се за всички тях. Хората от ПЗС не бяха откровени с нея.

Кейт гребеше срещу течението, отблъскваше се с крака и се плъзгаше заедно със седалката към кърмата. Стрелна поглед назад. Наближаваше завоя. Имаше вълнение и вятърът пронизваше през неопрена. Беше гребала почти цяла миля.

Тогава зърна моторницата, покрай която бе минала преди малко. Тя приближаваше изотзад. Тук имаше коридори. Кейт беше с предимство. В началото тя просто изпъшка и си помисли: „Хей, събуди се, задник такъв!“ Във водата нямаше никого, освен тях двамата.

Моторницата тежеше поне няколко тона и се движеше бързо. Само килватерът^[1] ѝ можеше да преобърне каяка.

Кейт наруши ритъма си и зави, за да се махне от пътя ѝ, насочвайки се към брега пред Бронкс.

Тя хвърли поглед зад гърба си. Приближаващата лодка също бе променила курса. Все още плаваше към нея! „Боже, тези хора да не би да спят?“ Сега между тях имаше около сто метра, а яркочервеният корпус на моторницата се уголемяваше непрекъснато. Кейт отново заби греблата и хвърли поглед назад. Пулсът ѝ се учести.

Моторницата не само се движеше към нея.

Тя следваше курс, който щеше да доведе до сблъсък. Опитваше се да я удари. Кейт се изплаши. Погледна зад себе си към навеса за лодки и охранителя от ПЗС, който беше безсилен да направи каквото и да е, дори ако виждаше какво става. Моторницата се носеше бързо към нея. Можеше да пререже лодката ѝ на две. Кейт ускори. „Не ме ли виждат?“ Моторницата приближаваше. Беше толкова близо, че можеше да различи двамата мъже в кабината. Единият имаше дълга черна коса, вързана на опашка, и я гледаше втречено отгоре. Тогава разбра истината.

Те изобщо не бяха разсеяни. Това не беше случайност.

Щяха да я блъснат.

Кейт трескаво заби греблата във водата, за да завие с малкия каяк пред носа на приближаващия плавателен съд. „Исусе! — Очите ѝ се разшириха и се втрениха в него. — Ще се сблъскаме!“ В последната секунда се чу оглушителна сирена. Моторницата с масивен дървен корпус, който се извисяваше над нея, смени курса. Кейт изпищя. Греблото ѝ се строши на две, чу се отвратителен стържещ звук. Килватерът повдигна каяка ѝ като крехка играчка.

Моторницата разкъса задницата на лодката.

„О, боже мили... не!“

Следващото, което Кейт осъзна, беше, че е под водата. Тя бе мътна, леденостудена и я блъсна като бетон. Реката нахлу в дробовете ѝ. Кейт зарита и заби ръце в силния водовъртеж, предизвикан от моторницата. Бореше се за живота си. Отчаяно се опита да си пробие път нагоре.

Внезапно осъзна: „Кейт, не можеш да излезеш на повърхността тук. Тези хора се опитват да те убият.“

Всяка клетка в тялото ѝ пищеше от ужас и паника. Тя зарита под водата, сякаш имаше плавници, и пое напред, като се молеше дробовете ѝ да са запазили достатъчно въздух, за да стигне дотам, докъдето имаше сили. Не беше сигурна в коя посока да плува. Когато почувства, че дробовете ѝ няма да издържат повече, загреба към повърхността. За секунда изгуби ориентация, разтваряйки уста за скъпоценния и толкова нужен кислород. Зърна брега. Брегът под Бронкс. На около трийсет метра. Единственият човек, който можеше да ѝ помогне, сега беше от другата страна.

Кейт се извъртя и видя моторницата да обикаля около обърнатата лодка. Наблизо забеляза парчета от своя срязан на две „Пейнърт“. Видя мъжа с вързаната на опашка коса на кърмата на лодката да оглежда останките. Погледът му бавно започна да описва дъга, докато оглеждаше бреговата ивица.

И попадна право на нея.

„Боже, Кейт, трябва да изчезваш оттук...“

Тя напълни дробовете си с въздух и се гмурна под водата. Няколко секунди плува успоредно на брега, защото се страхуваше да излезе на повърхността.

После водата стана плитка, а мускулите ѝ започнаха да отказват. Тя преплува последните мъчителни метри и се издърпа на скалистия бряг, разтвори конвулсивно уста за въздух. Претърколи се толкова изтощена, че дори не можеше да се тревожи за безопасността си. Очите ѝ се плъзнаха обратно към мястото, където смяташе, че трябва да се намира моторницата.

Беше изчезнала.

Видя я да се отдалечава, боботеща с пълна скорост надолу по течението. Мъжът с опашката все още стоеше на кърмата и гледеше втренчено към нея.

Кейт отпусна глава на земята и изкашля от дробовете си пълна шепа мазна, миришеща на нафта вода. В последната секунда лодката някак се бе отклонила. Ако не беше го направила, Кейт щеше да е мъртва.

Не знаеше дали се бяха опитали да я убият, или просто я бяха предупредили. Каквито и да са били намеренията им, тя разбра какво искаха да кажат.

Меркадо вече не беше само едно име или заплаха.

Сега това беше ключът към нейното оцеляване.

[1] Килватер (мор.) — следата, която оставя плаващ кораб. —
Б.ред. ↑

42.

Тя взе решението много преди полицията да стигне при нея.

Много преди откраднатата предния ден от пристана за лодки на Сити Айлънд моторница да бъде намерена изоставена на един кей в Ийст Ривър.

Преди дълбоката, отворена рана на ръката ѝ, причинена от сцелилото се гребло, да бъде обработена и превързана и преди Грег да долети в болницата, за да я отведе у дома и тя да рухне пред него, защото в мига, щом го видя, осъзна какъв късмет е извадила, че все още е жива.

Беше взела решението още на брега.

Какво трябва да направи.

Още когато дробовете ѝ пареха, а пръстите бяха впити в мократа, но прекрасна земя. И когато лодката, която едва не я беше прерязала на две, се отдалечаваше с боботене, а мъжът с конската опашка не отместваше недвусмисления си поглед от нея.

„Добре, печелите — кипеше Кейт, докато лодката бързо се отдалечаваше. — Искайте ме и сега ще ме получите, копелета. Ваша съм.“ Вече не можеше просто да стои и да гледа.

Щом бяха успели да я намерят, можеха да открият и семейството ѝ. Майка ѝ знаеше защо баща ѝ беше изчезнал. Защо беше на онази снимка. Истината за техния живот. Може би бяха в опасност.

Дори когато Грег я прегръщаше, Кейт знаеше какво трябва да направи.

Агентите на ПЗС нямаше да ѝ помогнат да отиде при тях.

Само от нея зависеше да намери семейството си.

Лекарят ѝ даде малко валиум и след като се върна в апартамента, Кейт поспя няколко часа. Преди да тръгне, Грег коленичи край леглото и я погали по косата.

— Пред вратата има агент, а полицията пази отвън. Дори и Фергъс е на пост.

— Добре — усмихна се сънливо Кейт и стисна ръката му.

— Кейт, трябва да внимаваш. Обичам те. Дори не ми се мисли какво можеше да се случи. Няма да закъснявам. Обещавам.

Кейт кимайки с натежали клепачи и затвори очи.

Събуди се в ранния следобед. Все още се чувстваше малко замаяна и обърквана, но общо взето беше добре. Лявата ѝ ръка беше бинтована. Надзърна през прозореца и видя долу на улицата един агент от ФБР и няколко полицейски униформи. Охрана имаше и на етажа, пред апартамента ѝ.

Кейт осъзна, че няма да е лесно да се заеме с това. Не можеше да изпрати имейл. Не можеше да се обади по телефона. Сега агентите нямаше да я изпускат от поглед.

А и откъде, мамка му, да започне?

В бюрото, на дъното на чекмеджето ѝ лежеше една папка, пълна със стари имейли, които бе получила от тях през миналата година. Кейт не беше ги унищожила, както ѝ бяха наредили. Тези съобщения и картички бяха единственото, което имаше. Прочете ги няколко пъти.

В тях трябваше да има нещо. Все някъде...

Тя пусна струнния квартет на Бела Барток през айпода и започна да разлиства страниците. Истината беше, че имаше някакви идеи за местонахождението им. Веднъж Джъстин ѝ писа, че близо до тях има пристан и могат да се разхождат с лодка, което той намирал за страхотно. Мама ѝ бе писала, че зимата изобщо не е толкова студена и че през повечето време просто вали повече. Кейт предполагаше, че вероятно става дума за Северна Калифорния. Или за Северозападното крайбрежие. Обаче дори предчувствието ѝ да бе правилно, все пак това бяха огромни територии.

А Кейт дори не знаеше новото им име.

Тя прерови купчината кореспонденция страница по страница. В началото ставаше дума само за „липсваш ми“ и множество оплаквания. Нещата там бяха различни. Нищо не беше както преди. Джъстин имаше затруднения да срещне нови приятели. Ем все беше в кисело настроение заради татко и новите треньори по скуош, които не бяха толкова добри.

Мама просто изглеждаше потисната. „Не знаеш колко ни липсваш, скъпа!“

По-късно през годината съобщенията станаха малко по-ведри. Както беше обещала агент Сеймор, те бяха започнали да се приспособяват. Мама членуваше в клуб по градинарство. Джъстин откри едно момче с музикално студио в мазето и те започнаха да правят разни записи. Ем се запозна с различни момчета. Тя бе издържала с отличен приемния си изпит. Кейт попадна на съобщението, което Ем ѝ беше пратила за първия концерт, на който мама я беше пуснала сама.

Ем се беше подписала с „ТАБ.“

Нямаше нужда от превод — „Търд Ай Блайнд“. Сестра ѝ бе изпратила съобщението през юни и беше направо зашеметена от възторг.

„Беше толкова смешно, К! Толкова се забавлявах!!! Стивън Дженкис беше направо страхотен!!!“ Концертът продължил след полунощ. В делничен ден. Една от приятелките ѝ уредила да ги върнат вкъщи с лимузина.

Това накара Кейт да се усмихне, докато препрочиташе имейла. И тогава изведнъж усмивката ѝ изчезна. Тя се съсредоточи върху името на групата.

„Търд Ай Блайнд“.

Това беше! „Търд Ай Блайнд“. Кейт се втурна през стаята до бюрото и пусна компютъра. Прекара името на групата през „Гугъл“. Няколко секунди по-късно на екрана се появи техният уебсайт. На него имаше линк към новините и когато Кейт го натисна, се появи друг линк за скорошното лятно турне на бандата. Тя започна да го прелиства с мишката. Имейлът на Ем носеше дата четиринайсети юни. На втори и трети юни групата беше свирила в Лос Анджелис. На шести се бяха преместили в Сан Франциско.

На девети и десети юни са бил и в Сиатъл, Вашингтон.

Ем беше писала, че концертът се е състоял предната седмица. Кейт започна да сглобява онова, което знаеше: Взели лимузина до вкъщи. Могат да се возят на лодка...

Беше или Сан Франциско, или Сиатъл.

Но дори да бе права, какво трябва да направи, за да ги намери? Как да стесни кръга? В тези градове живееха милиони хора. Тук наистина ставаше дума за пословичната игла в купа сено. А тя дори не знаеше името им. Нямаше и представа как изглежда иглата.

Докато не ѝ просветна.

— Отсега нататък, където отиваш ти, идвам и аз — беше ѝ казал нейният нов бодигард, който се казваше Олива. — Когато ти си на работа, аз съм на работа. Когато отиваш да гребеш, аз също ще гребам...

„Божичко, Кейт, това е!“

Тя гребеше, Шарън ходеше на йога. А Емили... Емили беше ключът!

Кейт стана и отиде до прозореца. Колата на агента от ПЗС бе паркирана долу на улицата.

Знаеше, че не може да каже на Грег. И това вече я караше да се чувства непочтена и засрамена. Той щеше да каже, че е прекалено опасно, че е направо лудост. Ако му съобщеше намеренията си, никога нямаше да я пусне. Тя дори не можеше да спомене пред него за това.

Но най-напред трябваше по някакъв начин да се отърве от агентите на ПЗС, които я охраняваха.

Фергъс дойде, размахал опашка, сякаш бе усетил нещо, и отпусна глава на коляното ѝ.

— Съжалявам, скъпи — Кейт сведе глава и го погали по ушите. — Татко ти ще ме намрази, но аз трябва да замина за известно време.

Може би все пак знаеше как изглежда иглата.

43.

Фил Кавети беше ходил много пъти в главната квартира на ФБР. Но никога не се бе качвал на десетия етаж.

Придружаваха го началникът му в АМС и един офицер за свръзка от ФБР. Щом частният асансьор спря, къркоренето в стомаха му напомни, че не изпитва особен възторг от факта, че първото му посещение тук е определено за десет вечерта.

Вратата се отвори към охранителен пост, зает от двама въоръжени войници. Придружителят от ФБР кимна на охраната и пусна групата да мине през голямо помещение, пълно с компютри, в което се помещаваха елитните анализатори и служители на бюрото. След това продължиха надолу по коридора между кабинетите със стъклени прегради, по чиито врати бяха изписани едни от най-известните имена в правоохранителните органи.

Вратата на ъгловия офис, единственият, който все още светеше, беше отворена. Кавети прочисти гърло и оправи вратовръзката си. На вратата пишеше: „Заместник-директор по наркотиците и организираната престъпност.“

Можеше да види осветения купол на Капитолия, Конгреса на САЩ, през прозореца на кабинета.

Тед Къмингс говореше по телефона, седнал на бюрото, чийто плот бе покрит със стъкло. Вратовръзката му беше разхлабена, а изражението му не изразяваше особено удоволствие. Той покани с жест Кавети и началника му Калвин Уайт да седнат на един диван срещу него. Кабинетът беше голям. В единия ъгъл висеше американското знаме. Зад бюрото бяха подредени емблемата на ФБР и снимка на заместник-директора с президента и други изтъкнати правителствени служители. Някакъв мъж вече седеше на дивана. Кавети го разпозна веднага. После осъзна, че рангът на другия е доста над неговия. Служителят на ФБР, който ги беше довел, излезе и затвори вратата.

— Фил, запознай се Хал Роуч — представи го Калвин Уайт. Белокосият мъж се наведе напред и се здрависа с Кавети.

Роуч беше помощник главен прокурор на Съединените щати.

Много, много над мястото на Кавети в хранителната верига.

— Добре — заместник-директорът изключи телефона си. Дойде при тях, отпусна се на коженото кресло и въздъхна така, сякаш не чувстваше особена тръпка да бъде тук вместо вкъщи при жената и децата. Да не говорим за това, че в кабинета му се намираше един от служителите на правосъдието с най-висок ранг в страната. Сумтейки, той хвърли една папка върху масичката за кафе пред дивана и съдържанието ѝ се изсипа навън.

Това бяха снимките от мъченията и екзекуцията на Маргарет Сеймор.

Къмингс погледна към Калвин, въздъхна и с властен тон започна:

— Кал, предполагам, че лицето на снимките ти е познато. Някаква представа с кого е работила?

Уайт прочисти гърлото си и хвърли поглед към Кавети.

— Фил...

Кавети не се нуждаеше от напомняне, че онова, което ще каже през следващите няколко минути, може да се окаже решаващо за остатъка от кариерата му.

— Франк Джеферели, Корки Чиодо — започна той, — част от фамилията Корели. Рамон Куинтеро от фамилията Корадо. Джефри Аткинс, сигурно си спомняте, че той беше адвокатът информатор в аферата с измами „Аафко“?

Заместник-директорът затвори очи и кимна отвлечен.

Кавети навлажни устни, задържа дъха си и после издиша.

— Ерген номер едно.

Беше използвал псевдонима.

Псевдонимът, известен на всеки от високите етажи на правоохранителната система. Ако първите имена предизвикаха покачване на температурата, Кавети знаеше, че това направо ще взриви шибания генератор. Смаяно мълчание изпълни помещението. Всички се бяха вторачили в него. Очите на Къмингс се спряха на Уайт с раздразнение, след това се преместиха върху помощник главния прокурор.

— Ерген номер едно — заместник-директорът мрачно кимна. — Страхотно.

За няколко мига всички се замислиха за последствията, в случай че самоличността на най-важния наркоинформатор под закрилата на правителството бъде разкрита. Човекът, който от години подпомага залавянето и осъждането на членовете на фамилията Меркадо. Тъй като бе прекарал времето за пътуване в обмисляне на същия въпрос, Кавети мислено се пренесе на северния полуостров на Мичиган — знаеше, че е най-вероятно да завърши кариерата си там.

— Господа — помощник главният прокурор се наведе напред, — мисля, че всички сме вложили достатъчно време в тази игра, за да знаем как изглежда една шибана пълна катастрофа, когато ти се стовари право в лицето. Знаете ли какви ще бъдат последствията, ако по случайност агент Сеймор е разкрила тези местонахождения?

— Ние не сме напълно сигурни, че убийството на агент Сеймор е свързано с тях — Кал Уайт, шефът на АМС, очевидно се опитваше да покаже самообладание.

— Аз не съм гадател — заплашително се намръщи заместник-директорът на ФБР. — Но ти си ми под ръка...

— Да — ръководителят на Програмата за защита на свидетели кимна мрачно, — всички сме на топа на устата.

— Затова мисля, че ние тримата трябва да поемем отговорност — процеди Къмингс. — Този пробив трябва да бъде спрян веднага. Другият изчезнал човек, този МИДАС — той погледна някакъв лист, — за когото смятате, че може да е замесен, Бенджамин Рааб, къде, по дяволите, е той?

— Изчезна — призна Кавети, докато началникът му гледаше безпомощно. — Той е на място, което ние наричаме „синята зона“. Изчезнал. Сега наблюдаваме семейството му.

— Синята зона — имаше усещането, че втренченият поглед на заместник-директора направо го прогаря. — Какво е това? Жаргон на ПЗС за нещо, което не им е известно? — той огледа яростно събраните около масата, после въздъхна. — Добре, толкова за Ерген номер две. А какво става с Ерген номер едно? Предполагам, че сте го опаковали и преместили?

— Затова сме тук — Калвин Уайт пребледня и прочисти гърлото си. — Той също е в Синята зона.

44.

Щатският служител Фреди Олива беше агент на ПЗС от шест години. Израснал бе в Бронкс, където баща му работеше като стрелочник. Беше учил в колежа по криминология „Джон Джей“, изкара подготвителния курс за правния факултет и може би един ден щеше да се заеме с адвокатура, но точно сега имаше дете на път и сметки, които трябваше да плаща. А това тук бе много по-близо до екшъна, отколкото по цял ден да седиш в някаква канцелария със слушалка в ухото и да слушаш бърборенето на Департамента по сигурността на родината.

Агент Олива обичаше да работи за федералните. Повечето от тези типове бяха като кандидати за ФБР, които не можеха да влязат в програмата в Куантико^[1].

Той ги превъзхождаше. Понякога даваше дежурство в съдилищата или придружаваше някой мафиотски бос по пътя му до съда. Или до ново местоживееене. Започнал беше да разговаря с някои от тези дъртаци и познаваше част от тях много добре.

Онова, което Фреди мразеше най-много, беше да бави деца. И стажант можеше да седи тук и да гледа как това котенце пишка. Но след случилото се на реката той трябваше да обгърне тази мацка, както мазнината — бекона. Както и да е, скоро щеше да свърши. Тоя тип Рааб щеше да направи грешка и да се появи някъде. Те щяха да го приберат и да оттеглят охраната на момичето. А пък той щеше да се върне към обичайната си работа.

— Олива — внезапно изпука глас в слушалката му, — сега обектът слиза с асансьора.

Обектът... изсумтя той подигравателно и извъртя очи. Обектът не беше някой шантав наемен убиец, когото криеха за процеса му. Или някой осъден на двацет до живот, който се бе измъкнал от затвора и се криеше.

Обектът беше двацет и три годишна биоложка с куче, което трябваше да пишка.

— Разбрах — изръмжа той в отговор. Олива отвори вратата на колата и разтегна мускули. Малко разкършване щеше да му дойде добре. Седенето по цял ден в колата го сковаваше като някоя шибана дъска.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и „обектът“ излезе заедно с Шаро, който бе впил очи в бордюра.

Олива направо не можеше да повярва, че наистина му плащаха за тази работа.

— Работното ви време никога ли не свършва? — Кейт Рааб се приближи до него, а кучето се опитваше да я тегли след себе си с каишката.

— Ти вървиш и аз вървя — намигна Олива. — Нали знаеш, това, маминото? Такива са сега правилата.

— А правилата включват ли събирането на ако? — Кейт го гледаше право в очите. Носеше прилепнали дънки и ватирано яке, на гърба си имаше раничка и Фреди се хвана да мисли, че ако някога бе имал учителка по биология като нея, щеше да прекарва много повече време в лабораторията, отколкото на футболното игрище. Тя му подаде найлонова торбичка.

— Ето, Олива, това ще те накара да се почувстваш полезен.

Той се ухили.

— И така си се чувствам полезен.

Обичаше клиенти с чувство за хумор.

Фергъс се доближи до него, махайки опашка. Олива смяташе, че вече е запомнил всяко движение, което кучето правеше навън. Първо душеше малко около стълба. След това задникът му щеше да се повърти насам-натам покрай бордюра. После приклякване... и бинго! Олива се облегна на колата. „Лайна, Фреди, момичето не греша. Трябва скоро да си намериш някаква нова работа.“

Кейт позволи на кучето да я издърпа по-нататък по улицата. Олива пхна ръце в джобовете на коженото яке, за да ги предпази от студа. После провери пистолета си и я последва отблизо. Когато стигнаха до витрината на малката бакалия, където се отбиваше от време на време, Кейт се обърна назад.

— Олива, нали нямаш нищо против да си купя паста за зъби? Или трябва да звънеш на Кавети и да попиташ дали не трябва да влезеш с мен и да ми помогнеш и в това?

— Не, мисля, че можеш да се справиш — Фреди вдигна ръце, сякаш се предава. Познаваше женския гняв и не искаше тя да му се ядоса. — Пет минути. Знаеш пра...

— Аха — завъртя Кейт очи, — знам правилата.

Тя повлече Фергъс и влезе вътре. Познаваха я и изглежда нямаха нищо против да влиза с него. Тя го върза отвътре до входа и отправи кисела гримаса към Фреди.

„Добре де, добре, само си върша работата.“

Олива се върна при колата и се облегна на предния капак, като държеше магазина под око. Радиостанцията избръмча. Дженкинс. Неговата смяна. Ще бъде тук в шест. Олива погледна часовника си. Оставаха двайсет минути. Значи няма да е твърде скоро. Беше готов да се прибере вкъщи, да си вземе парите за трите часа и половина, да отвори някоя бира. Тази вечер малката му женичка бе приготвила любимото му ястие. Риба по веракрузки. Може би дори щяха да дават мач на „Никс“ по телевизията.

Вниманието му се отклони към група деца в баскетболни фланелки, които идваха надолу по улицата. Едното се опитваше да мине с дрибъл покрай другото. Не беше никак зле. Фреди се сети как някога на Бейчестър Авеню, където бе отраснал, той самият се справяше с топката доста добре.

Отново погледна надолу по улицата към бакалията. „Боже, тая сигурно проверява всяка марка паста за зъби в магазина.“ Минаха няколко минути. Не искаше да дразни момичето. Утре пак щяха да се видят. И вдругиден — отново. Но по едно време на Фреди му хрумна, че беше минало доста време. Достатъчно да се купи зъболекарски кабинет, да не говорим за паста за зъби. Внезапно лошо предчувствие загриза стомаха му.

Нещо не беше наред.

Олива се отблъсна от капака на колата и изляя в радиостанцията:

— Финч, отивам в магазина. Нещо не ми харесва.

Той мина през вратата. Първото, което видя, го успокои. Фергъс седеше там с каишка, вързана за стойката с вестници. Кейт не можеше да е далече.

Тогава забеляза парчето хартия, пъхнато под нашийника на Фергъс. Щом го разгърна, всяка клетка в тялото му замръзна.

На бележката пишеше:

„Олива, погрижи се Фергъс да се изпишка на път за вкъщи. Съпругът ми ще се върне около шест.“

Олива смачка хартията.

— Кучка!

Той профуча край тезгяха и се стрелна тревожно между рафтовете. Зад секцията с месото имаше врата, която водеше навън. Олива излезе през нея. Тя го изведе на пасаж, който се вливаше в Осма улица, в съвсем различен район. Пасажът бе пуст. Дете в престилка трупаше на купчина щайги и кашони.

— Накъде отиде тя, мамка му? — извика му Олива.

Малкият извади слушалката на айпода от ухото.

— Къде е отишъл кой, човече?

Фреди Олива затвори очи. Как щеше да обясни това? Някой се опитваше да убие това момиче. Баща ѝ вероятно бе ликвидирал колега агент. Той стовари дланта си върху тухлената стена.

Кейт Рааб беше изчезнала.

[1] Военна база на морската пехота в щата Вирджиния. — Б.ред.

↑

45.

Луис Прадо спря черния си кадилак на половин пряка преди боядисана в синьо къща в пълния с дървета Орчард Парк, Ню Йорк, разположен малко извън Бъфало. Изгаси светлините. „Тихо е тук“, помисли си Луис. Деца, familias^[1]... баскетболни кошове над гаражите. Не изкривени и ръждясали като онези там, където беше израснал. Тук никога нямаше да се случи нищо лошо. Наистина ли?

Той се протегна за бинокъла и през лещите за нощно виждане различи два прегърбени силуета в цивилния форд, паркиран точно срещу къщата с покрив, покрит със сини дървени плоскости.

Шофьорът зад волана имаше вид на полузаспал. Другият пушеше цигара, като вероятно размишляваше какъв кутсузлия е да му се падне тази задача. Луис огледа улицата. Нямаше бусове или камионетки, обичайните наблюдателници, където биха могли да се крият още агенти. Освен двамата federates във форда не виждаше други наоколо.

Камионът на някаква пералня зави по улицата и спря пред съседната къща. Доставчикът изскочи от кабината и остави пакет пред входната врата. После натисна звънеца. Луис Прадо знаеше, че следващия път, когато дойде тук, щеше да настане голяма касапница. Точно както с федералния агент в Чикаго. Беше жестоко. Тя бе много добре обучена и му трябваша всички придобити умения и особено здрав стомах. Но това беше помогнало. Накрая те научиха каквото трябваше. Това го беше довело тук.

Вниманието на Луис бе привлечено от вратата на гаража, която започна да се отваря. Излезе жена на средна възраст с приятен вид, посивялата ѝ коса бе вързана на кокче отзад на тила. Водеше куче на каишка. Бял лабрадор. Той имаше вид на весело и мило животинче. Жената остави торба с боклук в едната от кофите и остави кучето да си свърши работата. Единият от агентите във форда слезе от колата и извървя краткото разстояние до автомобилната алея. Двамата побърбиха малко, като жената стоеше на безопасно място в гаража. Луис се вгледа внимателно. Вътре не се виждаше никой друг.

Камионът на пералнята потегли надолу по улицата и мина покрай него.

Двамата във форда нямаше да се окажат голям проблем. И преди се бе справял с подобно нещо.

Fraternidad esto destino^[2]. Луис въздъхна. Това беше предопределено. Изборът вече беше направен. Той щеше да чака, да наблюдава, докато не видеше своята мишена. Покри с вестник деветмилиметровия ЗИГ на седалката до него.

Следващия път ще изпълни задачата си.

[1] Families (исп.) — семейства. — Б.ред. ↑

[2] Братството е вашата съдба (исп.). — Б.пр. ↑

46.

Два дни по-късно таксито на Кейт спря пред сградата в испански стил с циментова замазка, сгушена зад ресторанта „При Арби“ в търговския център в Мил Вали, Калифорния, от другата страна на залива на Сан Франциско.

— Това ли е, мадам? — попита шофьорът, докато проверяваше жълтите числа на номера, залепени над стъклената врата на сградата.

Кейт се опита да прочете надписа. Това бе четвъртото място, което посещаваше днес. Почувства се поуморена от разликата във времето и обезкуражена. Вече се съмняваше, че мозъчната ѝ атака не е била проява на гениалност, а просто лудешко преследване на вятърни мелници, което ще ѝ докара големи неприятности по-късно.

— Да, това е — тя отвори вратата.

Над входа пишеше: Скуош клуб „Златната врата“.

Кейт реши да започне с района около залива. Знаеше, че не може да наеме кола, тя можеше да бъде проследена, така че използваше таксита. Вчера я бяха закарали долу, до Пало Алто и Сан Хосе, а по-рано днес — до клуб „Атлетик“ в центъра, после по моста през залива до един спортен комплекс в Бъркли. Никой не разпозна снимката на Ем. В нито един от клубовете. Сан Франциско бе само един от градовете. Кейт трябваше да отиде в още три, следвайки турнето на групата. И да обиколи много клубове.

След като се изплъзна от Олива, тя пое право към летището. Малкото бягство с Фергъс беше единственият ѝ повод да се усмихне през последните дни. Обаче бележката, която остави на Грег, че е трябвало да избяга и не е била откровена с него, не беше толкова забавна. Тя бе написала нечетливо:

„Грег, зная, че за теб ще бъде тежко да научиш, но трябва да разбере нещо, независимо колко много се опитваме да се преструваме, че всичко това ще отmine. Не можеш да ти позволя да ме разубедиш и да ми обясняваш колко тъпо постъпвам, защото знаех, че ще се опиташ да го

направиш. Наистина е глупаво и налудничаво. Трябва да знаеш, че съм в безопасност, обичам те и всеки ден мисля за теб. Моля те, опитай да не се тревожиш! Ще ти се обадя, когато стигна там. Когато и да е това. Обичам те, но това е нещо, което трябва да свърша.

И да не забравяш хапчето за сърце на Фергъс, преди да си легнеш!!!“

Беше тежко да крие нещо от него. Кейт се чувстваше предателка. Той беше неин съпруг и най-близък приятел. Предполагаше се, че трябва да споделят всичко. Тя му се доверяваше повече, отколкото на когото и да било друго в живота си. Знаеше, че трябваше поне да му се обади. Миналата нощ в хотела бе вдигнала слушалката и стигна дотам, че набра номера, за да му съобщи, че е в безопасност. После я остави на вилката. Нещо я възпря. Не знаеше какво.

Може би той нямаше да разбере. А тя не искаше да чуе точно това. Може би просто трябваше да държи тази част от своя живот настрана.

Кейт отвори вратата на клуба. Веднага чу остро плуцне на топката, която се удряше в стените от твърдо дърво. Игрищата бяха обградени с бели стени и разделени с прегради от прозрачно стъкло. В момента играеше една двойка. Двама потни мъже, очевидно току-що приключили, бяха преметнали хавлии около вратовете си и обсъждаха мача си, докато пиеха течности. Кейт тръгна към червенокосия мъж с атлетичен външен вид и червена фланелка за скуош, който стоеше зад рецепцията.

— Извинете, опитвам се да намеря един човек. Имате ли нещо против да погледнете една снимка?

— Не.

Тя му подаде снимката на Емили, направена миналата година по време на Макавейското младежко първенство.

— Тя ми е сестра. Мисля, че играе тук.

Червенокосият дълго гледа снимката. После поклати глава:

— Съжалявам, но се боя, че никога не съм я виждал — той говореше с английски акцент и й се усмихна извинително.

— Сигурен ли сте? — настоя Кейт. — Казва се Емили. На седемнайсет е. Беше влязла в класацията на източните щати.

Професионалният играч на скуош отново вдигна рамене, докато връщаше снимката на Кейт.

— Аз ръководя младежката програма. Ако тя играеше тук, със сигурност щях да я познавам. Проверихте ли в Бъркли?

Кейт въздъхна разочаровано.

— Да, направих го — тя прибра снимката обратно в дамската си чанта и му се усмихна. — Все пак благодаря.

На излизане се огледа за последен път някак отчаяно, сякаш като е пропуснала Емили първия път, тя можеше да се появи изведнъж от нищото. Знаеше, че това бе доста несигурно предположение. Дори предчувствието да не я лъжеше, имаше десетки места, където семейството ѝ можеше да живее, както и десетки програми по скуош. Кейт се чувстваше малко глупаво да си играе на ченге. Тя беше учен, а не следовател.

Излезе отново навън.

— Обратно в мотела? — попита шофьорът на таксито, когато тя се качи. Той я бе возил цял ден из околността.

— Не — поклати глава Кейт, — на летището.

47.

Фил Кавети взе автобуса, който свързваше летище Ла Гуардия и Ню Йорк в седем сутринта и отиде право в централата на ФБР в Долен Манхатън.

Пословичните лайна бяха попаднали право във вентилатора.

Сякаш фактът, че една от най-близките му колежки беше намерена мъртва, не беше достатъчен, та на всичко отгоре един от подопечните ѝ бе замесен в убийството ѝ. А сега друг неин случай, един от най-ценните обекти за правителството, включен в Програмата за защита на свидетелите, човек, чиято информация бе изпратила десетки престъпници в затвора, също беше изчезнал.

Кавети не бе способен да свърже парчетата от пъзела по-нататък от картината на катастрофата, която бе разбила неговата собствена кариера. Това, което виждаше, не му харесваше. Направо трябваше да забрави Северен Мичиган. По-вероятни за него сега бяха ледените полета на Северна Дакота. Беше абсолютно наложително да намерят Рааб. Още по-важно беше да открият Ерген номер едно.

А сега и Кейт Рааб беше изчезнала. Направо не беше за вярване.

Когато пристигна, Нардоци и специален агент Бут чакаха в малката заседателна зала на четвъртия етаж във федералната сграда „Джавитс“.

— Дано да е важно — прокурорът остави мобилния си телефон с доста раздражен вид, — защото имам един младши прокурор, който ще се включи, за да проведе разпита на пакистански шофьор на такси, заговорничил до щанда на билети на Таймс Скуеър.

Кавети извади три папки от чантата си:

— Повярвай ми, важно е.

Той хвърли на масата докладите, които беше приготвил за заместник-директора. Те бяха обозначени с надпис „Ограничен достъп“. Вътре бяха докладите на ФБР за Маргарет Сеймор, последвалото изчезване на Бенджамин Рааб и произшествието в река Харлем с неговата дъщеря Кейт. Една или две важни подробности бяха пропуснати.

— И така, къде, по дяволите, е Кейт Рааб? — попита Алтън Бут, отпивайки глътка от кафето си.

— Изчезнала е.

— Изчезнала? Да не е духнала в Пуерто Валярта^[1]? Мислех, че след случилото се на реката я охранявате денонощно?

— Изчезнала е, като е оставила агента да пази кучето — Кавети затвори очи от огорчение. — Преди два дни се е качила на самолет на „Юнайтид“ за Сан Франциско. Къде се озовала след това, можем само да предполагаме. Била е достатъчно умна, за да не наеме кола на летището. Пуснали сме нашите хора да проверяват такситата.

— Такситата — Бут се вторачи в него. — Фил, да знаеш, че тази ваша Синя зона започва да става прекалено населена за моя вкус.

Кавети се усмихна снизходително. Човекът на ФБР не знаеше какво ще му се стовари.

— Какво е вашето предположение? — попита Нардоци. — Защо ще бяга? И защо в Сан Франциско? Защото някой я е нападнал?

— Можем само да предполагаме, че баща ѝ се е свързал с нея. Не се е обаждала. Оставила е само една неясна бележка. Съществува и вероятността да се опита да се свърже със семейството си — той хвърли поглед към агента на ФБР. — Може би ще искате да изпратите някого там. Веднага.

Бут надраска нещо в бележника си и въздъхна.

— Хайде, Фил, тази загриженост за момичето е направо трогателна. Ако работата със защитата на свидетелите не се получава, може би следващия път трябва да се замислиш за Отдела за децата и семействата.

— Загрижен съм за нея, Ал. Наистина.

Пронизителният поглед на Нардоци се впи в него:

— Фил, има нещо, което не ни казваш. Защо, по дяволите, сме тук? Защо ме измъкнаха от съда?

— Маргарет Сеймор — Кавети прочисти гърлото си. Време беше да запълни празнините. — Тя беше агент по случая...

— Агент по чий случай? — Алтън Бут остави чашата с кафе и се изправи.

Кавети отново отвори чантата си. Този път извади приложението към своя доклад, съдържащ важните подробности, които бяха изпуснати. Кого защитаваше Маргарет Сеймор. Ерген номер едно.

Той го хвърли на масата и преглътна.

— Ал, опасявам се, че Синята зона е по-препълнена, отколкото мислиш.

[1] Известен курорт в Мексико, често посещаван от жителите на западното крайбрежие на САЩ. — Б.пр. ↑

48.

Вчера Кейт беше в Портланд. Днес — в Сиатъл. Всъщност, в Белвю, стилно предградие от другата страна на езерото Вашингтон.

Знаеше, че възможностите ѝ намаляват.

Тази сутрин я закараха до Сиатълския спортен клуб в центъра на града, но без полза. Същият беше и резултатът от посещенията ѝ в двата клуба по скуош в Редмънд и Къркланд. И във Вашингтонския университет.

Кейт знаеше, че този е последният. На транспарант над вратата пишеше „Ние сме за скуоша в Белвю“. Бе следвала маршрута на турнето на групата. Бе събрала всички възможни подробности от имейлите и кореспонденцията със семейството си. Но в общи линии това беше краят на пътя. Градовете и центровете за скуош бяха свършили. Ако и това тук се окажеше задънена улица, Кейт не знаеше къде по-нататък да търси.

Освен вкъщи, разбира се.

Клубът се помещаваше в сива, облицована с алуминий, сграда, свряна в задната част на малък бизнес парк, встрани от търговската магистрала. Някой ѝ беше казал, че пакистанският професионален играч, който работи там, е световноизвестен. На главната алея бяха подредени всички икони на едно по-заможное място за живеене: „Старбъкс“^[1], „Антрополоджи“^[2], „Лайнс-Н-Тинг“^[3], „Бърнз & Нобъл“^[4].

Таксиметровият шофьор я остави пред входа, както беше правил вече четири път днес, и остана да чака.

Кейт влезе през вратата. Всички клубове по скуош в Америка вече ѝ изглеждаха еднакви. Този имаше четири чисти, бели игрища, заградени със стъклени панели и балкон за зрителите над тях. Топките събуждаха ехото на стените. Наближаваше краят на деня и игрищата бяха пълни с деца. Вероятно — някаква младежка програма за след училище.

Добре. Тя пое неспокойно дъх и се изправи срещу красивата млада жена зад рецепцията, облечена в бяла риза от пике с

избродирана емблема на клуба.

„За последен път...“

Кейт извади снимката на Емили.

— Не искам да ви досаждам — започна тя. Младата жена нямаше вид на изпитваща досада. — Случайно да познавате това момиче?

Когато Кейт ѝ подаде снимката, вече прехвърляше възможностите какво да прави оттук нататък. Да се обади на Кавети и да се извини за това, че беше избягала от агента. И за това, че вероятно е причината ФБР да започне да я издирва. След това ще го помоли да наруши правилата и да ѝ каже къде е семейството ѝ. Да се изправи пред Грег. И тази възможност не ѝ изглеждаше кой знае колко добра. Кейт осъзна, че и там ще трябва доста да обяснява.

Момичето зад рецепцията кимна.

— Това е Емили Гелер.

— Какво?

— Емили Гелер — повтори момичето. — Тя е един от най-добрите ни играчи. Премести се по тези места от изток.

Кръвта на Кейт се разбушува ликуващо.

[1] Най-голямата верига от заведения за кафе и ободряващи напитки. — Б.ред. ↑

[2] Верига магазини за дрехи, аксесоари, винтидж облекла. — Б.ред. ↑

[3] Верига магазини за стоки за дома. — Б.ред. ↑

[4] Издателска къща, собственик на верига книжарници. — Б.ред. ↑

49.

А Гелер. Името се въртеше из главата на Кейт, когато каза на таксито да спре доста по-надолу от мястото, където се издигаше обкованата с летви бяла постройка, опряна в езерото и встрани от Хуанита Драйв в Къркланд.

„Хубава къща“, помисли си Кейт. Дори сега, в тъмното, имаше нещо в нея, което я накара веднага да я хареса. Този дом можеше да бъде на всеки. На съседското семейство. Простият факт, че майка ѝ, Емили и Джъстин са там вътре, я накара да се усмихне. Гелер.

— Тук ли отиваме, госпожице?

Тя се сети за деня, когато всички заедно за пръв път видяха къщата в Ларчмънт. Мама само стоеше в огромното фоайе с широко разтворени очи.

— Толкова е голяма.

Татко я заведе до прозорците, които гледаха към океана, сияещ от гордост.

— Ние ще я напълним, Шарън.

Ем се втурна обратно вътре и сграбчи ръката на Кейт:

— Няма да повярваш, дори куличка си има.

„Ще я напълним, Шарън.“

„А после ще я изоставим.“

— Искате ли да вляза в алеята? — попита таксиметровият шофьор, който носеше тюрбан, и тя се обърна.

— Не — отговори Кейт, несигурна какво да направи, — просто спрете ето там.

Таксито спря до бордюра пред модерен дом от кедрово дърво и стъкло под високи вечнозелени дървета, на две къщи от тяхната. Кейт беше нервна. Забеляза няколко коли на улицата. Знаеше, че там вероятно гъмжи от агенти от ПЗС, че вероятно са известени за нея и че ако я открият, след по-малко от трийсет секунди ще ѝ нахлузят белезници.

Обаче фактът, че семейството ѝ бе толкова близо, на една ръка разстояние, я накара да разбере, че вече няма връщане. Не ги беше

виждала повече от година. Внезапно Кейт се сети какво да направи. Не знаеше дали вътре в къщата има агенти. И дали телефоните им се подслушват. Може би е по-добре да ги чака пред клуба за скуош? Може би е по-разумно да накара таксито да обърне и да се заеме с това някой друг ден?

— Какво смятате да правите, госпожице? — попита шофьорът, като посочи апарата със сметката.

— Съжалявам, но не съм сигурна.

Най-накрая извади мобилния си телефон. Пръстите ѝ леко трепереха, беше потна и се чувстваше така, сякаш отново беше в лодката си, стиснала греблата преди началото на важно състезание. Нервно набра номера, който момичето от клуба по скуош ѝ бе дало. Започна да звъни. Стомахът ѝ беше свит на топка. Очакваше всеки момент да се разнесат крясъци и да светнат прожектори.

Емили вдигна:

— Ало?

Кейт едва се съдържаше:

— Чудех се, какво би казала за една среща мечта с предплатени разноски със Стивън Дженкинс от „Търд Ай Блайнд“?

Настъпи пауза.

— Кейт?

— Да, Ем — Кейт почувства как очите ѝ се навлажняват. — Аз съм. Аз съм, скъпа...

Внезапно чу как Емили започна да пици:

— Това е Кейт! Това е Кейти! — звучеше така, сякаш троши стъпалата в къщата. — Мамо, Джъст, Кейт е на телефона! Как откри този номер? Не мога да повярвам, че звъниш тук! Напълно ли си полудяла?

Кейт се засмя зашеметена.

— Не зная... Може и да съм.

Чу гласове от далеч. Майка ѝ и Джъстин се скупчиха около телефона.

— Божичко, толкова време мина. Кейт, има толкова много дати разказвам. Кейт, къде си? — попита Емили.

Кейт се загледа в къщата. Трябваша ѝ няколко секунди, за да успее да проговори.

— Отвън.

50.

Кейт каза на шофьора да изгаси фаровете и да чака. Предполагайки, че е само свидетел на съзлива семейна среща, той неохотно се съгласи.

После, обгърната от мрака, тя пое приведена по пътеката, за която майка ѝ каза, че минава покрай къщата от кедрово дърво и стъкло. Пътеката водеше към езерото, в края ѝ имаше малък пристан.

Кейт знаеше, че не може да позвъни на входната врата и да ги остави да се хвърлят в обятията ѝ, както си беше представяла. Не и с агентите на ПЗС, навъртащи се наоколо. Сигурна беше, че я издирват. И в този момент не бе съвсем убедена дали бяха тук, за да пазят семейството ѝ от нападение, или чакат нея или баща ѝ да се появят. Във всеки случай тези хора бяха последните, на които би се доверила в момента.

Нямаше да се върне.

Бялата ограда от колове се точеше по протежението на имота и разделяше двата участъка с редица гъст жив плет и борове. В съседната къща светеше. В кухнята Кейт видя жена, облечена в раирано горнище на анцуг от „Адидас“, която хранеше две малки деца в кошарка.

Внезапно усети движение от другата страна на оградата.

Крачки, които захрущяха по покритата с чакъл алея. Неочакван звук на отваряща се автомобилна врата и светлина на фенерчета. Сърцето на Кейт спря. Тя се сви колкото може по-ниско зад живия плет.

Къщата на семейството ѝ беше с отделен гараж, построен отзад. В него имаше кола и някой слизаше от нея. Тя чу пращенето на радиостанция само на метър от себе си.

— Ким... Отивам да проверя предната част.

Кейт замръзна.

Притисна се по-навътре в живия плет и се хвана за едно клонче, за да не падне, докато то не започна да поддава.

Кейт клечеше неподвижна. За секунда си помисли, че ще се претърколи. „Може и някоя проклета аларма да задействам“, пое си колкото може по-тихичко дъх и започна да обмисля как би могла да обясни промъкването си в чуждия имот пред блесналите прожектори и извадените пистолети.

След известно време отново чу шума на радиостанцията и крачките, които се отдалечаваха нагоре по автомобилната алея.

— Ким, пак съм аз. Връщам се при къщата.

Кейт почувства как цялото ѝ тяло омеква от облекчение. При звука от затварянето на мрежата срещу комари пред входната врата тя се затича ниско приведена към задния двор. Намери вратата и безшумно вдигна резето. Дворът беше огромен. Успя да различи басейн и трамплин. Дори малка рампа за ролкови кънки. Направо увеселителен парк. Оградата от колове продължаваше по дължината на езерото.

Сега вече нямаше опасност. Кейт забърза покрай оградата до края ѝ, където участъкът се спускаше надолу към езерото. Промуши се през един отвор в храстите, успя да дръпне встрани телената мрежа и да се промъкне от другата страна.

Пред нея беше задният двор на дома на родителите ѝ.

Къщата беше осветена. По високите дървета имаше прожектори, насочени към водата. На закритата задна веранда с адирондакски столове Кейт забеляза агент с радиостанция, облегал на стената.

Тя видя и навеса за лодки, за който ѝ беше казала майка ѝ, и под него къс пристан.

Сърцето ѝ биеше учестено. „Как ще стигна дотам?“ Мъжът отзад щеше да я види как тича. Със сигурност би чул всеки неочакван шум. Навесът беше най-малко на двайсет метра от нея.

Кейт запълзя по склона към края на езерото, като се хващаше за туфи бурени и треви, плъзгайки се надолу по късия кей. Тя се запромъква по брега, а маратонките ѝ затъваха във влажната земя. „Дотук добре.“ Беше само на няколко метра. Не знаеше къде са другите. Знаеше единствено, че това, което върши, е лудост.

Най-накрая успя да се промъкне до основите на пристана. Дължината му бе само три метра, за него беше завързана малка моторна лодка. Кейт си намокри дънките, докато се промъкваше покрай нея, но продължи нагоре, хвана се за някакъв клон и се изтегли

до навеса за лодки, където вече бе скрита от погледите. Единствената светлина идваше от прожекторите в дърветата. Беше успяла. Агентът на верандата не се бе помръднал.

Вратата, която водеше навътре, беше откритата. Тя я бутна, за да я разтвори по-широко, и влезе в навеса за лодки. От тавана висеше гола крушка. Не посмя да я запали. В тъмнината се препъна в някакво гребло, но не падна. На стойката имаше гребна лодка, а оранжевите спасителни жилетки бяха спретнато подредени на рафта. Вътре беше тъмно, зловещо и влажно. В лепкавата нощ бръмчаха цикади.

Сега трябваше само да чака.

Кейт внимателно пристъпи към един малък прозорец, обърнат към къщата. Мъжът все още седеше там.

Внезапно почувства една ръка на рамото си.

Едва не припадна, докато се обръщаше.

С голямо облекчение видя радостното лице на майка си.

51.

— Божичко, мамо... — зяпна Кейт и се залепи за рамото на майка си. Те се погледнаха за миг и трепетно потънаха в обятията си.

— Кейт... — Шарън силно я притисна, милвайки я по косата. — О, боже, не мога да повярвам, че си ти.

Кейт не можа да се сдържи и започна да хлипа.

Разплака се, защото най-послед видя лицето на майка си в това невъзможно, съсипващо нервите пътуване. Всичко просто се изля от нея. Емили и Джъстин изпълзяха от сенките и после, докато сестра ѝ я прегръщаше, тя опита да възстанови самообладанието си. Джъстин не спираше да се усмихва.

Не можеше да повярва, че наистина ги вижда. И те не можеха да повярват, че тя е пред тях. Шарън притисна показалец до устните в предупреждение да сдържат вълнението си.

— Как ни намери? — попита Ем.

— Ти си причината — прегърна я Кейт. Разказа им за имейла за концерта на групата и как е тръгнала по маршрута на турнето, как е била в три града през последните три дни, показвайки снимката на Ем в различните клубове по скуош, без изобщо да знае дали някога ще успее да ги намери.

А сега беше тук.

— Не ме интересува как си ни открила — Шарън привлече Кейт плътно до себе си. — Щастлива съм, че го направи. Нека те погледна — тя отстъпи крачка назад.

Кейт отмахна кичурите коса, увиснали пред очите ѝ:

— Промъкнах се отзад и после се плъзнах в езерото. Сигурно изглеждам като блатно същество.

— Не — Шарън поклати глава с грейнали дори в този сумрак очи. — На мен ми се струваш хубава.

— Ти също си хубава — усмихна се Кейт. Те отново се прегърнаха.

Джъстин беше пораснал, висок почти метър и осемдесет, слаб и върлинещ, а косата му си беше все така чорлава. Емили се бе наляла

като млада жена. Косата ѝ с изрусени кичури, които Кейт много хареса, стигаше до раменете. На лявото си ухо носеше две малки сребърни халки.

А мама... Беше тъмно, осем вечерта. Нямаше и грам грим по лицето си. Носеше светлосин пуловер „Феър Айл“ и кадифена пола. Кейт забеляза няколко бръчици в ъгълчетата на устата и очите, които не си спомняше да е виждала преди.

Но очите ѝ бяха искрящи и големи. На лицето ѝ грееше топла усмивка.

Кейт я прегърна.

— Мамо, изглеждаш страхотно.

Засипаха я с въпроси. Как е Тина? А Грег? Кейт виновно поклати глава.

— Той дори не знае, че съм тук.

Настана кратка пауза. Те я гледаха, а действителността пропълзя в навеса за лодки.

— Кейт, защо си тук? — напрегнато попита майка ѝ. — Знаеш колко е рисковано да правиш това.

— Нещо за татко? — интересува се Кейт и кимна в отговор на въпроса.

— Не. Нищо не ни казват. Дори не знаем дали е жив, или мъртъв.

— Мамо, мисля, че е жив. Намерих нещо, което трябва да ти покажа. — Но не искаше да започне сега разговора, не и пред Джъстин и Емили. — Първо си помислих, че лъжат и прикриват нещо. Разбиха апартамента ни и сложиха бръмбари на телефоните.

— Кой, Кейт? — попита объркано Шарън.

— Хората от ПЗС. Кавети. ФБР. Но аз намерих тази снимка в една папка, пълна с таткови неща, която беше останала в къщата — бръкна в якето си. — Тя променя нещата, мамо. Променя всичко.

Майка ѝ постави ръка на рамото ѝ.

— Кейт, има някои неща, за които трябва да поговорим. Но не тук.

Чуха някакво движение откъм къщата. Агентът, когото Кейт беше видяла да влиза, слезе от задната веранда и плъзна лъча на фенерчето по задния двор.

Шарън изтласка Кейт настрани от светлината и прошепна:

— Не можеш да останеш тук, скъпа. Ще се видим утре. В града. Ще ти се обадя. Но вече трябва да тръгваш.

— Няма да тръгвам — отвърна Кейт, — не и сега. Тя притисна Ем и Джъстин. — Не зная кога ще ви видя пак.

— Налага се, Кейт. Ще се обадим на Кавети. Ще му кажем, че си ни открила и че си тук. Трябва да ти разреши да останеш няколко дни. Междувременно аз ще дойда утре в града. Ще си поговорим за някои неща.

Кейт отново притисна Ем и Джъстин към себе си и кимна неохотно:

— Добре.

— Кой е там? — провикна се единият от агентите. Светлината от фенерчето дойде малко по-близо.

Шарън тласна Кейт към вратата на навеса за лодки.

— Трябва да тръгваш!

Тя нежно докосна лицето на дъщеря си. После очите ѝ светнаха. Внимателно повдигна нещо около врата на Кейт.

— Носиш медальона си.

— Никога не го свалям — потвърди Кейт. Те се прегърнаха за последен път и после Кейт скочи от пристана и се плъзна надолу по кея към езерото.

— Утре ще ти разкажа нещо за него — прошепна майка ѝ.

52.

Следващата сутрин настъпи ясна и ведра. От хотелската си стая в периферията на центъра Кейт можеше да види протока Пюджит Саунд и проблясващите стъкла на небостъргачите. Тя отвори прозореца и заедно с повеея хладен океански вятър стаята се изпълни с крясъците на чайките.

Кейт отдавна не се беше събуждала така препълнена с очакване.

Шарън се обади към девет и я покани да се срещнат в бистро на име „При Ърни“ на Пайк Плейс Маркит, най-оживеното място, за което можа да се сети. Кейт се опита да измисли с какво да запълни следващите три часа. Тя нахлузи клина си от ликра и излезе да потича по Уестърн Авеню, като от време на време спираше да позяпа ярките цветни петна на платноходките, които изпъстриха протока. Над главата ѝ се издигаха замайващата линия на хоризонта и крайт на прочутия Спейс Нийдъл^[1]. След джогинга се отби за едно кафе и поничка в „Старбъкс“, чиято табелка го обявяваше за едно от първите три кафенета в града. Около единайсет тя се върна обратно в хотела и се преоблече в зелено ватирано яке и дънки.

Хотелът ѝ беше съвсем близо до Пайк Плейс Маркит. Кейт пристигна малко по-рано и се поразходи покрай оживения кей и магазинчетата. „При Ърни“ беше голямо, препълнено кафене с маси и отвън, разположено по средата на празничния пазар. Площадът бе претъпкан с млади семейства и туристи. Някои щандове предлагаха интересни занаятчийски произведения, между гъмжилото от хора се промъкваха деца и младежи на летни кънки, улични артисти, жонгльори и мимове демонстрираха уменията си.

Кейт се спря пред щанд с дребни украшения и купи малко сребърно сърце на верижка, което смяташе да подари на майка си. На него имаше надпис, който ѝ се стори забавен.

„Захарно момиче.“

Докато чакаше, гледайки часовника си, Тихия океан и празничната сцена на площада, в паметта ѝ проблесна нещо отдавна забравено.

Тя е в старата къща. Може би е на осем или десет години и този ден не е на училище, а вкъщи, защото е болна. Кара майка си да излезе и да ѝ вземе видеокасета под наем, защото перспективите от дългия ден у дома ѝ изглеждат мрачни.

— А какво ще кажеш, ако аз ти покажа един филм? — усмихва се майка ѝ.

Кейт няма представа какво има предвид.

Те прекарват следващите няколко часа на пода във всекидневната, а Кейт е по пижама. От кутия, пълна със стари неща, Шарън измъква разръфан, стар плакат.

Оригиналният афиш на „Уестсайдска история“.

— Това беше любимият ми филм, когато бях на твоите години — обясни майка ѝ. — Мама ме заведе да го гледам в Уинтър Гардън Тиатър в Ню Йорк. Какво ще кажеш и аз да те заведе?

Кейт засия.

— Съгласна съм.

Майка ѝ пхна касета във видеото и пушна телевизора. После двете се сгушиха на дивана и загледаха историята на Ромео и Жулиета, преразказана, като веронците бяха заменени от Тони и Мери, „Акулите“ и „Реактивните“. От време на време майка ѝ припяваше на актьорите, защото знаеше всяка дума: „Когато си реактивен, реактивен си завинаги. От първата ти цигара до деня на твоята смърт.“ И когато изиграха голямата сцена с танца в гимнастическия салон „Харесва ми да съм в Америка!“, Шарън скочи на крака и започна да следва точно стъпките, танцувайки във вълнуваща хармония с героинята Анита, като вдигаше ръце нагоре и изнасяше назад пети. Кейт си спомняше ясно как това я накара да се разсмее.

— Всички, които познавах, искаха да са Мери — обясни майка ѝ, — защото беше най-хубавата. Но аз исках да бъда Анита заради това как танцуваше.

— Мамо, не съм знаела, че можеш да танцуваш така — учудено отбеляза Кейт.

— Не си знаела, а? — майка ѝ се тръшна отново на дивана с уморена въздишка. — Скъпа, повярвай ми, има много неща, които не знаеш за мен.

Те изгледаха останалата част от филма и Кейт си спомни, че заплака, когато майка ѝ изпя „Това е място за нас“ заедно с обречените

Тони и Мери. Кейт си припомни колко близка се почувства тогава с майка си. Това беше случка, за която си спомняше с удоволствие. Може би един ден щеше да има възможността да я сподели със своята собствена дъщеря.

Тя се усмихна умилена. „Има много неща, които не знаеш за мен...“

— Скъпа?

Кейт се обърна. Шарън стоеше на площада пред нея. Носеше оранжев пуловер с висока яка, слънчеви очила с рамки от костенурка, а косата ѝ бе прибрана под барета.

— Мамо! — двете се прегърнаха.

Сега, на ярката дневна светлина впериха очи една в друга. Майка ѝ бе толкова красива. Беше хубаво, че е тук.

— Няма да повярваш за какво си мислех — сподели с нея Кейт с известно неудобство, докато заслоняваше с длан очите си от слънцето.

— Разкажи ми — усмихна се Шарън. Тя хвана Кейт под ръка. — Хайде, имаме много да наваксваме.

[1] Кула в Сиатъл, Вашингтон, която се смяна за символ на града.
— Б.пр. ↑

53.

Говориха за хиляди неща. За Джъстин и Емили, за това как се справят. Какво става с Тина. Диабетът на Кейт. Грег, който приключва стажа и вече е изпратил документите си, но още не знае къде ще попадне следващата година.

— Може би няма да е лошо да дойдем тук и да живеем с вас — подхвърли Кейт с усмивка.

— Няма да е лошо, нали? — усмихна се Шарън в отговор.

Говориха много и за баща ѝ.

Поръчаха си обяд на симпатичен, атлетичен на вид келнер с тен на инструктор по сноуборд. Кейт си взе виетнамска пилешка салата, а Шарън — салата с риба тон. От време на време подухваше. Кейт непрекъснато трябваше да отмята косата си от очите.

Най-сетне, при една малка пауза, Шарън вдигна слънчевите си очила на челото. Тя все ръката на Кейт и с леко тревожно изражение проследи линията на живота върху дланта ѝ.

— Мила, мисля, че трябва да ми кажеш защо си тук.

Кейт кимна.

— Мамо, миналата седмица, докато бях на реката, се случи нещо...

Разказа на майка си за моторницата, която срязва лодката ѝ на две и за малко не я удави.

— Мили боже, Кейт... — Шарън затвори очи, продължаваше да стиска ръката ѝ. Когато ги отвори отново, те бяха пълни със сълзи. — Не можеш да си представиш колко съжалявам, че си замесена.

— Мамо, мисля, че е твърде късно за това — Кейт бръкна в чантата си за портфейла. — Има нещо, което трябва да ти покажа.

Тя извади старата снимка на баща си, която намери изоставена в бившата им къща, и я плъзна по масата към майка си.

Шарън я вдигна. Кейт не беше сигурна дали я бе виждала преди. Обаче изглежда, това нямаше значение. Шарън я погледна отново. Тя знаеше какво е това. Знаеше какво означава. Всичко се четеше по чертите на лицето ѝ, примесено с малко съжаление.

— Значи си я намерила — усмихна се Шарън, без да показва и следа от изненада.

— Знаела си за това? — попита Кейт. — Мамо, какво, по дяволите, прави татко там? Това е в Колумбия, а не в Испания. Виж какво пише на портата зад гърба му — гласът ѝ стана развълнуван. — Мамо, можеш ли да го прочетеш?

— Знам какво пише там — отговори Шарън, като отбягваше погледа ѝ. — Аз я оставих за теб.

Кейт я зяпна изненадано.

— Пиших ти почти всеки ден — продължи майка ѝ, остави снимката обратно на масата и хвана отново ръката ѝ. — Трябва да ми повярваш. Стотици пъти се опитвах да ти кажа... Просто не можех да натисна клавиша за изпращане. Беше толкова отдавна, че почти го бях забравила. Но това не помага. Това не изчезва...

— Какво си забравила, мамо? Не разбирам за какво говориш — Кейт вдигна снимката на височината на очите на Шарън и я обърна към нея. — Майко, това е баща ми! Кой, дявол да го вземе, е той? Какво прави пред този надпис?

Шарън кимна и се усмихна примирено:

— Трябва много да наваксаме, скъпа.

— Аз съм тук, мамо.

Отново задуха вятър и повали една пластмасова чашка от масата. Кейт инстинктивно се наведе да я хване.

Изобщо не чу звука.

Или поне така си спомняше този миг, когато за хиляден път връщаше обратно лентата в главата си.

Внезапно почувства остра, пареща болка в рамото си, сякаш нажежен пирон се заби в плътта ѝ, а ударът едва не я повали от стола.

Тя извъртя очи към мястото. Платът на якето ѝ беше разкъсан. Там имаше червена дупка. Нямахше болка, нито паника. Знаеше, че се е случило нещо ужасно, но просто не разбираше какво точно. Започна да се процежда кръв. На мозъка ѝ му трябваше една секунда, за да осъзнае.

— Божичко, мамо, мисля, че съм простреляна!

Шарън все още седеше изправена в стола си, но остана някак неотзивчива към отчаянието на Кейт. Очилата ѝ ги нямаше, главата ѝ

леко се наклони и рязко увисна напред. Зениците ѝ бяха неподвижни и безжизнени.

Тъмно петно изби върху пуловера ѝ.

— Мамо!

В този миг замайването от случилото се премина и Кейт се втренчи с изумление в дупката на рамото и кървавия кръг, който се разширяваше върху гърдите на Шарън. Куршумът бе минал през нея и се беше забил в майка ѝ. Кейт гледаше ужасена.

— О, боже, мамо, неее!

Чу се ново свистене и една жена изпищя, когато някаква чаша се пръсна на масата до тях, а куршумът се отклони с трясък от паважа. По това време Кейт вече бе скочила на крака и се беше хвърлила пред майка си, отпуснатото ѝ неподвижно тяло и започна да я разтърсва за раменете, крещейки: „Мамо! Мамо!“ в мраморната бледност на лицето на Шарън, докато не падна на земята.

От всички страни започнаха да викат, хората грабваха децата си, преобръщаха маси.

— Някой стреля! Лягайте долу! Всички легнете на земята!

Кейт просто си лежеше там. Знаеше, че майка ѝ е мъртва. Тя отмахна косата от лицето ѝ. Избърса няколко тъмночервени пръски от бузата ѝ.

Единственото, което можеше да направи е да я държи здраво притисната към гърдите си.

— О, Исусе, мамо...

54.

Линейката влезе направо на площада.

Светлините ѝ проблясваха. Полицайте отблъскваха тълпата назад. Една фелдшерка беше клекнала до нея. С успокояващ глас опитваше да я придума да пусне майка си от обятията си.

Кейт не искаше. Просто не можеше.

Полицията изтласка тълпата назад в един широк, мърморещ полукръг. Всички сочеха към червената сграда зад тях. Хотел „Лапиер“. Оттам бяха дошли изстрелите. Кейт не погледна нататък. Тя просто продължаваше да държи майка си. „Мамо, какво искаше да ми кажеш? — тя се вгледа в неподвижните зелени езерца, в които се бяха превърнали очите на Шарън. — Какво не ти позволи да ми кажеш това копеле?“

Рамото я болеше. Но тя почти не го усещаше. Фелдшерката азиатка, все още се опитваше да я склони да пусне майка си.

— Мила, трябва да легнете по гръб. Тук сме, за да ви помогнем. Ранена сте. Само ни позволете да ви прегледаме.

Кейт продължи да клати глава и да повтаря отново и отново:

— Добре съм...

Всичко това ѝ се струваше като криминален филм, гледан стотици пъти. Като изключим факта, че сега го преживяваше. Мереха нейното кръвно налягане, нея молеха да легне назад, докато покриваха ръката ѝ със сензори. Нейната майка се опитваха да измъкнат от ръцете ѝ.

— Ние ще се погрижим за нея. Може да ни я оставите вече.

Най-накрая Кейт пусна майка си. Те внимателно положиха Шарън върху количката. Изведнъж Кейт се почувства много самотна. И уплашена. Целият ѝ пуловер беше в кръв. Воят на сирени я изтръгна от унеса ѝ. Тогава за пръв път усети по бузите ѝ да се стичат сълзи.

Истина беше.

— Трябва да постъпите в болница — фелдшерката клекна до нея и я накара да легне назад. — Тя ще бъде закарана на същото място, обещавам. Ще можете да я видите там. Как се казвате?

Кейт ги остави да я сложат на количката. Погледна право в синьото небе. Същото синьо небе беше видяла от стаята си в хотела.

— Кейт.

Мисълта ѝ се зарея. Сети се за Джъстин и Емили. Кой щеше да им каже? Трябваше да научат. Къде щяха да идат сега? Кой щеше да се грижи за тях? А Грег... Кейт внезапно осъзна, че трябва да му се обади. Да му каже, че е добре.

— Трябва да се обадя на съпруга си — промълви тя. Опита се да седне. Не беше сигурна дали някой я е чул.

Те забутаха количката ѝ към линейката. Не можеше повече да се бори. Почувства замайване, не можеше повече да се съпротивлява на подтика да затвори очи.

Внезапно се сети, че оставя нещо, нещо много важно.

— Почакайте! — Кейт се протегна и сграбчи един от фелдшерите за ръката.

Количката спря. Жената се наведе по-близо до нея.

— Там на масата има нещо. Една снимка — тя се опита да посочи, но дясната ѝ ръка не помръдна. И вече не знаеше в коя посока. — Не мога да я оставя. Тя е някъде там.

— Уенди, трябва да тръгваме — колегата на фелдшерката забута количката.

— Моля ви — Кейт опита да се надигне. Тя стисна повторно ръката на фелдшерката. — Трябва ми. Много ви моля...

— Рей, почакай за секунда — обади се жената.

Кейт отпусна глава назад. Не чуваше нито сирените, нито шума на тълпата, а само крясъците на чайките и звуците от пристанището, които стигаха до нея приглушени. Беше ден на надежди и обещания. Бризът погали лицето ѝ. За миг забрави защо е тук.

Фелдшерката се наведе към нея и пхна нещо в ръката на Кейт.

— Това ли е?

Кейт плъзна пръсти по снимката като незряща. Майка ѝ я беше държала.

— Да. — По нея имаше петънца от кръв. Тя погледна нагоре към жената. — Благодаря ви.

— А сега трябва да ви закараме в болницата. Да тръгваме.

Кейт почувства как количката се поклаща, когато я вдигат. Сирената зави. Не можеше да се съпротивлява повече. Навсякъде

около нея цареше възбуда. Замаяна, тя затвори очи.

Онова, което видя, я уплаши. Баща ѝ стоеше пред портата и се усмихваше.

Тя искаше да произнесе три думи. Въпросът, на който майка ѝ не можа да отговори.

— Защо си там?

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

55.

Колесникът на полет 268 на „Америкън Еърлайнс“ докосна пистата на летище „Джон Фицджералд Кенеди“, след което големият самолет забави и спря.

Кейт гледаше през прозореца до седалката си в бизнес класата, дясната ѝ ръка висеше в клуп. В далечината можеше да види познатата контролна кула, заедно с терминала „Зааринен“ с формата на седло, който сега подслоняваше авиокомпанията „Джет Блу“.

Беше си у дома.

Двама щатски служители седяха от другата страна на пътеката до нейното място. Придружаваха я от болницата, където бе прекарала трите дни до отлитането си от Сиатъл. Рамото ѝ беше добре. Куршумът бе минал чисто през него. Обработиха раната срещу инфекция и ѝ биха успокоителни срещу шока, докато не решиха, че е в състояние да пътува. Трябваше да носи превръзката още седмица или десетина дни.

Обаче всичкият морфин и валиум на света не можеха да заглушат истинската болка.

Болката от преживяването на ужасяващата сцена всеки път, щом ѝ се налагаше да я разнища със следователите, започваше с мига, в който тя се обръща към майка си, когато куршумът я прониза в рамото, нейната безучастност и равнодушие и собственото ѝ неразбиране. Гледката на главата на Шарън, леко наклонена напред, безжизненият и неотзивчив поглед, кървавият кръг, който започва да се разширява по пуловера ѝ. Шокът, който я обзема. „Мамо!“

И въпросите. Мозъкът на Кейт не ги схващаше ясно. Какво щеше да стане, ако не беше дошла тук, както я умоляваше Грег? Какво щеше да стане, ако бе послушала предупреждението, което получи на реката? Какво щеше да се случи, ако просто бе отишла до предната врата и беше почукала? Щяха да я оставят да види семейството си. Какво щеше да стане, ако не се бе навела за чашката?

Майка ѝ щеше да е жива.

Джъстин и Емили бяха заминали със самолет вчера. Щяха да живеят при леля им на Лонг Айлънд. Погребението щеше да бъде в четвъртък. А после, кой знае? Може би с това всичко щеше да свърши. Щетата беше нанесена и застраховката изплатена.

На покрива на хотела, откъдето бяха дошли изстрелите, заедно със захвърлената снайперистка карабина в найлонов плик бяха открили нещо ужасно.

Отрязан език. Кучешки. Този път посланието на Меркадо бе страховито ясно. Така постъпваме с хората, които говорят.

„Проклет да си, татко! — Кейт затвори очи, докато самолетът маневрираше и се допря до ръкава. — Виж какво причини!“

Докараха до вратата инвалидна количка. Единият от агентите взе чантата ѝ, помогна ѝ да стане от мястото си и после забута количката надолу по коридора. Сърцето ѝ се пръскаше от нетърпение.

Грег стоеше в края на залата. Беше по дънки и суичър с цадпис Университет „Райе“. Косата му беше разбъркана, очите — влажни. Поклащаше тъжно глава.

— Котенце...

Кейт се надигна от инвалидната количка и потъна в обятията му. В течение на минута просто се притискаха един в друг. Тя не можеше да го погледне в лицето и се страхуваше да вдигне глава от рамото му.

— О, боже, Грег — притисна се в него, — мама е мъртва.

— Зная, скъпа, зная...

Той я настани обратно в инвалидната количка. Все още беше слаба. Грег клекна и провери превръзката.

— Добре съм. — Правителствените агенти бяха скупчени наоколо. — Грег, моля те, кажи им да си вървят. Искам просто всичко да бъде както преди.

— Знам — той кимна и притисна бузата си до нейната.

— Защо направиха това? — попита Кейт. — Какво искат от нас?

Грег погали с пръсти бузата ѝ.

— Не знам, но няма да им позволя отново да те наранят. Обещавам. Кейт, ще се погрижа за теб. Ще се преместим. Ще направим всичко каквото трябва.

— Грег, той ни струва толкова скъпо. А аз дори не знам дали е жив.

— Това вече няма значение — отговори той. — Аз се радвам, че си у дома. И в безопасност. Това е единственото, което е важно сега.

Той забута количката ѝ през терминала. Пред входа ги чакаше правителствена кола. Неколцина агенти излязоха от нея, когато те приближиха. Грег помогна на Кейт да стане от количката и да се настани на задната седалка. Федералните се качиха отпред. Когато колата се отдели от бордюра, зави сирена.

Щом потеглиха, Грег се усмихна:

— Фергъс ще се радва, че се върна. Мисля, че му писна от готвенето ми.

Кейт поклати глава.

— Грег, единственото, което трябва да направиш, е да изсипеш храната в купичката му.

— Знам. Предполагам обаче, че не му харесва как я сипвам.

Кейт се усмихна и отпусна глава на рамото му. Пред тях се очерта силуетът на Манхатън. Тя си отиваше у дома.

— Прав си — подхвърли Кейт. — Вече няма значение.

— Какво, котенцето ми? — попита Грег.

— Нищо — Кейт затвори очи. В неговите обятия всичко ѝ се струваше на милион километра далеч. „Вероятно е мъртъв...“

56.

Четвъртъкът беше влажен, ветровит и дъждовен, денят, когато Кейт, Ем и Джъстин трябваше да кажат сбогом на майка си.

Службата щеше да се проведе в храма Бет Шалом на сефарадското паство на Източна шейсет и втора улица, към което Кейт и семейството ѝ принадлежаха. Бяха известени едва неколцина от старите им приятели, а в „Таймс“ бе поместено само едно кратко съобщение, подписано от Кейт и децата под рубриката „Рааб“. Тя настоя да бъде така. Семейството ѝ бе заминало преди повече от година. Много от приятелите им в Ларчмънт се бяха отдръпнали от тях. Кейт дори не беше сигурна кои ще дойдат.

Простият ковчег, който бяха избрали, бе изработен от полиран орех. Кейт знаеше, че Шарън би го одобрила. Равин Чакин, белокоп мъж с приятен глас, познаваше майката на Кейт от раждането на децата. Бе отслужил бар мицвах за всички тях. Но това... това беше нещо, което човек се надява, че никога няма да му се наложи да прави.

Кейт седеше вцепенена на първия ред и здраво стискаше ръката на Грег, а с другата ръка беше прегърнала Джъстин и Емили. Когато певецът изпя встъпителния химн, нейният ясен, тъжен глас изпълни светилището и тогава тя осъзна защо са тук. В този момент сълзите рукоуха по бузите ѝ. Сега запя и равинът:

*„Очисти ме, о, Боже с исп, измий ме и ще стана по-бял от сняг.
Отвърни лицето си от нашите грехове и скрий всичките ми неправди.
О, Боже, създай у мен ново сърце, и обновен непоколебим дух.“*

Всичко изглеждаше толкова чудовищно несправедливо, толкова жестоко. Само преди осемнайсет месеца животът им беше свършен. Децата бяха щастливи и напредваха в учението. Баща ѝ преуспяваше и

будеше възхита. Ваканционните им албуми бяха пълни със снимки от прекрасни пътувания. А сега трябваше да погребат своята майка тихо и потайно.

Никой не знаеше къде е баща им.

Ем облегна глава на рамото на Кейт, като тихичко хлипаше. Не разбираше нищо. Джъстин се беше втренчил право напред. Кейт притегли главите им към себе си. Колкото и да искаше да оплаква майка си, друго я човъркаше отвътре. Гняв. „Тя не заслужаваше това.“ Никой от тях не заслужаваше подобно нещо. „Проклет да си, татко... Какво направи?“

В един момент тя се огледа наоколо. Хрумна ѝ глупавата детинска идея, че ще го види в дъното на храма. Че той ще се втурне към нея, през сълзи ще ги моли за прошка и ще поправи всичко, което бе станало, само с намигване и щракване на пръсти както винаги.

И те ще могат да се върнат у дома и отново да бъдат самите себе си.

Но там не стоеше никой. Вместо това Кейт видя нещо също толкова трогателно.

Редовете се бяха напълнили. Храмът бе претъпкан с хора, които някога познаваше, но повечето от тях не бе виждала от много време. Лица от техния клуб. От студиото по йога на майка ѝ. Двама от най-старите приятели на Шарън още от колежа, които сега живееха в Балтимор и Атланта. Съученици от „Брайли“, старото училище на Ем и Джъстин. Събрали се бяха там заради тях!

Кейт почувства как по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Вижте! — рече на Джъстин и Ем. — Погледнете! — те се обърнаха. През последната година и нещо бяха отrekli толкова голяма част от себе си. А тези хора им показваха, че не са сами.

„Виж от какво я лиши — представи си Кейт, че разговаря с баща си. Това беше нейният живот. Беше неин, въпреки че си бил готов да го захвърлиш. Къде си? Защо не дойдеш да видиш това? Погледни какво направи!“

След молитвите равинът каза няколко думи. Когато той свърши, Кейт пристъпи към бима^[1]. Огледа смълчаните, препълнени пейки. Грег ѝ се усмихна окуражително. Бяха ѝ нужни всички сили, за да се изправи там отпред, но някой трябваше да говори за майка ѝ. Тя

погледна към познатите насълзени лица. Баба Роуз, леля Аби, сестрата на майка ѝ.

— Тук съм, за да ви разкажа някои неща за майка ми — започна Кейт. — Шарън Рааб.

Беше ѝ приятно да го каже силно. Да го обяви. Кейт сдържа нов подтик да се разплаче и вместо това се усмихна.

— Обзалагам се, че който е познавал майка ми, знае колко обичаше да танцува...

Разказа им за „Уестсайдска история“. И как Шарън обичаше да гледа повторенията на „Всички обичат Реймънд“ след късните новини и затова понякога ѝ се налагаше да се промъква във всекидневната, за да не пречи на баща ѝ. И как, когато за пръв път успешно застана на главата си в йогистка поза, се разкрещя с пълен глас всички да дойдат в мазето, за да я видят.

— И ето я там Шарън, застанала на главата си, да повтаря: „Виждате ли, виждате ли!“ — Всички се разсмяха. — А ние помислихме, че е избухнал пожар!

Кейт им разказа колко много грижи полагаше Шарън за нея, когато се разболя, как изработваше таблици и планове, за да не пропусне тя инсулина си. И когато животът им внезапно се промени, „това невъобразимо сюрреалистично обръщане на съдбата“, тя също се промени. Никога не загуби гордостта и достойнството си.

— Тя държеше семейството ни заедно. Тя беше единствената, която можеше да го направи. Благодаря ти, мамо!

После Кейт продължи:

— Мамо, ти винаги си смятала, че не си постигнала достатъчно, но онова, което не знаеш, е, че дори само това, че беше винаги на наше разположение, е напълно достатъчно. Настина ще ми липсват твоята усмивка и искрите в очите ти. Обаче знам, че само да затворя очи и ти веднага ще застанеш до мен. Винаги. Ще чувам сладкия ти глас да казва, че ме обичаш и че всичко ще се оправи. Че всичко винаги се оправя. Мамо, толкова съм благодарна, че те имах в живота си. Ти наистина беше удивителен човек, който ни показваше пътя.

Накрая един-единствен челист изсвири „Някъде“ от „Уестсайдска история“. Кейт, Джъстин и Емили последваха ковчега на Шарън надолу по пътеката. Спряха се и се запрегръщаха с хора с мокри от сълзи лица.

Хора, които Кейт може би никога нямаше да види отново. На вратата тя се обърна. Испита миг на съвършено умиротворение. „Мамо, видя ли, те знаят коя си.“

След това катафалката поведе процесията от автомобили до гробището в Уестчестър, където беше семейният им гроб. Последваха ковчега пеша нагоре до малка могила, която гледаше към гробищната ограда. Под балдахин от смърчове в земята беше изкопана яма. Там бе погребан бащата на Шарън. И неговата майка. Отстрани имаше празно място за бащата на Кейт. Около гроба се събра само семейството. Джъстин облегна глава на леля си Аби и започна да хлипа. Мъката го надви. Кейт прегърна Емили. Равинът прочете една последна молитва.

После спуснаха майка ѝ в гроба.

Равинът раздаде бели люляци. Един по един всеки от тях се приближаваше към отворения гроб и хвърляше цветето върху ковчега. Баба Рут, която беше на осемдесет и осем. Леля Аби и нейният съпруг Дейв. Братовчедите на Кейт — Мат и Джил, които бяха пристигнали от колежа. Всички хвърлиха по едно цветето вътре, докато лакираната повърхност престана да се вижда, покрита от белотата на люляците.

С Грег пристъпиха последни и застанаха мълчаливо над ковчега. Кейт стисна ръката му. Очите ѝ се вдигнаха за секунда и в далечината на пътя тя видя Фил Кавети и двама агенти да чакат долу при паркираните автомобили. Кръвта ѝ закипя.

„Мамо, няма да се предам — обеща тя. — Ще открия кой направи това!“

Тя хвърли последния цвят.

„Ще открия какво искаше да ми разкажеш. Ще докопам тези копелета. Мамо, можеш да бъдеш сигурна в това. Обичам те. Никога няма да те забравя дори за секунда.

Сбогом.“

[1] Издигната платформа в синагогата, откъдето се чете Тора. — Б.пр. ↑

Минаха две седмици. Рамото на Кейт бавно заздравяваше. Още не бе готова да се върне в лабораторията. Беше все още твърде ядосана, а раните ѝ — прекалено пресни. Струваше ѝ се, че едва вчера майка ѝ умря в обятията ѝ.

Кейт все още нямаше представа дали баща ѝ е жив, или мъртъв. Един нов свят просто бе избухнал в лицето ѝ. Свят, който мразеше. Минала беше година, откакто семейството ѝ започна да се крие. Майка ѝ беше мъртва. Баща ѝ — изчезнал. Истината се бе превърнала в лъжа.

Когато се почувства достатъчно силна, Кейт отиде в „Белвю“, за да види какво става с Тина.

Приятелката ѝ все още беше в дълбока кома. От девет до десет по скалата на Глазгоу. Преместиха я в отделението за трайни травми. Все още беше на командно дишане и получаваше венозно манитол, за да се облекчи мозъчния оток.

Но имаше и моменти на надежда. Мозъчната активност на Тина се бе повишила и в зениците ѝ се забелязваха признаци на будност. Дори помръдваше от време на време. Въпреки това лекарите все още твърдяха, че шансовете да се възстанови и да бъде същата личност, както преди да бъде простреляна, са петдесет на петдесет. Лявата страна на мозъка ѝ бе увредена, и то точно в областта, която контролира говора и познавателната способност.

Обаче имаше и една добра новина. Убиецът на Тина бе разкрит.

Учудващото беше, че в края на краищата това се оказа бандитско убийство. Нямаше никаква връзка с Кейт. Един ренегат от същата банда го беше издал. Доказателствата бяха железни. Онази вечер всеки, който се беше оказал на улицата, би могъл да пострада.

Това свали голям товар от съзнанието на Кейт.

Тя остана с Тина в малката болнична стая, докато Том и Елън отидоха да се наобядват. Мониторите издаваха постоянно успокоително писукане. Дебела дихателна тръба минаваше през устата ѝ и стигаше до дробовете. На стената и на таблите на леглото бяха залепени снимки. Щастливи събития като семейни излети,

дипломирането на Тина, една, на която бяха двете на плажа на Файър Айлънд. Респираторът отбелязваше времето с едното постоянно „вууп“.

Да я гледа в такова състояние все още причиняваше силна болка на Кейт. Тина изглеждаше толкова крехка и бледа. Кейт обхвана с дланта си свитата в юмрук неподвижна ръка на приятелката си. Разказа ѝ какво се бе случило, защо се бе наложило да замине за известно време, как се бе измъкнала на косъм в реката, после за Шарън.

— Виж, Тина, и двете бяхме простреляни. Просто аз...

Гласът ѝ се прекърши, тя не можа да довърши изречението. „Просто аз ще оздравея.“

— Хайде, Тина, искам да се оправиш. Моля те.

Седнала до нея и заслушана в пиукането на мониторите и разтягането и свиването на респиратора, Кейт усети, че съзнанието ѝ се рее назад във времето. Какво искаше да ѝ каже майка ѝ? Вече никога няма да разбере. Снимката... Кейт бе започнала да си мисли, че може би Кавети е прав. Може би баща ѝ беше убил агентката. Може би той е жив. Майка ѝ си беше отишла. Отговорът бе умрял заедно с нея. Какво правеше той на онази снимка? Каква беше връзката му с Меркадо? Колко години...

Кейт чу леко стенание. Внезапно почувства натиск върху пръстите си. Сърцето ѝ едва не спря да бие.

Обърна се.

— Тина!

Очите на Тина все още бяха затворени, мониторите равномерно писукаха. Тръбата в устата ѝ не помръдваше. Това беше само един механичен рефлекс. Кейт и преди беше виждала такива рефлексии. Те будеха само фалшиви надежди. Може би тя беше стиснала ръката на Тина прекалено силно.

— Хайде, Тина... Знам, че ме чуваш. Аз съм Кейт. Тук съм. Тина, липсваш ми. Трябва да се оправиш, моля те! Тина, имам нужда да се върнеш отново при мен.

Нищо.

Кейт пусна ръката на приятелката си.

„Как бих могла да потуша стремежа да разбера? — помисли си Кейт. — Как да се преструвам, че зад това, което се случи, не се крие нищо ужасяващо? И да продължа напред с живота си. Да ги оставя да

спечелят. Никога да не разбере.“ Всичко се свеждаше до един въпрос, а сега той се нуждаеше от отговор.

Кой беше предал баща ѝ? Как беше попаднал в полезрението на ФБР?

„Но все още имаше един човек, който знаеше.“

— Всички искат да зарежа това — заговори Кейт на глас, — но ти не би направила така, нали, Тина? — Кейт погали приятелката си по косата. Дихателният апарат хъхреше. Мониторът за мозъка писукаше.

„Не, те няма да спечелят.“

58.

Кейт почука на вратата на мрачната къща от седемдесетте в Хънтингтън, Лонг Айленд. Тя отчаяно се нуждаеше от боядисване. Набитият мъж с дебелите лещи на очилата дойде да отвори. Щом я видя, погледът му веднага се стрелна към улицата.

— Кейт, не биваше да идваш тук.

— Хауърд, моля те, важно е...

Хауърд Курцман погледна към ръката ѝ в клупа и на лицето му се появи по-хрисимо изражение. Той отвори комарника и пусна Кейт да влезе. Отведе я в дневната, сумрачно помещение с нисък таван, мебелирано с тъмни мебели с избеляла тапицерия, които сякаш от години не са били претапицирани.

— Кейт, още в Ню Йорк ти казах, че не мога да ти помогна. И за двама ни не е добре, че си тук. Давам ти минута, независимо какво искаш. След това можеш да излезеш през вратата на гаража.

— Хауърд, известно ми е, че знаеш какво се случи. Трябва да говориш с мен.

— Има ли някого тук, Хауърд? — жена му Пат се показва от кухнята. Когато видя Кейт, замръзна на мястото си. Бяха се срещали няколко пъти през годините по време на служебни купони.

— Кейт... — промълви тя. Погледна към превръзката и после към Хауърд.

— Беше ни мъчно, когато чухме за Шарън — обади се Хауърд. Той махна с ръка на Кейт да седне на дивана. — Към майка ти изпитвам единствено приятелски чувства. Тя винаги е била мила с мен. Но сега разбра, нали, Кейт? Тези хора са страшни.

— Хауърд, нима мислиш, че просто ще забравят за теб? Смяташ, че ще те оставят да се измъкнеш ей така или че нищо няма да ти се случи, защото се оглеждаш наляво и надясно по улицата, преди да отвориш вратата? Хауърд, майка ми е мъртва. Нямам представа къде е баща ми, нито знам дали е жив. За него това още не е свършило — Кейт вдигна от масичката една рамкирана снимка на Хауърдовото семейство: порасналите деца, усмихнатите внуци. — Това е

семейството ти. Нима мислиш, че си свободен? Погледни ме! — тя неволно се опита да махне с ръката в клупа. — Хауърд, ти знаеш нещо. Сигурна съм. Някой те е притиснал, за да го предадеш.

Хауърд намести очилата си.

— Не.

— Тогава са ти платили... Моля те, Хауърд. Не ми пука какво си направил. Не за това съм тук. Просто трябва да разбере какво се е случило с баща ми.

— Кейт, нямаш никаква представа в какво се набъркваш — промърмори той. — Сега си омъжена. Премести се. Съгради си нов живот. Създай семейство...

— Хауърд — Кейт се протегна към меката му, студена ръка. — Ти не разбираш. Когато и да защитавах, те се опитаха да убият и мен.

— Когато и да защитавам... — той хвърли поглед към жена си и после се опита да си придаде безразличен вид.

— Веднага след като се срещнахме — продължи Кейт — на река Харлем, където гребам. Някой наблюдавал ли ни е? А, Хауърд? Някой разбрал ли е, че разпитвам за него? Вече научих някои неща за баща си. Знам, че не е бил точно такъв, за какъвто съм го мислила. Обаче, моля те, майка ми се опитваше да ми каже нещо, когато беше убита. Защо криеш от мен?

— Защото не ти трябва да знаеш, Кейт! — счетоводителят отвърна на втрещения ѝ поглед. — Защото проблемът никога не е бил в купчината оксидирани златни преспациета или „Паз Експортс“. Ние винаги сме им продавали злато. Не разбираш ли, това правеше баща ти!

Кейт се ококори срещу него.

— Какво?

Хауърд свали очилата си. Той разтърка чело, цветът му беше станал чисто бял.

— Трябва да ми повярваш — продължи той. — Никога не съм смятал, че някой ще пострада от това. Със сигурност не и Шарън — той се отпусна на едно кресло. — Или, боже опази, ти.

— Някой те е притиснал, нали, Хауърд? — Кейт отиде и коленичи пред него. — Обещавам ти, че повече никога няма да ме видиш, но моля те, трябва да ми кажеш истината.

— Истината — той се усмихна уморено — изобщо не е такава, каквато ти си мислиш, скъпа.

— Тогава ми я кажи. Хауърд, току-що погребях майка си — Кейт беше по-решителна, откогато и да било. — Това трябва да свърши, и то сега.

— Нали ти казах да не се набъркваш? Казах ти, че е нещо, което не ти трябва да знаеш. Това вършехме. Прехвърляхме парите на колумбийците. За приятелите на баща ти, Кейт. Така получихте къщата и луксозните автомобили. Мислиш си, че съм бил нелоялен? Аз обичах баща ти, Кейт. Всичко бих направил за него — той стисна устни и кимна. — И го направих.

— Какво искаш да кажеш с това, че си го направил? Кой ти плати, за да го предадеш? Хауърд, трябва да ми кажеш. Кой?

Когато той отговори, стори ѝ се, че метеор я е блъснал с невъобразима скорост. За секунда загина един свят и от разрушението пред очите ѝ се роди друг.

— Бен... — Курцман вдигна широко отворените си и навлажнени очи. — Бен ми нареди да отида във ФБР. Плати ми... Твоят баща ми плати, Кейт.

59.

Кейт си спомни тази сцена, докато пътуваше с влака обратно към Ню Йорк. През равномерното потракване на вагона на влака от Лонг Айлънд и гъмжилото от безлики пътници думите на Хауърд горяха като пламтящи отломки в мозъка ѝ.

„Баща ти ми плати, Кейт.“

Платил му е да снесе информация на ФБР. Да го предаде. Защо? Защо баща ѝ ще иска да разруши собствения си живот и живота на тези, които обича? Защо ще иска да го вкарат в затвора и да дава показания? И да се крие? Как би могла в целия разбъркан пъзел на своя живот Кейт да открие кой е той, защо е направил това, на какво е способен?

Гласът дойде из дълбините на паметта ѝ. Една далечна сцена, която тя не бе си припомняла от дете. Гласът на майка ѝ, отчаян и объркан, долетял през тракането на колелата, накара Кейт дори сега да изтръпне и потрепери.

„Бен, трябва да избираш. Сега!“

Защо този спомен се връща точно в този момент? Единственото, което тя искаше, бе да разбере напълно онова, което Хауърд ѝ беше казал.

„Защо сега?“

Кейт видя и себе си в спомена. Беше може би на четири или пет години. Това се случи в старата къща в Харисън. Беше се събудила през нощта. Чу гласове. Гневни гласове. Измъкна се от леглото и пропъзля до площадката в края на стълбището.

Крещяха родителите ѝ. Караха се и това я караше да трепва при всяка дума. Уплаши се. Родителите ѝ никога не се караха. Защо бяха толкова ядосани?

Кейт седна. Вече можеше ясно да различи гласовете им. Всичко се върна при нея от мъглата на годините. Родителите ѝ бяха във всекидневната. Майка ѝ беше разстроена и се опитваше да сдържи сълзите си. Баща ѝ крещеше. Никога не го беше чувала да вика така. Тя

се приближи още малко до перилата. Сега, във влака, чуваше ясно гласовете им.

— Не се бъркай! — крещеше баща й. — Това не те засяга. Не е твоя работа, Шарън.

— Бен, чия работа е тогава? — Кейт можа да долови сълзи в гласа на майка си. — Каж ми, чия?

За какво говореха? Тя ли е направила някаква беля?

Кейт се хвана за перилото и започна бавно да слиза по стълбите, стъпало по стъпало. Гласовете им станаха по-високи. В тях се долавяше горчивина. Успя да ги зърне бегло в дневната. Баща й беше по бяла риза с развързана вратовръзка. Лицето му беше по-младо. Майка й беше бременна. С Емили, разбира се. Кейт не знаеше какво става. Никога преди не беше чувала родителите си да се карат така.

— Не ми говори така, Шарън. Няма да ми говориш така!

Подсмърчайки, майка й се протегна към него:

— Бен, моля те, ще събудиш Кейт.

Той я отблъсна.

— Не ми пука.

Кейт седна на стълбата разтреперана. Не можеше да си спомни повече думи. Само отделни сцени, които идваха в паметта й като изображения от някаква латерна магика. Имаше нещо напълно различно и чуждо в очите му. Това не беше нейният баща. Баща й не беше такъв. Той беше тих и добър.

Майка й се изправи пред него.

— Бен, ние сме твоето семейство, а не те — тя поклати глава само на няколко сантиметра от лицето му.

— Бен, трябва да избираш. Сега!

Тогава баща й направи нещо, което никога по-късно не повтори. Защо се сецаше сега за това? Тя извърна лице точно както бе направила на стълбата преди двайсетина години, за да зарови дълбоко в съзнанието си и яростта в очите му, и това, което той извърши.

Зарови ги в спомените за по-щастливи мигове, които мислеше за истински.

Той удари шамар на майка й.

Той е искал това.

Докато слизаше от влака, Кейт внезапно осъзна всичко. Изкачваше се нагоре през гара „Пен“ и излезе на улицата в пълна мъгла.

Баща ѝ е искал това.

Така ѝ каза Хауърд. Поискал е да бъде разкрит, дългогодишните му сделки с Меркадо да бъдат извадени наяве. Да даде показания срещу своя приятел. Да влезе в затвора. Да изложи на риск семейството, което се предполага, че е обичал повече от всичко друго. Защо? Той бе нагласил своя удобен, съвършен като на картинка живот така, че да се саморазруши.

И е бил способен на това. Именно това най-много плашеше Кейт. Затова споменът във влака беше толкова смразяващ. Колкото и дълбоко заровено да беше в паметта ѝ това негово качество, тя го бе виждала и преди.

Кейт вървеше срещу потока хора надолу по Четирийсета улица. Насочи се на изток и реши да извърви пеша целия път до Лоуър Ийст Сайд.

Знаеха ли хората от ПЗС нещо за това? За снимката, която беше намерила, и за връзките му с Меркадо? Знаеха ли кой в действителност е той? На какво е способен? Тези ужасяващи снимки на Маргарет Сеймор. Дали хората на Меркадо изобщо са искали да го убият?

Знаеха ли, че сам е разрушил живота си?

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Кейт видя, че се обажда Грег. Не отговори. Просто продължи да крачи. Не знаеше какво би могла да му каже.

Съвсем неочаквано целият ѝ живот трябваше да бъде преосмислен. Защо баща ѝ би желал да измъчва Маргарет Сеймор? Каква информация може да е търсил от нея? Защо сам е поискал да си причини това?

Как е могъл да нарани всички тях? Шарън, Емили, Джъстин и самата Кейт?

Сякаш краят на някакъв нехармоничен симфоничен финал кънтеше в главата на Кейт.

Подготвил е всичко, това е бил планът му през цялото време.

Когато тя се прибра в апартамента, Грег лежеше на дивана и гледаше футболен мач.

— Къде беше? — обърна се той. — Опитвах да се свържа с теб.

Кейт седна срещу него и му разказа за срещата с Хауърд. Тя поклати глава, все още не можеше да повярва, усещаше се вцепенена, неразбираща.

— Татко го е подготвил — изохка тя. — Той е подготвил целия номер. Платил е на Хауърд четвърт милион долара, за да отиде във ФБР. Казал, че прекратява бизнеса и се предава. Хауърд имал нужда от парите. Синът му току-що бил фалирал. Никога не е имало капан, заложен от ФБР. Всичко е работа на баща ми. Той лично го е направил.

Грег се изправи с недоверчиво и едновременно тревожно изражение.

— В това няма смисъл.

— Знам това. Защо би пожелал да ни нарани по този начин? Защо ще иска да си навлече това? Сякаш всичко е част от някакъв план. Мамка му, вече не знам в какво да вярвам. Майка ми е мъртва. Ние се крием като мишки. Започвам да си мисля, че от ФБР са прави. Че той е убил онази агентка. Грег, аз обичах баща си. За мен той беше всичко. Но сега знам... Прибирал се е у дома всяка шибана вечер през целия ми живот и ни е лъгал. Грег, кой, по дяволите, е бил моят баща?

Грег дойде и седна до нея. Обгърна лицето ѝ с длани.

— Кейт, защо правиш това?

Тя поклати глава с безизразен поглед.

— Какво правя?

— Връщаш се отново точно в средата на този кошмар. Скъпа, Шарън умря. Имаш дяволски късмет, че и ти не си мъртва. Кейт, тези хора са животни. Опитаха се да убият и теб.

— Защото трябва да разбера! — извика Кейт и се отдръпна от него. — Не ти ли е ясно? Грег, трябва да разбера защо умря майка ми. Какво се опитваше да ми каже... Никой не влезе в затвора, Грег. Нито Концерга, нито Трухильо. Нито един от хората, срещу които баща ми даде показания. Те всички се измъкнаха. Всички, които правителството искаше да закове. Това не ти ли се струва странно? След няколко месеца той просто изчезва, а тази агентка е жестоко убита. Грег, той ни лъгал. Защо? Ти не би ли искал да разбереш?

Грег сложи ръка на рамото ѝ и я прегърна силно.

— Не можем да продължим да живеем, ако всичко това виси над главите ни до края на живота. Ще направиш така, че да те убият. Моля те, Кейт, нека заживеем отново нашия собствен живот.

— Не мога...

— А аз не мога да се набъркам в това заедно с теб. Не и в това. Не и завинаги — той повдигна лицето й. — Преди малко се опитах да се свържа с теб. Имам новини...

— Какво?

— Обадиха се от Нюйоркската презвитерианска болница... Предложиха ми работа — лицето му цъфна в горда усмивка. — Получих я!

Като практикант. В детската ортопедия. Детската болница „Морган Стенли“ имаше една от най-добрите програми в града. Това беше страхотна новина. Няколко месеца по-рано Кейт би скачала от радост. Но сега само сложи ръката си на бузата му и се усмихна. Днес не беше сигурна дали се радва.

— Можем да останем в Ню Йорк. Да започнем нов живот. Обичам те, скъпа, но не мога всеки ден да ходя на работа, а непрекъснато да мисля как се излагаш на опасност. Трябва да загърбим това. Ако отидем в Ню Йорк, ще се обърнем към бъдещето, Кейт. И двамата. Те искат да знаят дали приемам. Скъпа, тук ли ще останем, или ще се преместим? Ще вървим ли напред да продължим живота си, или ще се върнем назад? Кейт, от теб зависи. Но скоро трябва да им отговоря.

60.

Около осем вечерта бусът на пералнята зави по заспалата улица за последната си спирка. Той спря пред къщата, покрита със сини плочки, блокирайки синия форд, паркиран до бордюра. Оставаше да се направи една последна доставка.

С няколко ризи, провиснали на ръката му, Луис Прадо излезе от кабината.

Улицата бе тъмна, осветена от една-единствена улична лампа. Хората си бяха вкъщи, раздигаха след вечеря и гледаха „Америкън Айдъл“ по телевизията или чатеха.

Луис вече беше убил младия шофьор с изстрел в главата и бе натъпкал тялото му в една празна торба за пране, която хвърли между другите в задната част на камионетката. Той кимна и помахна на двете фигури, седнали прегърбени във форда, като че ги беше виждал и преди, и пое по пътеката към съседната къща. И тогава, щом се изравни с колата, измъкна деветмилиметровия ЗИГ със заглушител изпод повесените ризи.

Първият изстрел пръсна стъклото с тъп, приглушен звук и улучи по-близкия до Луис агент в челото точно в мига, когато издишваше кълбо дим, като остави кръгла, обгоряла точка между очите му.

Той рухна безмълвно върху своя партньор, чието лице се стегна в разкривена от тревога маска, като едновременно бъркаше под самото си за оръжието и се протягаше към радиостанцията с един последен приглушен вик.

Луис натисна спусъка още два пъти. Деветмилиметровите куршуми се стовариха право в гърдите на агента, покриха с червени петна предното стъкло и го обездвижиха в гъргорещо стенание. Луис отвори вратата и изстреля един последен куршум в челото на агента, за да премахне всякакви съмнения.

Той се огледа. Улицата беше пуста. Камионетката на пералнята препречваше погледите. Луис вдигна ризите и забърза нагоре по стълбите към къщата. Като скри пистолета зад тях, той натисна звънеца.

— Кой е? — попита глас отвътре. Жена.

— Прането, сеньора^[1].

Пердето на прозореца най-близо до вратата се отмести и една руса жена в кафяв костюм надникна навън към белия камион.

— Съседната къща — провикна се тя и посочи наляво.

Луис се ухили, сякаш не разбира, и повдигна ризите.

Ключалката на предната врата се превъртя.

— Сбъркал си къщата — рече правителственият служител, като едва откряна вратата.

Луис блъсна с рамо вратата, която се тресна в стената, и запрати русата агентка на пода. Тя нададе изненадан писък и трескаво затърси оръжието си. Той изпрати два куршума в гърдите ѝ, докато ръцете ѝ несъзнателно се протегнаха напред, сякаш за да ги спре. — Съжалявам, hiја^[2] — помърмори Луис и затвори вратата. — Страхувам се, че не сънуваш.

Едно куче излезе от кухнята, белият лабрадор, който бе видял преди няколко дни. Луис го повали с изстрел във врата. Кучето изквича и рухна неподвижно на пода.

Луис знаеше, че трябва да действа бързо. Всеки миг някой минувач можеше да забележи окървавените агенти в колата отвън. Не знаеше колко души има в къщата.

Влезе в дневната. Празна. Вдигна телефонната слушалка от вилката. Нямаше никого на линията.

— Пам — някаква жена се провикна от кухнята. Луис тръгна към гласа. — Пам, казали им, че е съседната къща?

Луис застана с лице срещу жената, която бе видял да изхвърля боклука преди няколко дни. Тя стоеше пред печката в розов пеньоар и си правеше чай. В мига, в който очите ѝ попаднаха върху пистолета, жената изпусна чашата на пода и тя се пръсна. Газовият котлон гореше.

— Къде е той, сеньора?

Жената примигна изненадана, не съвсем сигурна какво става.

— Чаудър? Ела тук, момче! Какво си направил, Чаудър? — провикна се тя силно и отстъпи към хладилника.

— Не си играй с мен, мамче. Попитах те къде е. Шибаното ти куче е мъртво. Не ме карай да те питам пак.

— Кой? Къде е агент Бинмейер? — жената отстъпи, втрещена в страшните черни очи на Луис.

Луис пристъпи към нея, свали ударника и силно притисна пистолета в бузата на жената.

— Лейди, тук няма кой да ти помогне. Разбираш ли? Така че ми кажи. Нямам много време.

Очите на жената проблеснаха от безсилие и страх. Луис бе виждал този поглед много пъти, мозъкът ѝ съобразяваше какво да каже въпреки съзнанието, че в следващия миг може да умре.

— Не зная какво искате от мен — тя поклати глава. — Кого търсите? Не знам кого търсите?

Тя погледна надолу към късата цев на пистолета на Луис.

— О, не, знаеш. Нямам време да се бъзикам с теб, жено — той върна обратно ударника. — Знаеш за какво съм тук. Говориш — и живееш. Не говориш — и когато полицията те намери, ще те чегъртат с шпакла от пода. Така че къде е той, мамче? Къде е твоят съпруг?

— Моят съпруг? — попита тя. — Моят съпруг не е тук. Кълна се!

— Горе ли е, шибана белокоса кучко? — Луис заби пистолета в бузата ѝ. — Защото, ако е, ще чуе как мозъкът ти плисва по пода.

— Не, кълна се... Кълна се, не е горе. Моля ви, той замина. Преди няколко седмици.

— Къде е? — настоя Луис. Той я дръпна назад за косата и заби цевта в окоето ѝ.

— Моля, не ме наранявайте — жената трепереше под хватката му. — Моля ви, нямам представа къде е... Тези агенти... Дори не знам за какво са тук. Защо правите това? Аз нищо не знам. Моля ви, кълна се...

— Добре, лейди — кимна Луис. Той разхлаби хватката си. Махна пистолета от лицето ѝ. Тя хлипаше. — Добре.

Той върна обратно ударника и изведе пистолета от режим за стрелба.

— Кой е казал нещо за нараняване, мамче? Просто искам да си помислиш. Може би се е обаждал, може би ти е казал нещо...

Тя подсмръкна обратно сополи и сълзи и поклати глава.

Горелката все още работеше. Пламъкът потрепваше. Луис почувства горещината близо до ръката си.

— Хайде — рече той по-меко. — Може би става дума за нещо, което си забравила. Ние само искаме да поговорим с него. Само да поговорим. Разбираш ли?

Той смигна. Жената кимна ужасено и колебливо в посока на ризата му, размазвайки сълзи по бузите си. Дишаше трескаво и плитко.

— Успокой се — Луис я погали по косата. — Мисля, че трябва да подходим към това по друг начин.

Той хвана тънката китка на жената. Ръката ѝ трепереше.

— Знаеш ли какво имам предвид, мамче? — той обърна дланта ѝ нагоре и прекара пръст по една от линиите. След това я придърпа по-близо до пламтящата горелка.

Трябваше ѝ секунда, за да разбере.

— Не! Боже, помогни. Моля... Не!

Внезапно тя се опита да се измъкне. Луис не я пусна. Вместо това я придърпа по-близо до пламъка. Очите на жената се оцъклиха от ужас и щяха да изскочат от ябълките си.

— Може би сега ще си спомниш. Дойде време да ми кажеш, мамче.

Няколко минути по-късно Луис Прадо се качи обратно в кабината на камионетката. Завъртя контактния ключ, включи на скорост и хвърли още един поглед на сгърчените тела в правителствения форд. Потегли и излезе от тихата уличка. Никой не го подгони. Цялата работа бе продължила само няколко минути. Тя имаше нужда от малко насърчение. Бе получил онова, за което беше дошъл.

После я освободи от мъките ѝ.

Няколко преки надолу по хълма Луис спря камиона на паркинга на една затворена пречиствателна станция. Бързо се преоблече в собствените си дрехи и внимателно избърса волана, топката на лоста за скоростите и дръжката на шофьорската врата. Хвърли изцапаните дрехи отзад, най-отгоре върху чаршафите, които покриваха тялото на шофьора. Слезе и забърза в мрака да пресече паркинга.

Там го чакаше един взет под наем джип. Луис се качи в него.

— Е? — попита шофьорът, когато Луис затвори вратата.

— Не беше там — вдигна той рамене. — В Ню Йорк е. Тук не е идвал от седмици.

— Ню Йорк.

Шофьорът като че ли се изненада. Запали двигателя. На лицето му стоеше объркано изражение, сякаш се беше надявал да не се стига дотам.

— Това ми каза жена му, преди да умре. Може би губя уменията си. Не можах да разбера точно къде е.

— Това няма значение — слабият, чернокос шофьор обърна колата. Включи на задна и после излезе от паркинга. — Аз знам къде е.

[1] Senora (исп.) — госпожо. — Б.ред. ↑

[2] hija (исп.). — Дъще. — Б.пр. ↑

61.

Фергъс затегли каишката си заедно с Кейт, щом поеха към парка.

Тя мисли цяла нощ за това, което ѝ каза Грег. Не само за предложението, което — беше ѝ ясно — той трябваше да приеме. Но и за желанието му да продължи напред. Да остави миналото зад себе си. А какво беше решила тя?

Вчера следобед се обади на Пакър. Каза му, че е готова да се върне в лабораторията. Рамото ѝ все още беше доста сковано. От няколко дни бе свалила превръзката, но я чакаха седмици физиотерапия. Въпреки това можеше да помага. Щеше да е добре за нея да насочи мислите си към нещо друго. От доста време не можеше да тича и да гребе и заради стреса от смъртта на Шарън и това, което ѝ каза Хауърд, кръвната ѝ захар отново скочи над допустимото. Но Грег беше прав. Всичко това бавно я убиваше. Трябваше да се обърнат към бъдещето и да се върнат към нещо поне приблизително напомнящо нормален живот.

— Хайде, момче — Кейт подръпна Фергъс. — Тази сутрин ще има само кратка разходка, иначе мама ще закъснее.

Налагаше се да води Фергъс внимателно само с лявата си ръка. През по-голямата част от времето тичаше край него с отпусната каишка. След пресечка-две се задъха. „Боже, Кейт, лоша работа.“ Пусна каишката и позволи на Фергъс да хукне след една катерица. Седна, извади блокче шоколад, отхапа едно квадратче и зачака силите ѝ да се възстановят. Нямахше да е лошо да се върне към обичайните си упражнения.

Мъж с пригладена черна коса, облечен в черно кожено яке, със слънчеви очила седна на пейката срещу нея.

Кейт нервно се вторачи в него. „Добре, спокойно...“

За секунда се опита да не обръща внимание, но в съзнанието ѝ прозвуча сигнал за тревога. Нещо не беше наред. Огледа се за Фергъс. Беше изпитвала подобно усещане и преди.

Мъжът погледна към нея и улови погледа ѝ. Пулсът на Кейт се ускори. Къде, по дяволите, беше Фергъс? Време бе да си върви.

Когато се изправи, тя чу глас зад гърба си:

— Кейт...

Кейт се завъртя като пумпал. Щом видя кой е, въздъхна нервно от облекчение. „Слава богу...“

Беше Барето, брадатият мъж, когото преди време бе срещнала тук.

— Не исках да ви стресна — усмихна се той. Беше облечен както винаги в омачканото си кадифено яке и шапката за голф. И както винаги беше сдържан и учтив.

— От известно време не съм ви виждал. Нали нямате нищо против да седна?

— Всъщност, трябва да бягам — отговори Кейт и стрелна очи през пътеката към мъжа на пейката. Възрастният човек сякаш забеляза това.

— Поне ми позволете да кажа „здравей“ на моя стар приятел Фергъс — усмихна се той, но тя имаше усещането, че се опитва да я накара да се отпусне. — Само за малко.

— Добре — Кейт се почувства успокоена. — Съгласна съм.

В общи линии говориха за нейната работа и за семейството ѝ. Фергъс, изглежда, го харесваше. Но този път тя се чувстваше малко странно. Сякаш Барето я беше очаквал.

— Ранена сте — отбеляза той загрижено. Беше седнал до нея, но на почтително разстояние.

Мина една майка с две деца. Появи се и Фергъс, който приближи в тръс, и поздрави Барето като стар приятел.

— Фергъс! — възрастният човек се усмихна и помилва кучето по муцуната. — Отдавна не съм те виждал.

— Нищо ми няма — обясни Кейт. — Съжалявам, но ще закъснея за работа. Не съм ходила там от известно време...

— Знам — погледна я мъжът. Той остави ръката си върху кучето. — Кейт, съжалявам за случилото се с майка ти.

Очите на Кейт се разшириха, сякаш не беше чула добре.

Откъде можеше да знае? Не го беше виждала от седмици. Никога не му бе споменавала истинското си име. Дори да беше прочел некролога във вестниците, не можеше да го свърже с майка ѝ.

— Откъде знаете това?

Тогава той направи нещо, което изненада Кейт. Кимна на мъжа, който седеше на пейката от другата страна на алеята. Онзи стана и покорно се оттегли. Същето на Кейт запулсира в гърлото ѝ. Не знаеше какво става, но бе наясно, че това не беше нормално. Тя сграбчи каишката на Фергъс и започна да се изправя. Погледът ѝ се стрелна към входа на парка.

За полицаи или за минувач.

— Моля те — мъжът протегна ръка и я постави на рамото ѝ. —
Остани.

— Кой сте вие? — попита отново Кейт с почти обвинителен тон.

— Не се страхувай — успокои я брадатият мъж. Сините му очи проблеснаха с неочаквано достойнство, което Кейт не бе забелязала преди. Гласът му бе мек, но онова, което каза, я прониза като трион, разрязващ жива кост.

— Аз съм Оскар Меркадо, моето момиче — отговори той.

62.

Кейт замръзна. Всяка нейна клетка се вцепени.

Оскар Меркадо беше хладнокръвният убиец, който бе ликвидирал майка ѝ пред собствените ѝ очи. Шефът на престъпната фамилия Меркадо. Вероятно беше убил и баща ѝ. Тя не знаеше какво да прави. Главорезът му стоеше само на няколко метра от тях. Трябваше да се махне оттук. Кейт дръпна силно каишката на Фергъс. После се вторачи в ледените сини очи на възрастния мъж. Писък на ужас бе заседнал дълбоко в гърлото ѝ.

— Кейт, моля те — той нежно се протегна към нея, но остави ръката си да падне на пейката. — Няма защо да се страхуваш от мен. Обещавам ти. Напротив, аз би трябвало да се тревожа. Аз би трябвало да се страхувам от теб.

Кейт стана.

В гърдите ѝ се надигна почти неконтролируемо отвращение и тя пожела да убие този човек. Мъжът, който уби нейната майка. Който стоеше зад опита тя самата да бъде убита в реката. Неговият картел, *Fraternidad*, носеше вината за всичко лошо, което се бе случило на семейството ѝ.

— Баща ти... — започна да обяснява старецът.

— Какво баща ми? — погледна го яростно Кейт. — Баща ми е мъртъв. Вие...

— Не, Кейт — Меркадо поклати глава, но не заплашително. Сините му зеници сияеха като опали в хлътнолите му очи. — Баща ти не е мъртъв. Жив е. Всъщност, баща ти е този, който ме преследва.

— Какво? Не ви вярвам — очите ѝ проблеснаха от ярост. — Лъжете.

Тя сви юмруци, искаше да го удари, но нещо я възпря. Той просто си седеше там на пейката. Не направи никакъв опит да се предпази от яростта ѝ. В лицето му тя видя руините на всичко, което някога бе обичала и на което се бе доверявала. Изведнъж престана да изпитва страх, а само несигурност и гняв. Думите му ечаха в нея.

— Какво искате да кажете с това, че той ви преследва?

— Защото организира проверката на собствената си компания, Кейт. Защото организира своя собствен арест. Затова се остави да бъде включен в правителствената Програма за защита на свидетелите... Мисля, че ти, Кейт, знаеш това. Нали?

Тя го гледаше в очите и не можеше да отмести поглед.

— Какво, по дяволите, искате да кажете? Че баща ми е разрушил своя живот, разби нашия живот само за да бъде включен в тази програма?

— Но не за да бъде защитен от нея, Кейт — усмихна се тъжно мъжът, — а за да проникне в програмата.

Да проникне? В това нямаше никакъв смисъл. Но тя усети, че в думите му има нещо близко до истината.

— Защо? Защо ми казвате това? Твърдите, че баща ми е жив. Защо да ви вярвам? Вие убихте моята майка. Аз бях там! Защо да повярвам на нещо, казано от вас?

— Защото, Кейт, твоят баща и аз имахме един и същ агент за нашите случаи. Маргарет Сеймор. Защото бяхме част от един и същи отдел на ПЗС, специализиран за информатори в областта на наркотиците — той се протегна и я докосна по рамото. Този път тя не го спря.

— От двайсет години — той вдигна очи към нея — аз също съм в програмата.

Кейт се вторачи в него. Това чудовище, чието име беше синоним на насилие и смърт. Заради което баща ѝ бе отишъл на съд, за да го унищожи. Очите му бяха мили, сини и ясни.

— Не — тя рязко измъкна рамото си. Той беше убиец, престъпник. — Вие сте Меркадо. ФБР каза, че вие искате да го убиете. Само се опитвате да ме използвате, за да го намерите.

— Кейт... — той поклати глава. — ФБР твърдят много неща, за да запазят прикритието ми. През всичките тези години не аз съм ръководил наркокартела на Меркадо. Аз предавах информация за тях. Бях в ПЗС. Кейт, картелът иска аз да умра, макар ти да смяташ, че търсят баща ти. Маргарет Сеймор беше агентът по моя случай. Тя знаеше местонахождението ми и моята самоличност. Затова баща ти изчезна. За да ме намери. За да ме докопа, защото се обърнах срещу тях. Мога да ти го докажа. Мога да го докажа с такава сигурност, с каквато стоя пред теб, Кейт Рааб.

Звукът от произнасянето на името ѝ от неговата уста имаше въздействието на силен удар право в слънчевия възел. Откъде знаеше името? Откъде знаеше за майка ѝ? Никога не го бе разкривала. Тя огледа лицето му, изпъкналите скули, заоблената брадичка, прозрачните му сини очи, в които личеше непоколебима воля.

„О, боже мили...“

Изведнъж забеляза. Сякаш я удари силен ток. Зяпна го вкаменена и бездиханна, неспособна да продума.

— Аз ви познавам. Вие сте човекът от снимката. Вие двамата, застанали пред една порта...

— В Карменес — лицето на мъжа се проясни и той кимна.

Кейт шумно си пое дъх.

— Кой сте вие? Откъде знаете всичко това? Откъде познавате баща ми?

Очите на възрастния мъж проблеснаха.

— Кейт, Бенджамин Рааб е мой брат.

63.

Коленете на Кейт поддадоха. Тя трябваше да се хване за облегалката на пейката, за да не падне.

Очите ѝ не се отместваха от лицето на мъжа, изследваха остриите скули, извитата уста, познатия от баща ѝ овал на брадичката. Внезапно целият страх, който изпитваше, изчезна и остана единствено съзнанието, че всичко, което той казва, е истина.

— Как така? Как така си негов брат? — тя поклати удивено глава.

— Кейт... Седни — Меркадо я покани с жест и тя се отпусна на пейката.

— Защо? Защо сега, след всички тези години?

— Кейт, един стар човек току-що умря — отговори той. — В Колумбия. В Карменес, за който вече си чувала. Този човек, Кейт, беше моят баща. Твоят дядо.

— Не — Кейт отново поклати глава. — Дядо ми е мъртъв. Умрял е преди години в Испания.

— Не, Кейт. Бащата на баща ти през цялото време беше жив — опроверга я Меркадо. — През последните двайсет години той беше моят защитник.

Кейт примигна, без да разбира.

— Твоят защитник?

— Ще ти разкажа — отговори Меркадо, като отпусна внимателно ръката си върху рамото ѝ. — Нали разбра, че повече няма защо да се страхуваш от мен. Има много неща, които са крили от теб. Със смъртта на стареца всичко се промени. През всичките тези години той държеше настрана онези, които биха ме преследвали. Но сега старите задължения вече не важат.

— Какви задължения? За какво говориш?

— Чувала ли си за Fraternidad? — попита Оскар Меркадо.

Кейт кимна неуверено.

— Знам, че тази дума буди само страх у теб, но за нас това е връзка на честта. Кейт, това е дълг, по-силен от любовта. Можеш ли да

разбереш това? По-силен дори от любовта, която един баща може да изпитва към дъщеря си.

Очите ѝ го пронизваха. Какво, за бога, ѝ разправяше?

— Не.

Меркадо навлажни устни.

— Баща ти от години движеше парите на Братството. Кейт, това беше неговата работа. Неговото задължение. *Su deber*, но имаше една сметка за уреждане, по-спешна и реална дори от удобния живот, който си бе изградил. Дори след двайсет години. Дори след теб, Кейт, и Емили, и Джъстин. Аз разбирам тази сметка. На негово място щях да направя същото. Кейт, става дума за кръв. Тя е по-силна от любовта. А тази сметка бях аз.

— Ти?

— Аз се обърнах срещу тях, Кейт. Той би направил всичко, абсолютно всичко, за да накаже предателството.

— Казваш... че е жив? — попита Кейт несигурно. — Че е бил част от това *Fraternidad*, от тази фамилия?

— Той е жив и здрав. Всъщност, напълно възможно е сега да ни гледа.

Тя бързо се озърна. Внезапната мисъл за него тук, жив и наблюдаващ ги, беше плашеща. Защо не се опитва да се свърже с нея, щом е жив? Шарън беше мъртва. Кейт беше ранена. Емили и Джъстин имаха нужда от него. Това беше прекалено, за да го приеме. Тя беше негова дъщеря. Какъвто и да е този дълг, тази кръвна клетва, колкото и да е обвързваща, не може да го накара да забрави това или да бъде толкова жесток.

— Ти лъжеш — Кейт отново се изправи. — Използваш ме, за да го примамим при себе си. Майка ми е мъртва. Твоите хора я убиха. Ти стреля по нашата къща. Видях го, защото бях там. А сега ми разправяш за това смешно Братство и че всичко в живота ми е било само някакво прикритие. Шибана лъжа!

— Аз знам — меко рече Оскар Меркадо. — Нали видя снимката, Кейт?

Искаше да не му вярва, но сериозните му очи бяха честни и открити, не се стрелкаха насам-натам и тя можеше да види в тях мъжа от снимката пред портата, прегърнал с една ръка баща ѝ. Неговият брат.

— Това все още не е достатъчно — промълви тя. — Познавам баща си. Знам какво изпитвах аз. Каза, че можеш да го докажеш, така че давай. Как?

— Надявам се, с това — Меркадо бръкна във вътрешния джоб на омачканото си яке и извади в дланта си нещо, овързано в парче плат. После го подаде на Кейт.

Щом тя го разгърна, светът отново се завъртя. Разбра, че той казва истината. Осъзна, че знае всичко за нея. Докато стоеше вторачена в него, от очите ѝ внезапно потекоха сълзи.

В ръката си държеше другата част от строшеното на две слънце, което майка ѝ ѝ беше дала.

64.

Всичко около Кейт рухна.

Тя почувства как нещо като вътрешно земетресение я разцепва на две. Издърпа верижката с половинката на слънцето, което висеше на врата ѝ. После го съедини с това на Меркадо върху дланта си.

Пасваха си напълно.

— Познаваше ли майка ми? — погледна го внимателно, впила поглед в ясните му сини очи.

— Нещо повече от познаване, Кейт. Ние бяхме familia.

— Семейство?

Той кимна и я хвана за ръката. Този път тя не се дръпна. Ръцете му бяха корави, но в тях имаше и нежност. После ѝ обясни част от история, която никога не бе чувала.

— Твоят баща ти е казал истината. Дошъл е тук като момче. Но не от Испания, а от Колумбия. От нашата родина. Майка му беше любовница на моя баща. След като майка ми умря от възпаление на дробовете, майката на Бен стана любовта на неговия живот.

— Роуз — кимна Кейт. Съзнанието ѝ се стрелна обратно към снимката на жената, която беше намерила, и си припомни лицето на мъжа до нея и до баща ѝ като бебе. На нейния дядо.

— Роса — той поклати глава и продължи на испански. — Кейт, тя беше красива жена. От Буенос Айрес. Следваше живопис. Беше пълна с живот. Разбира се, те никога не биха могли да се оженят. Дори по онова време в Колумбия подобен съюз не можеше да бъде позволен.

Кейт разбра какво се опитва да ѝ каже.

— Защото е еврейка — отбеляза тя.

— Si, Eva judia — кимна старият човек. — Когато му роди дете, тя трябваше да се премести.

— Баща ми... — Кейт се облегна на облегалката.

— Бенджамин. Кръстен е на нейния баща. Така е дошла тук.

Внезапно всички въпроси за миналото на баща ѝ започнаха да отпадат. Ето защо не знаеше нищо за живота на своята баба. Не бяха дошли от Испания. През цялото време той беше крил истината.

Останалото си дойде на мястото като късчета от пъзел: баща ѝ бе организиран своя собствен арест. Беше отишъл да се срещне с Маргарет Сеймор точно както твърдяха Кавети и ФБР. И тази снимка на двамата мъже пред портата. Смразяващото име над главите им: Меркадо. Другият мъж от снимката сега стоеше пред нея. Неговият брат. Сега всичко придоби смисъл. Очите ѝ се обърнаха към счупения медальон — двете половини на едно слънце.

— В него се крият тайни, Кейт — беше казала Шарън, когато пъхна медальона в ръката ѝ. — Един ден ще ти ги разкажа.

„Майка ми е знаела!“

— Майка ти ми даде това — обясни Меркадо. — Знаеше, че един ден аз ще ти разкажа всичко, не той. Сега трябва да осъзнаеш — мъжът се усмихна, — че не съм виновен за онова, което ѝ се случи.

— Не! — сякаш стена се издигна у Кейт. Ръцете ѝ трепереха, но гласът ѝ бе твърд. — Твърдиш, че е убил собствената си жена. Не е възможно. Той я обичаше. Виждаше съм ги. Повече от двайсет години. Това не беше лъжа.

— Кейт, казах ти, че тази връзка е по-силна от онова, което ти познаваш като любов. През всичките тези години в програмата аз нито веднъж не разкрих онова, което сега казах на теб. Аз никога не го предадох.

— Защо ми разказваш това? Защо се разкри? Какво искаш да направя?

— Кейт, искам да ми помогнеш да го намеря.

— Защо? За да можеш да го убиеш и за да не те убие той. Каквото и да се е случило, той все още е мой баща. Докато не ме погледне в очите и не ми каже, че той е извършил това. Трябва да го чуя от него, а не от теб... Ти каза, че всичко, в което цял живот съм вярвала, е било лъжа.

— Не лъжа, а защита. За вашата собствена...

— Лъжа!

Оскар Меркадо хвана юмрука ѝ и разтвори пръстите ѝ. После взе двете половинки на строшеното на две ацтекско слънце, протегна се и ги закачи на врата ѝ. Те се полюшкаха малко, а после застинаха на гърдите ѝ като едно цяло. Едно цяло златно слънце.

— Кейт, нали искаш да научиш истината? Това е твоят шанс. Вратата е отворена, Кейт. Искаш ли да прекрачиш прага?

65.

Фил Кавети паркира колата си срещу къщата в Орчард Парк, блокирана от полицията и ярко осветена от проблясващите сигнални лампи на патрулките. Той показа значката си на местното ченге, което охраняваше обградената с лента пътека към входната врата. Полицаят му махна да минава. На площадката имаше кучешко легло с малка табелка наблизо, на която пишеше: „Домът на Чаудър, най-любимото куче на света.“

Вратата беше отворена.

Първото, което Кавети видя, щом влезе вътре, бяха нанесените с тебешир по пода очертания на първата жертва. Памела Бинмейер. Тя беше агент в щатската служба от шест години и работеше в отдел „Гаранции и поръчители“. Беше я срещал веднъж. Съпругът ѝ преподаваше компютърни науки в близкия колеж, имаха двегодишно дете. Вероятно се беше наела с опасната задача заради допълнителните пари.

Кавети преглътна надигащата се в устата му жлъчка. От години не беше попадал на прясно местопрестъпление.

Той последва шума от суматохата в кухнята. Трябваше да заобиколи двамата специалисти по местопрестъпления от ФБР, които бяха коленичили и се опитваха да свалят отпечатъци от обувки от пода. Трупът на втората жертва също беше отнесен, но все още по белия хладилник личеше яркочервената следа, където тялото се бе свлякло на пода.

Гадното усещане в стомаха му се обади отново.

Алтън Бут срещна погледа му от другата страна на помещението. Агентът от ФБР кимна на Кавети да се приближи.

— И точно когато си помислиш, че си готов за пенсиониране... — изсумтя човекът на ФБР и подаде на Кавети купчина черно-бели снимки.

Същите като онези, които бяха налепени по стените.

Те предизвикаха гадене у Кавети. За двайсет и шест години никога не си бе имал работа с нещо такова. Никога не беше губил

свидетел. Никога не му бяха разкривал и самоличност. Никога не бяха прониквали в програмата.

А сега това.

Жената беше умряла от деветмилиметров куршум в мозъка, но не това го караше да се чувства като гнуслив новобранец, който гледа първия убит от него човек. Причината бяха ръцете ѝ. Бе прочел за това в доклада, снимките бяха много по-ужасяващи. Дланите бяха овъглени. И двете. От горелката на готварската печка. Беше измъчвана точно както Меги. Едната ръка щеше да е достатъчна за шибания убиец да разбере, че тя нищичко не знае. Но двете длани — не, това си беше за чистия спорт.

— Поне сега имаме някаква представа какво може да е разкрила Меги Сеймор — Бут завъртя очи.

Кавети познаваше тези хора. Съпругът на жената беше нещо повече от източник на информация в някакво разследване. Кавети го бе вмъкнал в настоящата му самоличност преди двайсет години. Беше го наблюдавал как си изгражда нов живот. Как се жени.

Чувстваше се отговорен.

— Онова, което влошава нещата още повече, е, че съм почти сигурен, че горката жена нищо не знаеше — отвратно отбеляза Кавети. — Тя нямаше никаква представа кой в действителност е нейният мъж — той погледна отново снимките. — Някакви следи?

— Камсион на химическо чистене — отговори Бут. — Една жена от другата страна на улицата твърди, че е бил паркиран пред къщата по това време снощи. Намерихме го на паркинга на една затворена пречиствателна станция в подножието на хълма. Шофьорът, още дете, е отнесъл два изстрела в гърдите. Беше затрупан с ризи и чаршафи. Това прави общо петима. Без да включваме кученцето. Ти ми кажи — агентът на ФБР се огледа наоколо — кой убива по този начин?

Кавети не отговори. И двамата знаеха отговора. Руските бандити. Наркокартелите. Колумбийците.

— Този Рааб... — Бут поклати глава. — Не започваш ли да изпитваш чувството, че са ни измамили?

Не беше само Рааб. Кавети беше сигурен. Рааб не беше убиец. Или поне не такъв. Въпреки това Рааб ги беше отвел при Маргарет Сеймор. Меги ги беше завела до Меркадо. А Меркадо водеше дотук.

Рааб и Меркадо.

Кавети внезапно получи прозрение кой може да е следващият.
Той върна снимките на Бут.

— Знаеш как да се свържеш с мен. Дръж ме в течение, ако изскочи нещо.

Агентът на ФБР се усмихна.

— Нагледа се, а? Къде отиваш? — провикна се той след него.

— В Синята зона — отговори Кавети. — Изглежда, че всички останали са там. Нали така?

Кейт слушаше свистенето на гумите в дъжда на закъснялата кола, която минаваше по улицата. Светлината на уличната лампа под нейната спалня никога не ѝ се бе струвала толкова ярка. Очите ѝ бяха отворени. Часовникът на нощното шкафче до нея показваше 3:10 сутринта.

Не можеше да заспи.

Въпросът на Меркадо продължаваше да ехти в главата ѝ: „Кейт, вратата е отворена. Искаш ли да прекрачиш през прага?“

Как може да продължава да го отрича?

Баща ѝ е бил част от фамилията Меркадо. Тя е била неговото семейство. Не просто едно братство, а неговото семейство. Истинското. От раждането му досега. Fraternidad. Баща му е бил бос на фамилията. Беше скрил това от онези, които обичаше. „Ако изобщо някога ни е обичал истински.“ Сега бе свободен да преследва брат си за това, че го беше предал. Майка ѝ беше мъртва. Брат ѝ и сестра ѝ се криеха.

Тази истина не освобождаваше никого.

Съзнанието ѝ все се връщаше на мургавата жена с европейски черти, която държеше на ръце своя син. Бабата на Кейт. Бяха дошли тук от Колумбия, а не от Испания. „Дълги години беше мой защитник“, беше казал Меркадо за нейния дядо. Дядото, когото смяташе за умрял преди години, и то в Испания. Беше починал наскоро. С неговата смърт старите обвързаности бяха прекъснати. Това бе изпратило баща ѝ на едно пътуване на мъстта и наказателните акции, които бяха толкова отвратителни, толкова невероятни, че всеки път, когато се замислеше за тях, имаше усещането, че я удрят с юмрук в стомаха. Семейството им беше пожертвано, за да може баща ѝ да се вмъкне в програмата.

Където брат му се криеше от двайсет години.

Кейт се извърна от прозореца. Какво им беше казала Маргарет Сеймор?

„Аз съм нещо като специалист по фамилията Меркадо.“

За техните случаи е отговарял един и същи агент.

Сега разбра значението на тези думи. *Su deber*. Неговият дълг. Най-много болеше това, че я бе лъгал през всичките тези години. Беше лъгал всички тях.

Кейт се изправи в леглото с мокра от пот нощница. Грег се размърда до нея. Вече не знаеше как е правилно да постъпи. Да разкаже всичко, което знаеше, на Кавети? За снимката, която беше намерила. Бен и Меркадо. Плюс онова, което Хауърд ѝ беше разкрил. Как баща ѝ сам се е натопил. И всичко, което възрастният мъж ѝ беше разказал в парка.

Защо?

ПЗС никога не беше играла честно с нея. През цялото време те защитаваха Меркадо. През цялото време са знаели неговата тайна.

Те търсеха отчаяно баща ѝ.

След известно време Кейт се унесе и заспа, но за кратко и на пресекулки. Сънува сън. Баща ѝ беше на брега на океана, където за пръв път му каза, че няма да се включи в програмата. Той изглеждаше толкова далечен и смазан тогава. Докосването му беше несигурно и боязливо.

Когато се обърна към нея, в очите му имаше злобен блясък.

Очите на Кейт се отвориха. Часовникът показваше 4:20. Възглавницата ѝ беше подгизнала от пот. Сърцето ѝ блъскаше лудо.

Беше сбъркала в преценката на реакцията му.

През цялото време Кейт си беше мислила, че това, което се излъчва от него, е просто срам. Затова не можеше да я погледне. Срам, който никога преди не се е налагало да понася. Но не срам беше изписан на лицето му.

Това бе лицето на мъжа от спомена във влака. Кошмарът от нейното детство. Човек, когото никога преди това не бе виждала. С длан, която сграбчва ръката майка ѝ и чужд блясък в очите.

Юмрукът му се издигна!

„Кой стреля по къщата ни онази нощ? — запита се Кейт. — Кой уби мама?“ Наистина ли искаше да прекрачи този праг?

„Тате, защо си на тази снимка?“

От другата половина на леглото Грег се протегна и опипом затърси рамото ѝ.

Тя се сгуши в обятията му. Той промърмори:

— Наред ли е всичко?

Тя поклати отпуснатата си на възглавницата глава с насълзени очи.

— Не.

Вече не знаеше на кого да вярва.

— Грег, нали винаги ще си до мен? И винаги мога да ти имам доверие?

— Разбира се, котенце — притисна я по-здраво той.

— Не, Грег. Искам да го чуя. Знам, че е глупаво, но само този път. Моля те...

— Кейт, можеш да ми имаш доверие — прошепна той нежно.

Тя затвори очи.

— Скъпа, каквото и да се случи, ти винаги ще имаш мен.

67.

На следващия ден Кейт се върна на работа — Беше минал почти цял месец.

Много изследвания в лабораторията бяха прекратени, защото и двете с Тина ги нямаше. Кейт отклоняваше неизбежните въпроси по възможно най-добрия начин. Разказваше, че майка ѝ била болна. И че е извадила рамото си при падане. Обаче е хубаво да се върнеш. Само дето усещането беше малко странно.

Без Тина.

Пакър беше довел нов изследовател да заеме нейното място. Той беше индиец на име Сунил, докторант като нея, завършил клетъчна физика в Кеймбридж.

Изглеждаше доста мил, макар в началото Кейт да се отнасяше малко хладно към него. Присъствието му тук сякаш бе знак, че Тина вече никога няма да се върне, а Кейт не искаше да изпитва подобно усещане. Пакър му бе възложил проекта, върху който работеше Тина, но той все още не се оправяше достатъчно бързо.

Беше малко странно Тина да не е около нея. Обаче работата трябваше да продължи.

След завръщането си Кейт трябваше да се справи с планина от задачи, за да навакса. Трябваше да се архивират тонове данни, да се довърши един наченат отчет за състоянието на проекта, да се попълнят множество бланки. Пакър кандидатстваше пред правителствената научна фондация за нова субсидия.

Рамото ѝ все още бе твърде схванато, за да се справи с някои от старите си задължения. Кейт можеше много добре да си представи как изпуска петрито^[1] и запраща безценната системна фамилия стволови клетки на пода.

Но в един момент вече не можеше да се сдържа и остави бумацината настрана.

Отиде в лабораторията и извади от хладилника с пробите две петрита, пълни със заредени предметни стъкла.

Цитоплазмена левкемия прототип № 3. Нуклеинов модел на стволова клетка 472Б.

Тристан и Изолда.

Кейт ги отнесе при микроскопа. Постави левкоцитната клетка на предметната масичка и включи мощния уред. Клетката с форма на завъртулка и добре позната точка в центъра заискри ярко пред погледа ѝ. Кейт се усмихна.

— Здравсти, момиче...

Сякаш се срещаше със стара приятелка.

— Отдавна не сме се виждали — подхвърли Кейт, като настрои лещите. След това си сложи увеличителните очила и разположи малкия катетър над паничката със стволовата клетка. После с уверените движения на човек, който се беше справял с миниатюрните игри с топчета от кутиите с „Кракери Джак“, тя изолира пробата в малката стъклена тръбичка и я пренесе върху левкоцитното предметно стъкло.

Кейт фокусира увеличението. Пред очите ѝ се появиха и двете клетки.

— Съзирам виновни погледи там вътре — засмя се Кейт. — Вие, приятели мои, нали не сте излизали с някой друг, докато ме нямаше?

Усещането да види тези познати неща беше вълнуващо. Кейт виждаше едно умалено подобие на размножаването на целия свят, което се съдържаше в мъничкия им грозд. Свят на яснотата и порядъка. Нещо, на което винаги можеше да се довери: съвършената симетрия на истината в една-едничка клетка.

Тя вкара сондата в стволовата клетка. Стори ѝ се, че часовникът внезапно се е завъртял на обратно и всичко си беше така, както го беше оставила. Скоро Тина щеше да надникне през вратата и да обяви кофеинова тревога. Шарън беше жива. Мобилният телефон на Кейт никога не беше звънял с новината, че баща ѝ е арестуван. Беше хубаво човек да се скрие в това за миг, макар да знаеше, че е фантазия.

— Кейт?

Тя вдигна глава. Беше Сунил.

— Извинявай. Казаха ми, че можеш да ми покажеш как да запиша данните на изображенията върху диск.

— Разбира се — усмихна се Кейт. Човекът не беше толкова лош. — Просто казвах „здравейте“ на неколцина стари приятели. Ще се

видим след малко в библиотеката. Става ли?

Сунил ѝ се усмихна в отговор.

— Благодаря.

Когато той излезе, Кейт отпусна челото си върху моста между окулярите на микроскопа. Истината беше, че нямаше и най-малка представа дали Тина щеше някога да се върне. Ако изобщо си останеше същата. Беше глупаво да се вкопчва в тази надежда. Работата не можеше да спре.

Внимателно прехвърли клетките обратно в стерилните панички. Тръгна да ги сложи отново в техния дом — хладилника.

Усети вибрацията на мобилния си телефон. „Сигурно е Грег, помисли си тя, за да ми честити първия работен ден.“ Кейт разтвори джиесема, докато коленичеше, за да достигне една по-ниска лавица на хладилника. Долепи телефона до ухото си.

— Ало?

Не беше чувала от месеци гласа от другата страна. Преди ѝ се беше струвал приятелски, но сега я смрази. Петрито се изплъзна от ръката ѝ и се разби на пода.

— Здравсти, Тиквичке!

[1] Петри, или петриева паничка (мед.) — лабораторен съд, в който в специална среда се култивират хемокултури, микроорганизми и други. — Б.ред. ↑

68.

— Татко?

Кейт замръзна. Не беше сигурна какво да каже или какво да прави. Част от нея беше просто развълнувана да разбере, че е жив, най-накрая да чуе гласа му. А другата не знаеше какво да чувства. Толкова отдавна искаше да чуе гласа на баща си, а сега той я уплаши до смърт.

— Татко, никой не знаеше дали изобщо си жив!

— Скъпа, съжалявам, че съм те накарал да се тревожиш. Но ето ме... ето ме... Не знаеш колко е хубаво да те чуя отново.

Кейт бързо се изправи и притисна гръб във вратата на хладилника. Очите ѝ се спуснаха надолу към разбитата на пода паничка.

— Кейт, трябва да говоря с теб.

Тя почувства хлад да пропълзява по тялото ѝ.

— Татко, нали знаеш какво се случи? Мама е мъртва.

Настъпи пауза.

— Зная, скъпа — въздъхна баща ѝ.

— Беше застреляна. Миналата седмица я погребяхме. Щом си знаел, защо не беше там?

Не знаеше какво да му каже. Дали за снимката? За Меркадо? Запази за себе си онова, за което в действителност искаше да говорят.

— Всички мислят, че ти си извършил онези ужасни неща. Мислят, че ти си убил агентката по твоя случай. Маргарет Сеймор. Показаха ми нейни снимки. Бяха ужасяващи... Татко, къде беше? Всички толкова се тревожат за теб. Погребяхме мама миналата седмица. Защо не се свърза с мен?

— Кой, Кейт? — отговори баща ѝ, а тонът му остана странно спокоен. — Кой си мисли тези неща?

— Кавети. ФБР — внезапно тя изстина. Нямаше представа колко може да му каже.

— Кейт, не трябва да вярваш на нищо от това, което ти казват. Не съм убил тази агентка. Никого не съм наранявал. Тези хора убиха съпругата ми. Твоята майка, Кейт. Трябваше да се крия. Не можех да се

свържа с теб. Те ми отнеха всичко, което някога съм обичал през живота си. Кейт, нали не им вярваш?

— Ще ми се да не го правя, татко, но...

— Кейт, не можеш да им вярваш. Скъпа, трябва да те видя. Аз говоря с теб. Аз...

Тя затвори очи. Хвана телефона с две ръце.

Това беше нейният татко, същият познат и вдъхващ увереност глас, на който винаги се беше доверявала. Ами ако това всичко е част от някакъв голям план да му скроят номер? Да направят така, че да изглежда сякаш той е убил онази агентка? Ами ако зад това винаги е стоял Меркадо, а единственото, което те искат, е да го накарат да се покаже и да използват нея, за да го заловят?

Пристъп на страх сграбчи стомаха на Кейт.

— Татко, трябва да отидеш при хората от ПЗС. Не можеш вечно да се криеш. Трябва да се предадеш.

— Сладкишче, страхувам се, че не е толкова лесно. Мисля, че ФБР позволи да се случи това на Шарън. Мисля, че вътре има хора, които са едно цяло с Меркадо. Те дори може да са близо до теб, Кейт. Скъпа, трябва да те видя. Няма към кого друго да се обърна.

— Моля те... — ръцете ѝ бяха студени и трепереха, — трябва да се свържеш с тях. Трябва да се предадеш.

Искаше да му каже, че е видяла снимката. Колко много ѝ се искаше да каже: „Знам... знам. Зная за брат ти... За Меркадо... Говорих с Хауърд. Зная, че ти си нагласил всичко това.“

Колко ѝ се искаше да го попита кой беше стрелял по дома им онази нощ, докато се бяха залепили на пода, изпълнени с ужас? Кой беше убил майка ѝ?

Кейт зачака. Чакаше да каже нещо, каквото и да е, надяваше се въпреки всичко, а очите ѝ бяха здраво стиснати. Че всичко това не е истина. Думите бяха на върха на езика ѝ, но тя ги отрязва и продължи да мълчи. Защото се страхуваше. Страхуваше се да чуе отговора му.

Страхуваше се да прекрачи прага.

Плашеше се от онова, което би могъл да каже.

— Кейт, нито едно от тези неща не е възможно. Поне засега. Единственото, от което имам нужда е да ми вярваш. Кейт, не съм убил онази жена. Не съм я измъчвал. Нея или когото и да било. Кълна се в

живота на майка ти. В нашия живот. Това все още означава нещо за теб. Нали?

Тя си пое въздух на пресекулки и затвори очи. — Да...

— Кейт, каквото и да съм направил, каквото и да се е случило, аз все още съм твой баща. Познаваш ме. Знаеш, че не бих могъл да направя нещо подобно. Меркадо уби твоята майка, Кейт. Той уби жена ми. Не им позволявай да те отровят. Ти си единствената надежда, която ми е останала.

— Много ми се иска, тате — очите ѝ се напълниха със сълзи — само че...

— Само че какво? Кой е говорил с теб? Трябва да зная. Скъпа, това са нечестни хора. Затова не можех да се свържа с теб. Ти трябваше да си в безопасност, далеч от всичко това. Не можех да позволя да бъдеш забъркана... Нали не си забравила за Тина?

— Тина?

— Виж какво стана с нея — въпросът беше зададен почти като заплаха. А откъде изобщо знаеше за Тина?

Внезапно тя осъзна, че се плаши от него. Гласът, с който беше израснала, на който винаги беше вярвала. Сега я караше да се вцепенява от ужас.

— Татко, искам да те попитам нещо.

— Кейт, питай каквото искаш. Зная, че в много неща сбърках. Давай, питай.

— Твоята майка Роуз...

— Какво за баба Роуз, скъпа? Защо това е важно точно сега?

Кейт навлажни устни.

— Тя е дошла от Испания. Нали така? След като баща ти е починал? Малко след като си бил роден?

— Разбира се, че е дошла от Испания — отговори баща ѝ. — Севиля. Бил е шапкар. Кейт, знаеш тази история. Сгазил го трамвай. Кой е говорил с теб?

— Никой — Кейт се чувстваше напълно изпразнена и сама.

В паузата, която последва, Кейт разбра. Разбра, че баща ѝ осъзна, че не е разговаряла само с хората от ПЗС и ФБР. Меркадо беше прав. За това ставаше дума. Затова ѝ се обаждаше сега. Него преследваше баща ѝ.

Той знаеше.

— Кейт, трябва да те видя. Сега ти си единственият човек, на когото мога да разчитам.

— Не зная дали това е добра идея.

— Разбира се, че е добра идея. Когато беше болна, когато имаше нужда от нещо, аз винаги бях до теб. Нали така? Кейт, сега аз имам нужда от някого. Не можеш просто да ме зарежеш. Ще ти пратя съобщение. Зная как. Но много повече искам да не вярваш на никого, докато не се видим. На никого. Скъпа, обещавай ми?

— Татко, моля...

— Кейт, дължиш ми това. Докато не разговаряме. Нито на ФБР, нито на Кавети. Нито дори на Грег. Нали знаеш, че никога няма да направя нещо, което да ти навреди?

— Зная, татко — Кейт затвори очи.

— Значи мога да разчитам на теб... Обещавах ли?

Устата ѝ беше суха като шкурка. Тя кимна и потвърждението се отрони от устните ѝ като освободена тежест.

— Да.

— Това е моето малко момиче — гласът на баща ѝ си върна успокоителния тон. — Ще те държа в течение. Сега става дума само за семейството, Тиквичке. Както винаги съм ти казвал. Семейството. Това е едничкото, което ни е останало.

После затвори. Кейт остана там, сред голотата на лабораторията.

Изобщо не беше споменавала, че Маргарет Сеймор е била измъчвана.

Откъде знаеше тогава? Откъде знаеше за ужаса, който ѝ беше причинен?

Сега ставаше дума само за семейството.

69.

— Кейт!

Току-що се беше върнала от лабораторията. Грег беше на двудневна медицинска конференция, свързана с новата му работа. Тя се беше отбила в химическото чистене на Второ авеню. Тъкмо бе пъхнала ключа си във вратата към фойето на сградата, в която живееше.

Кейт се обърна разтревожена, очаквайки да види баща си. През последните няколко дни се страхуваше, че я чака на всеки ъгъл.

Вместо това се оказа с лице срещу Фил Кавети.

— Вие никога ли не се обаждате предварително? — изпуфтя Кейт, без да знае дали да се тревожи, или да изпита облекчение.

— Не съм те виждал от известно време — отговори той и пусна една извинителна усмивка. — Имаш ли нещо против да поговорим?

— Кавети, всичко е наред. Имах намерение да ви пиша, но напоследък нещата бяха малко объркани. Вече нямам нужда от вашата защита.

Той кимна с брадичка.

— Имах предвид у вас.

Кейт изобщо не беше забравила как я бяха използвали. Как бяха проникнали в апартамента и подслушвали телефоните ѝ. Как бяха скрили всичко от нея — изчезването на баща ѝ, преструвките, че я охраняват, докато пазеха Меркадо и неговите тайни. Сега Кейт разбра, че те крият много повече.

В асансьора Кавети погледна ръката ѝ и попита как е.

— По-добре — отговори Кейт, но вече по-меко. Дори се опита да му се усмихне, защото осъзна, че е била малко рязка. — Наистина, благодаря.

— Ако не възразяваш, не изглеждаш много добре.

Кейт знаеше, че всичко това ѝ се отразява. Съзнаваше, че изглежда подпухнала и изтощена. Не се хранеше добре, откакто беше говорила с баща си. Нито пък спеше. Все още не можеше да гребе.

Един или два пъти забрави да си инжектира инсулин. Кръвната й захар не бе стигала такива високи стойности от години.

— Не се чувствайте задължен да продължавате с комплиментите — подхвърли Кейт. — Не действат.

Вратите на асансьора се отвориха на седмия етаж.

— Кавети, нали си спомняте апартамента? Помните и Фергъс, а? — Кейт отвори вратата и кучето се приближи, за да подуши агента. Човекът на ПЗС кимна виновно в отговор на явната й нападка.

— Бил е сам цял ден, така че имам около минутка, преди да си свърши работата на килима. Нали искахте да поговорим?

— Току-що идвам от Бъфало — рече той.

Кейт кимна, сякаш беше впечатлена.

— Знам, че работата ви може да е отегчителна, но поне пътувате до странни и вълнуващи места — тя седна на облегалката на дивана. Кавети остана прав.

— Там беше убита една жена — продължи той с неудобство. — Повикаха ме да хвърля едно око.

Кейт изсумтя.

— Е, този път няма ли снимки?

— Кейт, моля те, изслушай ме — той направи крачка към нея. — Тя не е била просто убита. Дланите на ръцете й бяха изгорени до въглен. Някой ги е държал над пламъка на горелката на готварската печка, докато кожата буквално се е обелила от месото. Кейт, това беше една невинна жена.

— Съжалявам — Кейт се вторачи в него, — но защо сте тук? Да не би за да ми кажете, че и това е направил баща ми?

— Двама агенти на ФБР и един агент от АМС, които са я охранявали, също са били убити.

Кейт трепна. Болка прониза вътрешностите й. Стана й жал.

— Кейт, искам да те питам нещо и трябва да ми отговориш честно, независимо какво си мислиш. Кога за последен път говори с него?

Тя сведе поглед. Знаеше, че трябва да му каже. Снимката на Меркадо и нейния баща. Възрастният мъж в парка. Обаждането на баща й онзи ден... Още четирима души бяха мъртви. Колкото по-дълго го криеше, толкова повече се превръщаше в част от това, което се

случва. Страхуваше се, че Кавети може да надникне в нея и тогава всичко щеше да изскочи наяве.

— Кейт, изгорили са дланите на жената. Първо едната. После другата. Сигурно е припаднала от болката. После е била простреляна в главата.

— Не е той.

— Направили са това, за да я накарат да говори — не спираше Кавети. — Точно както в Чикаго. Още трима от моите хора са мъртви. Баща ти търси някого. Вече не става дума за неговата защита.

— Тогава за какво, по дяволите, става дума? — Кейт го погледна ядосана. Искаше да каже: „Аз зная за Меркадо. Зная, че през цялото време предпазвате него. Какво искате да правите с баща ми?“

— Кейт, обаждан ли ти се е? Знаеш ли къде е?

— Не.

— Кейт, трябва да ми кажеш, независимо какво изпитваш със ПЗС или мен самия. Знам, че не бях напълно честен, но когато ставаше дума за теб, исках само едно нещо. Твоята пълна безопасност. Бих дал живота си за това. Ако криеш тайни, ще затънеш още по-дълбоко в нещо, което няма да можеш да контролираш.

Прав беше. Тя щеше да се окаже точно по средата. „Четири души са мъртви.“ Но какво да направи? Да се срещне с него и да остави баща ѝ да бъде отведен с белезници?

Кейт го погледна настойчиво.

— Не мога да ви помогна — после поклати глава.

Агентът от ПЗС кимна. Тя знаеше, че не ѝ вярва. Кавети бръкна в джоба на самото си и извади сгънат лист.

Още една снимка.

— Кавети, знаех си, че не можеш да устоиш.

— Това, което ще ти покажа, са го виждали само няколко души — така както беше сгънатата снимката, се виждаше само половината от нея. — Искам да погледнеш внимателно и да ми кажеш дали си виждала някога този човек?

Той ѝ подаде снимката. Ръката на Кейт потрепери, когато я взе. Докато гледаше, сърцето ѝ се качи в гърлото.

Беше мъжът от парка. Оскар Меркадо. Прошарената брада, шапката от туид. Сякаш снимката беше направена онзи ден.

Тръпка премина през тялото ѝ. Не знаеше в какво се забърква, ясно ѝ бе само, че затъва по-дълбоко. И вече не разбираше кой казва истината.

Очите ѝ срещнаха тези на Кавети.

— Не.

Агентът от ПЗС кимна с недоверчива въздишка. Кейт му върна снимката. Той я погледна така, сякаш лъжата беше изписана по лицето ѝ.

— Ти си умно момиче, Кейт, но сега трябва да бъдеш по-умна, отколкото през целия си живот до този момент. Трябва да си откровена с мен. Сигурна ли си?

— Кой е той?

— Никой — вдигна рамене Кавети. — Просто едно лице. — Може би, ако ѝ кажеше, тя можеше да му отвърне със същото. Това беше неговата възможност да излезе на чисто.

Тя поклати глава.

— Не.

— Както съм започнал да навлизам в нови територии — агентът приглади прошарената си коса, — ще направя и още нещо, което никога не съм вършил досега — този път бръкна в страничния си джоб и извади нещо масивно, обвито в бяла носна кърпа.

Сърцето на Кейт прескочи.

— Не може да бъде проследен — обясни Кавети. — Ако някога се разбере, че съм ти го дал, ще отрека. Не може да бъде свързан с мен. Сложи го в чекмеджето. Може да ти потрябва. Това е всичко, което мога да кажа. Отстрани има предпазител. Буташ го надолу. Разбра ли?

Кейт кимна и неочаквано осъзна какво ѝ говори. Кавети се изправи и остави предмета на стола.

— Кейт, както ти казах, онова, което се опитвам да направя, е да осигуря твоята безопасност.

— Благодаря — промълви тя тихо и срещна погледа му с лека, изпълнена с благодарност усмивка.

Кавети тръгна към вратата. Кейт също стана. Внезапно целият гняв и недоверие, които изпитваше към него, изчезнаха.

„Каж ми, Кейт!“

— Коя беше? — попита Кейт. — Жената в Бъфало.

Кавети бръкна в сакото си. Оттам отново извади снимка. Този път разгъна половината, която беше скрита преди.

До мъжа с шапката за голф стоеше усмихната жена със сърдечно лице на средна възраст, а на коленете ѝ бе положил глава бял лабрадор.

Кейт остана неподвижна, вторачена в снимката. Кавети вдигна рамене, прибра снимката обратно в джоба си и отвори вратата.

— Просто нечия съпруга.

70.

Сред цялата тази гадост се случи и едно хубаво нещо. Грег прие работата в нюйоркската болница.

Центърът „Морган Стенли“ имаше една от най-добрите детски педиатрични програми в града. Това означаваше също така, че могат да останат тук. Грег се шегуваше, че вероятно ще трябва да бъде в готовност през всички уикенди до края на годината и като начинаещ ще му се налага да работи и на всяка Коледа и всеки Ден на благодарността. Включително и на празника на хаитяните в САЩ. Обаче постът предлагаше истинска лекарска заплата — над сто и двайсет хиляди плюс бонус от четирийсет хиляди при подписване на договора. Плюс кабинет, който гледаше към река Хъдзън и моста „Джордж Уошингтън“.

В петък вечерта Кейт го изведе на празнична вечеря в „Спайс Маркит“ заедно с група негови колеги от спешното отделение.

На следващата сутрин взеха назаем буса на техния приятел и преместиха всички стари медицински книги на Грег и други вещи натъпкани в кашони, в апартамента, който вървеше заедно с кабинета. Паркираха на Форт Уошингтън Авеню и с количка прекараха всичко през Харкнис Павилиън до детската ортопедия на седмия етаж.

Кабинетът на Грег беше тесен. Не можеше да побере нищо друго, освен бюрото с пластмасов плот и двата тапицирани стола, плюс стелаж за книги. Но пък предлагаше впечатляваща гледка. Освен това за него беше страхотна тръпка да вижда името си изписано с релефни букви на вратата: Доктор Грег Херера.

— Ето — Грег отвори вратата с крак, разкривайки гледката към Хъдзън, докато ръката му стискаше кашон с книги. — Какво мислиш?

— Мисля да предявя претенции към мястото, освободено от тези вещи в апартамента — ухили се Кейт, която носеше настолна лампа.

— Знаех си, че ще се гордееш с мен, скъпа — намигна той.

Грег изпразни кашоните. Кейт започна да окачва медицинските му дипломи на стената.

— А тази? — тя вдигна една стара снимка, направена по време на почивка в Акапулко, на която, подпийнали и със замъглени от коктейлите „Маргарита“ очи, бяха позирали в „Карлсънс Чарлис“ в компанията на живо шимпанзе. Разбира се, маймуната беше просто маскиран човек. Снимката им излезе петдесет долара. Вероятно маймунякът беше единственото трезво същество в цялата кръчма.

Кейт вдигна снимката до дипломите.

— Неее — Грег поклати глава. — Не изглежда много хипократски. Мисля, че е по-добре да не я окачвам, докато не стана равноправен съдружник в някоя медицинска практика.

— Да, и аз мисля така — съгласи се с кимване Кейт и остави снимката обратно на бюрото. — Обаче струва ми се, че сега е подходящият момент да ти дам...

Тя се наведе и извади от един кашон опакована с хартия за подаръци кутия.

— На моя собствен доктор Ковач^[1] — усмихна се Кейт. Те винаги се шегуваха с привлекателния хърватски лекар в спешното отделение. Кейт смяташе, че Грег има същата чорлава коса, сънливи очи и неповторим акцент.

— Не исках да се чувстваш изоставен през първия си работен ден.

Грег развърза панделката. Онова, което видя вътре, го накара да се разсмее.

Беше стара кожена лекарска чанта от четирийсетте години на миналия век. В комплект със стетоскоп с дъвен вид и рефлексно чукче.

— Харесва ли ти?

— Прекрасно е, сладкишче. Само че — Грег се почеса по главата, сякаш е изпаднал в затруднение, — не съм сигурен за какво служат тия древни неща.

— Купих го чрез интернет — обясни Кейт. — Не исках да се чувстваш изоставен. От технологична гледна точка.

— Сигурно ще го взимам, когато правя визитации — той взе стетоскопа и го постави върху тениската на Кейт, точно над сърцето. — Кажи „а“...

Кейт се изкикоти и се подчини:

— Аааа.

Грег плъзна стетоскопа изкусително по гърдите ѝ.

— Това е „а“ — показа той. — А сега още веднъж, моля.

— Погрижи се да го използваш само върху мен — подкачи го тя.

— Сериозно — Кейт обгърна врата му и пъхна крака си между неговите. — Нямахте да мога да издържа последните седмици, ако не беше ти. Грег, наистина се гордея с теб. Знам, че бях малко луда, но сега, когато казвам: „Грег, от теб ще излезе страхотен лекар.“, не съм.

Това бе един от първите нежни мигове от дълго време насам. Кейт осъзна колко са ѝ липсвали. После го целуна.

— Знаеш ли, аз вече съм лекар — ухили се той глуповато.

— Знам — отговори тя и наклони глава към него, — но не разваляй магията.

Те продължиха да разопаковат вещите на Грег. Снимки и сувенири, включително боядисано дървено блокче, което тя му бе подарила. На него с дебели печатни букви беше написано: ПОСТОЯНСТВО. Цял тон стари медицински томове. Грег се качи на бюрото и започна да ги подрежда на стелаж, а Кейт му ги подаваше по две или три наведнъж. Повечето бяха стари, подвързани с плат учебници от медицинския колеж.

— Повечето не съм ги чел — призна си Грег. Някои бяха дори по-стари. Няколко покрити с прах учебника по философия от студентските години. Беше ги донесъл със себе си, когато се преместиха тук. Те бяха на испански.

— Защо, по дяволите, подреждаш тези стари книги? — попита Кейт.

— Защото всички лекари го правят. Това ни помага да изглеждаме умни.

Кейт се изправи и опита да му подаде още три.

— Вземи, Айнщайн...

Внезапно едната се изплъзна от ръката ѝ, падна върху рамото ѝ и оттам на пода.

— Добре ли си? — попит Грег.

— Да — Кейт коленичи. Беше старо издание на „Сто години самота“ от Габриел Гарсия Маркес. На родния му испански. Грег сигурно я беше донесъл от родното си Мексико. Вероятно бе лежала с години на дъното на някой кашон.

— Хей, виж това.

Книгата се беше разтворила. Едно име беше написано на титулната страница с избеляло мастило.

Кейт направо изстина.

Настана един от онези мигове, когато времето сякаш спира. От едната му страна Кейт вижда живота, за който знае, че вече е зад гърба ѝ. А от другата има нещо, което не иска да вижда. Независимо от усилията, които полагаше това да не се случва, то винаги изскачаше отнякъде.

Тя прочете написаното.

— Кейт!

Стори ѝ се, че някой бе изтеглил кислорода от дробовете ѝ. Подобен шок човек изпитва, когато самолетът започне да ускорява в спирала надолу към земята — това бе нещо, което ужасява и е на прага да промени живота ти, нещо, което не е за вярване, но въпреки това е действително.

„Грегорио Концерга“ пишеше там с познатия, наклонен надясно почерк.

Не Херера. Кейт моментално разпозна името. Концерга беше един от главорезите на Меркадо. Очите ѝ се плъзнаха надолу по страницата и съзряха нещо друго.

La Escuela Nacional, Carmenes, 1989.

Кейт погледна нагоре към Грег. Лицето му беше пепеляво.

После тя се почувства така, като че бе в самолет, който се взривява във въздуха и всичко се разхвърчава наоколо.

[1] Герой от сериала „Спешно отделение“. — Б.ред. ↑

71.

Кейт залитна назад, сякаш до нея беше избухнала шокова граната. Всичко наоколо почерня. Правилно ли беше прочела? Повторно погледна книгата. Грегорио Концерта. Карменес, 1989 г. После отново към Грег. Вкамененото му от ужас лице потвърди, че не беше сбъркала.

— Кейт, не знам откъде се е взело това.

Кейт се втренчи в лицето на своя съпруг. Срещу нея стоеше личност, която никога преди не бе виждала.

— Боже, Грег, не... — тя поклати глава. Стомахът ѝ се преобърна.

— Кейт, чуй ме, ти не разбираш — той скочи от писалището.

Тя не разбираше.

Внезапно нещата започнаха да се изясняват.

— Откъде баща ми знаеше за Тина? — попита тя.

Грег се смути.

— Какво?

— Тина. Знаеше, че е простреляна. Откъде би могъл да разбере? Това се случи, след като изчезна. Грег, откъде, по дяволите, той е научил това?

— Не знам! — той направи крачка към нея. — Скъпа, чуй ме, не е това, което си мислиш...

— Което си мисля? — кръвта бучеше в главата ѝ. — О, боже, Грег, което си мисля?

Кейт пусна книгата на земята. Пръстите ѝ бяха безчувствени и безполезни. Тя се отдръпна от него в посока към вратата.

— Грег, откъде знаеше, че Маргарет Сеймор е измъчвана?

Грег направи още една крачка към нея.

— Кейт, моля те...

— Не! — тя размаха юмруци срещу него. — О, Грег, какво направи?

Осъзна, че трябва да излезе оттук. Продължи заднишком към вратата. Очите на Грег се стрелнаха към книгата на пода. Кейт се

затича. Преди да стигне вратата, го зърна за миг да коленичи и да я вдига.

— Кейт, къде отиваш? Моля те...

Тя се втурна във фоайето, блъскайки встрани една празна количка, която ѝ препречваше пътя. Имаше нужда да излезе, имаше нужда от въздух.

„Дано не тръгне след мен“ — помоли се тя на глас. На площадката с асансьорите Кейт стовари цялата си длан върху бутоните за повикване.

Чу гласа на Грег зад нея:

— Кейт, моля те, почакай...

Чу го как тича към нея. Огледа се като обезумяла за стълбите, натискайки отново и отново панически бутоните.

„Моля те!“

Като по чудо вратата на асансьора се отвори. Кейт се хвърли вътре. Кабината беше празна. Трескаво натисна бутона за затваряне. Грег се плъзна покрай ъгъла и се опита да напъха ръката си през затварящата се врата. Слава богу, закъсна с частица от секундата.

Тя натисна „партер“.

Докато асансьорът се спускаше, Кейт сложи ръце на лицето си и се облегна на облицованата с дърво стена. Повръщаше ѝ се.

„Трябва да мислиш!“ Тя набързо прехвърли лентата на техните взаимоотношения, откакто се видяха за пръв път. Беше преди четири години. Бяха се срещнали в синагогата. В Ню Йорк. На Рош Хашана. Грег още учеше в медицинския колеж. Нямаше роднини тук. Баща ѝ го хареса. Кейт също. После го покани да им дойде на гости вкъщи. Май всичко е било нагласено.

Кейт запрегльща, гадеше ѝ се. „Нима и това е било част от шибания план?“

Най-накрая вратата на асансьора започна да се отваря с потракване и откри пътя към фоайето. Кейт изтича навън, блъсна майка и син, които се готвеха да влязат.

— Ей...

Тя спринтира през вътрешния двор с високи стени и навън през стъклените врати, докато в мозъка ѝ се кълбяха страхове и мисли.

Единственото, което разбираше, беше, че се бе доверявала на Грег, а изведнъж той се оказа част от това, което ѝ се случваше. Той бе

единственото нещо в нейния живот, за което вярваше, че е истинско.

Кейт блъсна въртящите се врати и излезе на Форт Уошингтън Авеню. Трябваше да се махне и да помисли. Не можеше да гледа Грег, камо ли да слуша обясненията му. Той вероятно тичаше надолу по стълбите след нея.

Бусът им беше паркиран срещу задния вход на Сто шейсет и осма улица. Кейт се затича в обратната посока към Бродуей.

Един пазач излезе от входа с радиостанция в ръка и подвижна след нея. Кейт дори не се спря. Преполовила пряката, погледна назад и видя Грег да изхвърча през въртящите се врати и да вика:

— Кейт, чуй ме, моля те!

Тя продължи да тича. Не знаеше какво ще направи, когато стигне до ъгъла. Единственото, което искаше, бе да се смеси с тълпата.

„Бродуей“ беше претъпкан. Кръчмички, магазини с преоценени дрехи. Магазин за обувки от веригата „Доктор Джи“. Ресторанти за бързо хранене. Пресечката на Сто шейсет и осма беше една от най-оживените в тази част на града.

Кейт се огледа трескаво за такси.

Пред нея имаше вход за метрото. Тя се стрелна надолу по стълбите. Сети се за картата в портфейла и диво зарови в чантата си с трепереци пръсти. Откри картата за метрото, успя да я пъхне в апарата и мина през въртележката.

Бродуейската линия.

Първо се насочи към стълбището, което водеше до платформата за центъра. После се спря. Не знаеше след колко време пристига следващото влакче. Грег също можеше да слезе тук. Тя сигурно ще бъде все още на платформата, когато я настигнеше.

Тогавя се сети, че Сто шейсет и осма улица е мястото, където се съединяват Бродуейската линия и тази за Пето Авеню. Проучи надписите над главата си и съзря зелената емблема на Независимата метро система. Последва обозначенията, тичайки на изток, надолу по дългия коридор. Не знаеше дали Грег я беше последвал. После ѝ се стори, че чува гласа му да се носи надолу по стълбището.

— Кейт... Кейт...

Пулсът ѝ се ускори. „Моля те, просто ме остави на мира!“

По дългата платформа на метрото имаше съвсем малко хора. Групичка тийнейджъри с фланелки на „Никс“ и маратонки. Гласовете

им ечаха под ниския таван, когато Кейт прелетя край тях.

— Внимавайте, госпожо!

Тя тичаше, колкото може по-бързо. Не знаеше дали Грег е зад нея. След това видя зеления кръг, който посочваше влака ѝ. Пред нея имаше ескалатор, водещ към платформата. Кейт запрескача стъпалата надолу.

Неколцина души стояха на платформата за към центъра. Грег нямаше да я потърси тук. Кейт надникна в черния тунел и се замоли влакчето да дойде по-бързо. Беше сигурна, че след секунди Грег ще слезе с ескалатора и ще я намери. Най-накрая видя светлинка в далечината.

„Слава богу! По-бързо, по-бързо...“

Влакчето на метрото влезе с потракване в станцията и Кейт скочи във вагона. Насочи се към предния край на мотрисата с очи, впити в ескалатора. Молеше се да не го вижда. Направо не можеше да го понесе.

Вратите на влакчето милостиво дадоха сигнал и се затвориха.

Кейт се притисна в тях и издиша дълго и дълбоко от облекчение. После настъпи някакво странно напрегнато спокойствие.

Сърцето ѝ биеше като обезумяло и сякаш нямаше намерение да се успокои. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Светлинката на нейния минал живот трепна и угасна, когато влакчето излезе от спирката и навлезе в тъмния тунел. Нямаше никаква представа къде ще отиде.

Фил Кавети отвори вратата на мрачния, оскъдно осветен бар „Лайфи“ на Западна четирийсет и девета улица. Никой не прояви интерес, когато влезе.

Групичка парцаливи старци с бири току пред носовете си кряскаха по футболен мач по телевизията. Една от стените бе покрита с черно-бели снимки на известни футболни звезди и певци, повечето тенори. На другата като гоблен беше драпиран келтският национален флаг. Кавети пристъпи към бара до един оплешивяващ мъж в кафеникав шлифер, който се беше привел над бирата си.

— Сам ли пиеш?

Мъжът се обърна.

— Не съм сигурен. Брад и Анджелина трябва да дойдат всеки момент.

— Съжалявам, че те безпокоя.

— Майната му — той въздъхна. Алтън Бут махна вестника от стола до него. — Имам усещането, че са ми вързали тенекия.

Кавети седна.

— Ще взема същото като него — заяви той на мускулестия мъж с конска опашка зад барплота, по чиито ръце като ръкави се спускаха разноцветни татуировки.

— Шърли Темпъл^[1]! — високо произнесе барманът. Неколцина отместиха погледи от екрана, за да погледнат към тях.

— Знае, че съм ченге, нали? — някак развеселено изсумтя Кавети.

— Всички тук знаят. Нали седна до мен.

Барманът донесе на Кавети една бира „Килиън“ с изпръхтяване, което трябваше да му подсказже, че го е разбрал какъв е, още щом е прекрачил прага. Кавети отпи глътка.

— Ал, ти ме покани тук. Мисля, че причината е моето обаяние.

— Съжалявам — агентът на ФБР стеснително вдигна рамене. Той плъзна една папка към него. Кавети освободи ластиците и извади онова, което беше вътре.

Снимки. Агентът се засмя.

— Не можа да се сдържиш, а?

— Къде е смешката?

— Кейт Рааб ми каза това. Всеки път, когато се срещам с нея, вадя снимки.

— Почакай, докато види тези.

Кавети плъзна навън съдържанието на папката. Имаше титулна страница, на която от офиса на ФБР в Сиатъл бяха сложили печат „Веществени доказателства“. Надписът на втората страница гласеше „Убийството на Шарън Рааб или Шарън Гелер на Пайкс Маркит.“

— Екип от наши специалисти отидоха по-късно на местопрестъплението — обясни Бут. — Снимките са от гаражна охранителна камера на една пряка от хотела. Агентът, който отговаря за случая, какъвто си е амбициозен кариерист, прерови всички номера на автомобили, напуснали гаражите в района няколко минути след убийството.

— Изчерпателно — впечатлен кимна Кавети, докато прелистваше снимките.

Всички бяха от задницата на една-единствена кола. Крайслер „Ле Барон“. Преди години и Кавети бе карал подобна. Тази беше по-нова. Номерът беше мичигански. ЕВ6 7490.

— Наета — обади се агентът от ФБР, предугадил следващия въпрос — два дни по-рано. Върната е същия ден на летището в Сакраменто.

Кавети го погледна нетърпеливо.

— Ал, още една бира ли да си поръчам, или ще ми дадеш някакво име?

— Скинър.

Очите на Кавети се ококориха.

— Мамка му.

Една от шофьорските книжки, които бяха проследили обратно до Рааб, беше на името Кенет Джон Скинър.

Значи в края на краищата не беше Меркадо. Било е нагласено да изглежда така. Рааб стоеше зад това, дори да не бе натиснал сам спусъка.

Кучият син беше убил собствената си жена.

— Тази снимка изяснява ли какво става?

— Фил, знам единствено, че имаме четирима мъртви агенти. И че Оскар Меркадо е изчезнал. Разбирам, че си имаме работа с човек, когото много подценихме. Проблемът е, че заместник-директорът Къмингс също е започнал да го схваща.

— Къмингс?

— Фил, заместникът иска това да приключи. Искат Рааб, Меркадо... цялата тази работа прономерована и прошнурована. Край на мотането в твоята малка Синя зона. Директивата гласи: „С всички средства...“

— Който и да бъде изложен на риск — кимна Кавети. — Който и да се изпречи на пътя.

Бут отново вдигна рамене.

— Фил, твоите момчета са се изправили едни срещу други — той махна за още една бира. — Или пък това е хитър план за избягване плащането на алименти^[2].

— Прав си — Кавети допи бирата си, стана и потупа Бут по гърба. — Дъщеря му няма да се зарадва на това.

Той погледна Бут, после огледа мрачния бар.

— Ал, какво му харесваш на това място? — попита той и бръкна в джоба за банкнота.

Бут го спря.

— През седемдесетте патрулирах за „Уестис“, когато търках подметки като полицаи — дяволска банда, която организираната престъпност използваше като биячи. — Тук беше местната им щабквартира. Стоял съм пред това заведение да наблюдавам толкова често, че един ден управителят излезе и ми донесе една бира. Оттогава не съм плащал.

Кавети се засмя. И той разполагаше с няколко подобни истории.

Но не беше щастлив. Вчера разговаря с Кейт Рааб. Сигурен беше, че не му каза истината, когато я попита за баща й.

Сега се чувстваше двойно по-уплашен за нея.

[1] Намек за популярен безалкохолен детски коктейл по името на американската актриса, получила „Оскар“ на четиринайсет години. — Б.пр. ↑

[2] Плащане на издръжка на нетрудоспособни лица от семейството или на незаконородено дете (юрид.). — Б.ред. ↑

73.

Кейт остана във влакчето на метрото толкова дълго, че ѝ се стори цяла вечност. Тя пропътува маршрута чак до Петдесет и девета улица, след това се полута замаяна из оживената спирка и се качи на Бродуейската линия обратно до центъра на града.

Нейният свят току-що бе разбит на две.

Беше видяла да убиват майка ѝ. Най-близката ѝ приятелка бе простреляна и лежеше в кома. От човек, когото обичаше и комуто се възхищаваше най-много на света, баща ѝ се бе превърнал в непознат, от чийто глас я пронизваха съмнения и страх.

И въпреки всичко, което се случваше, никога не се бе чувствала сама. Защото винаги имаше Грег. Знаеше, че винаги може да се върне при него. Той я караше да се чувства цяла.

До този момент.

Сега не знаеше къде да отиде. В полицията? При Кавети? Да им разкаже всичко. За връзката на баща ѝ с Меркадо. Че е подготвил собствения си арест. Че е говорила с него.

Че и собственият ѝ съпруг може би също е част от това.

Потракването на влакчето я успокояваше. Тя пропътува целия път нагоре до центъра и Сто шейсет и осма улица. Не знаеше къде да отиде. Ясно ѝ беше единствено, че скоро трябва да вземе някакво решение. Не можеше да си иде вкъщи. Там щеше да бъде Грег. Не можеше да застане срещу него. Не още.

Тогава от високоговорителите обявиха: „Следваща спирка «Дикман Стрийт».“

Беше като част от някакъв сън. Това беше отговорът. Поне за кратко. Кейт слезе. Изтича надолу по стълбите и се насочи към реката.

Навесът за лодки беше съвсем близо.

В студения ноемврийски следобед Кейт се облегна на кея. Днес само неколцина непоколебими гребци се бяха изправили срещу хапещия студ навън в реката. Една осморка размахваше гребла под големите букви „Калъмбия Каунти“. Кейт можеше да чуе гласа на

кормчията: „Загребване, загребване...“ Тя се сгуши в суичъра си, а влажният вятър я шибаше в лицето и косата.

Всичко ли е било нагласено? Грег винаги ли е бил част от това? Срещата, влюбването, всеки път, когато са се смеели, разговаряли за живота си, купували красиви вещи за своя апартамент? Всеки път, когато са правили любов?

Всичко ли е било част от един и същ план?

Гаденето се върна, съкрушителният яростен подтик. Когато то премина, на негово място се настани вцепенение. Сякаш я бяха пребили и изпочупили всяка кост в тялото ѝ. Беше напълно изтощена.

„Спечелиха. Те победиха, Кейт. Откажи се. Не се опитвай повече да разбереш. Просто намери Кавети. Кажу му всичко. Кого защитаваш сега? Защо просто не направиш единственото разумно нещо?“

„Излей го. Няма защо да криеш.“ Тя притисна длани в очите си и започна да плаче. Те спечелиха. Бяха я победили. Нищо не ѝ остана. Вече нямаше на кого да се довери.

Телефонът ѝ отново завибрира. Беше Грег. Оставяше тревожни съобщения. Може би за петнайсети път. „Кейт, моля те, вдигни...“

Този път отговори. Не знаеше защо. Горчив гняв си пробиваше път през всяка изпълнена с болка пора на тялото ѝ.

— Кейт! — извика Грег, когато чу, че тя вдигна. — Моля те, позволи ми да обясня.

— Обясни — гласът ѝ бе глух, саркастично рязък. Би му се развикала, стига да имаше сили за яростен изблик. — Защо не започнеш с това кой си ти, Грег? За кого изведнъж се оказах омъжена? Или както там се казваш в действителност? Как се казвам аз! Защо не започнеш оттам? Грег, нали искаш да обясниш? Обясни ми какво съм чувствала през последните четири години. До кого спя. Започни с това как ме намери!

— Кейт, изслушай ме, моля те... Признавам, че преди четири години ме помолиха да се запозная с теб...

— Да се запознаеш с мен? — нищо от онова, което можеше да каже, не би прозвучало толкова жестоко.

— Да те държа под око, Кейт. Това е всичко. Кълна се. Не мога да лъжа... Онова, което видя в книгата, е истина. Казвам се Концерга. И не съм от Мексико Сити. Съжалявам, Кейт. Но се влюбих в теб. Тази

част е истинска. Тази част е истината, кълна се в живота си. Не съм смятал, че това някога ще излезе наяве.

— Но излезе, Грег — отвърна тя. — Излезе наяве. И така, за кого работиш ти, Грег?

— Кейт, за никого не работя. Моля те... Аз съм твоят съпруг.

— Не, не си ми съпруг. Не и сега. За кого си ме следил? Защото, Грег, сега всичко свърши. Освобождавам те от задължението. Този ваш *deber*. Дългът е изплатен!

— Кейт, не е това, което мислиш. Моля те, кажи ми къде си. Нека дойда да поговорим! — в гласа му се долавяше отчаяние и й беше болно да не му отговори, но тя вече нямаше представа колко от всичко това е истина.

— Кейт, обичам те, не ме отблъсквай.

— Махни се, Грег — отговори тя. — Просто се махай. Ти си свърши работата.

— Не. Няма да се махна.

— Напълно сериозно, скъпи — рече тя. — Не мога да говоря с теб сега. Просто се махни.

74.

Имаше само едно място, където можеше да отиде.

Макар това изрично да ѝ беше забранено.

Тя стоеше пред спретнатия синьо-бял морски нос в Хюлит, Лонг Айлънд, когато агентът на ПЗС, я пресрещана, щом я забеляза да се приближава по улицата. Сега той я държеше здраво за ръката.

Бе стояла в навеса за лодки до мръкване. После, след още две пътувания с метрото и остатъка от следобеда, най-после взе решение. Сигурна беше, че не са я е проследили. Но не можеше да рискува да ѝ откажат, в случай че се обади по телефона. Къде другаде би могла да отиде?

Когато предната врата се отвори, очите на леля ѝ Аби се разшириха.

— Кейт! О, боже милостиви, какво правиш тук?

Сестрата на майка ѝ на мига усети, че нещо не е наред.

— Няма нищо — Аби кимна на агента и бързо дръпна Кейт вътре, прислонила племенницата си в прегръдка. — Ем, Джъстин, слизайте бързо!

Кейт осъзна, че сигурно изглежда ужасно. Бе стояла свита на брега на реката цял следобед. Измръзна и се намокри, косата ѝ се разчорли от вятъра, а бузите ѝ подпухнаха. Само слепец не би забелязал, че е плакала.

Но в мига, когато брат ѝ и сестра ѝ изтрополяха надолу по стълбите, смаяни от радост, ѝ стана по-ведро. Ем изпищя и те щастливо се прегърнаха, сякаш отново бяха пред навеса за лодки в Сиатъл, преди всичко да се разпадне. От погребението насам Ем и Джъстин живееха тук. Под охрана. Децата на Дейвид и Аби бяха в колежа. Планът предвиждаше да останат в дома на леля си до края на семестъра и да започнат наново следващата учебна година.

— Трябва да остана тук — заяви Кейт на Аби. — Само за ден-два.

— Разбира се, че можеш да останеш — отговори Аби, като се поколеба единствено, защото се опитваше да разгадае тревожния израз

на лицето ѝ.

— Можеш да спиш в моята стая — подвижна Емили с жар. — Исках да кажа, в тази на — Джил...

— Няма нищо — усмихна се леля Аби. — Джил няма да има нищо против. Сега това е твоята стая. За колкото време искаш. Кейт, тя е и твоя.

— Благодаря — усмихна се Кейт.

— Защо дойде?

— Какво става? — въпросите на Емили и Джъстин се посипаха върху ѝ от всички посоки. Точно сега се чувстваше толкова изтощена, че ѝ се щеше да се строполи на земята. Те я отведоха във всекидневната и я оставиха да потъне в едно от креслата.

— Добре ли си? Къде е Грег?

— Работи — отговори тя.

— Кейт, какво се е случило? — те не бяха глупави и можеха да разгадаят израза в очите ѝ.

— Оставете я на мира — нареди им леля Аби.

Нещо в Кейт започна да се съживява. Нещо, което ѝ липсваше от доста време.

Щастливата усмивка на сестра ѝ, щурата модна прическа на брат ѝ. Аби, седнала до нея на облегалката на креслото и отпуснала нежна ръка върху рамото ѝ. Тук нямаше объркване или съмнения. За нея всички те означаваха едно — дом.

Чичо ѝ Дейвид се прибра у дома около седем. Той работеше в града като мениджър по продажбите на модна колекция бижута. Вечеряха в трапезарията. Печено говеждо, картофено пюре и сос. За Кейт това бе първото истинско ядене от дни.

Всички я бомбардираха с въпроси. Как върви работата в лабораторията? Оправя ли се Тина? Какво става с Грег?

Кейт ги отклони по възможно най-добрия начин, като им обясни, че той е получил мястото в Нюйоркската презвитерианска болница и затова могат да останат в града, което е страхотно.

Джъстин разказа, че ще посещават гимназията в Хюлит до края на срока. С охрана от ПЗС.

— После, през пролетта — може би в онова частно училище. „Френдс Академи“.

— Джил и Мат учиха там — обясни Аби. — Училищните власти се съгласиха да ги запишат.

— „Френдс“ има отбор по скуош, класиран на трето място в източната част на страната — обяви Емили. — От есента ще мога да участвам в турнири.

— Това е страхотно — грейна Кейт. Тя погледна към Аби и Дейвид. — Благодаря ви за това, което правите. Мама щеше да се гордее.

— Майка ти не би се поколебала да стори същото за нас — отговори Аби. Тя остави вилицата си и погледна встрани.

Кейт знаеше, че тя казва истината.

По-късно чичо Дейвид помогна на леля Аби с чиниите, за да даде възможност на Джъстин и Емили да останат насаме с Кейт.

Те отидоха в стаята на Ем на втория етаж, всъщност стаята на тяхната братовчедка Джил, покрита с плакати от списания на Бионсе, Анджелина Джоли и Бенджамин Макензи от телевизионния сериал „Ориндж Каунти“. Кейт се сгуши на леглото с възглавница, Ем легна напърно в краката ѝ, а Джъстин завъртя стола от бюрото и се стовари отгоре му с вдигнати на кревата крака.

Емили я погледна загрижено:

— Нещо не е наред.

— Не, всичко е както трябва — поклати глава Кейт. Знаеше, че не звучи убедително.

— Хайде, Кейт, я се погледни. Бледа си като привидение. Очите ти са напълно кървясали. Кога за последен път си взе лекарството?

Кейт се замисли. „Вчера или може би завчера...“ Онова, което страшно я уплаши, беше, че не си спомняше.

— Кейт, ние не сме тъпащи — обади се Джъстин. — Знаем за споразумението.

Споразумението всъщност бе условието, поставено от чичо им и леля им, за да ги приберат в дома си — Кейт няма да ги посещава, без предварително да предупреди, докато нещата не се поутоложат.

— Грег ли е причината? Какво се случи? Кейт, защо дойде?

Кейт кимна. Когато влезе през вратата и видя лицата им, осъзна, че имат право да знаят.

— Добре — съгласи се тя и седна в леглото. — Не знам как ще реагирате, като чуете това, но татко е жив.

И двамата останаха няколко секунди като вкаменени, с втренчени в нея погледи.

Ченето на Емили увисна:

— Той е жив?

— Да — кимна Кейт. — Говорих с него. Жив е.

Джъстин едва не падна от стола.

— Боже, Кейт, как можа да го кажеш просто така?

Колко би могла да им съобщи, без да разкрие всичко? Маргарет Сеймор, Меркадо. Снимката, която беше намерила. Истината за тяхната баба и откъде беше дошъл баща им. Как да им каже тези неща просто ей така? Как да разруши техния свят така, както бе разрушен нейния? Не беше ли по-правилно да ги защити? Ако не от злото, то поне от прекалените знания.

— Къде е той? — попита смаяна Емили.

— Не знам. Каза, че ще се свърже с мен. Полицията го търси във връзка с нещо, което се случи напоследък. Но той е добре. Просто исках да знаете, че е жив.

Прилив на вълнение, а после объркване се изписаха по лицето на Емили.

— Не иска ли да ни види? Знае ли за мама? Кейт, къде, за бога, е бил през цялото това време?

По-голямата ѝ сестра не отговори. Просто продължи да ги гледа. Знаеше много добре какво се върти в главата на Ем. Нещо между шок и гняв.

— Кейт, има нещо, което не ни казваш. Така ли е? За причината да си тук. Мама е мъртва. Ние сме в шибаната Програма за защита на свидетелите. Можеш да ни кажеш. Вече не сме деца.

Джъстин се вторачи настойчиво в нея.

— Татко е направил нещо наистина лошо, нали? — Кейт не отговори, но този въпрос сякаш вече беше получил безмълвен отговор. Джъстин като че ли разбра.

— Ние не се крием тук само от Меркадо, нали?

Очите на Кейт блеснаха, когато леко поклати глава:

— Не.

— О, боже...

Кейт беше взела решение. Още преди да дойде тук тази вечер. Бе решила какво да направи. Просто трябваше първо да ги види.

Защото те все още можеха да бъдат защитени. Нали така? Все още можеха да ходят на училище. Можеха да се смеят, да играят скуош, да се размотават с приятели през почивните дни, да изкарат приемните си изпити. Да живеят своя живот. Все още можеха да изпитват надежда и доверие. Нямахше нужда да знаят.

Изведнъж сякаш було падна върху лицето на Емили:

— Кейт, ти си в опасност. Затова ли дойде тук?

— Шшшт — Кейт сложи пръст върху устните на сестра си. Протегна ръце и Ем лекичко се облегна на нея. Дори Джъстин не се отдръпна. Отпуснаха глави на раменете ѝ. Загледаха се в тавана. Тя ги притисна към себе си.

— Помниш ли, когато стояхме в стаята ти така? На тавана бяха онези звезди. И си говорехме кога за пръв път ще се целуваш... Или как ми разказа за нощта, когато си се измъкнала, щом татко и мама заспали, и си взела нейния „Рейндж Роувър“, за да се повозите с твоята приятелка Али?

— Взела си колата? — попита Джъстин.

— Пфу! — озъби му се Емили. — Ако не висеше по цял ден пред компютъра като някой киберманиак, можеше и да усетиш нещо... Аз не им казах.

Кейт я прегърна по-силно:

— Разбира се, че няма да им кажеш. Да не си им шпионка, на мама и татко.

Известно време и тримата помълчаха. Просто лежаха притиснати и гледаха в тавана.

По едно време Емили попита:

— Кейт, кое е по-важно? Да знаеш, че родителите ти са те обичали, дори да се окаже, че не са тези, за които си ги мислила преди? Или да ги видиш такива, каквито са в действителност, и да се почувстваш изцяло предаден?

— Не знам — отговори Кейт. Но за първи път почувства, че всъщност знае. Баща ѝ. Грег. Бе взела своето решение. Здравно преплете пръсти с техните:

— Как може да обичаш истински нещо, което не е действително?

75.

На следващата сутрин Кейт пусна няколко дребни монети в обществения телефон на един от магазините „Севън Илевън“^[1] в Хюлит. Никакви мобилни телефони вече. Нищо, което би могло да бъде проследено.

През нощта бе мислила дълго какво трябва да направи. Знаеше, че се излага на опасност. Обаче усещането за Емили до нея, невинното ѝ дишане в съня, премахна всички съмнения.

Това трябваше да приключи.

Монетите паднаха в касичката на апарата. В слушалката се чу сигналът за избиране. Кейт си пое дъх и набра номера. Зачака някой да вдигне.

Баща ѝ. Кавети. Меркадо. Грег... Всички те я бяха беше предали. И всеки от тях беше човек, на когото би могла да се довери за последен път. Тази нощ ги беше прехвърляла през тревожното си съзнание.

Когато чу гласа, тя не се осмели да се колебае:

— Ще направя това, за което ме помоли — каза тя.

— Радвам се да го чуя — отговори гласът. — Постъпваш правилно.

Уточниха къде ще се срещнат. Оживено място, където щеше да е безопасно. Място, което ѝ е познато.

Това трябваше да приключи. Бяха загинали хора. Не можеше повече да се преструва, че не е замесена. Сети се за усмихнатата жена на снимката с Меркадо. Неговата съпруга. Щеше ли да е още жива, ако Кейт бе действала по-бързо?

А майка ѝ?

Кейт зарови в чантата си за още една монета от четвърт долар. В дъното ѝ напипа пистолета, който Кавети ѝ беше дал.

— Трябва да се доверя на някого — рече си тя, докато слагаше чантичката с гримове върху оръжието. — Може ти да си този човек.

Телефонът на Луис Прадо звънна кратко.

Намираще се в занемарения апартамент в Бруклин и бе зает с набитата проститутка за петдесет долара на име Розела, която тъкмо го бе яхнала, а тежките ѝ гърди се полюшваха пред лицето му. Евтиното желязно легло скърцаше и се блъскаше в олющената стена.

Мобилният телефон ги прекъсна.

— Не спирай, скъпи — изскимтя Розела.

Луис потърси опипом телефона си и събори снимката на жена си и децата, която стоеше на нощното шкафче.

— Мамка му...

На дисплея бе изписан номерът, който очакваше да види през целия ден.

— Работа, скъпа — въздъхна той и избута момичето от себе си.

— Луис...

— Трябва да се приготвиш — нареди гласът отсреща. — Тази вечер има работа за теб.

— Готов съм — Луис игриво прекара ръка по бузата на Розела. — Цял ден упражнявах мерника си.

— Добре. Ще ти звънна по-късно с подробностите. И... Луис?

— Да?

— Тази задача изисква цялата ти лоялност. Свърши я добре — отсече обажданият се — и ще можеш да си идеш вкъщи. За твое добро е.

Верността му никога не беше поставяна под съмнение. Винаги бе изпълнявал задачите, които му поставяха. Жена му беше у дома. Там бяха и децата му. Бе виждал новороденото си момче само веднъж.

Луис Прадо не се поколеба.

— Готов съм!

[1] Верига минимаркети. — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ

76.

Кейт чакаше на крайбрежния булевард в Бруклин Хайтс, а силуетът на Манхатън се издигаше над Ийст Ривър зад нея. По тротоара се носеха бягащи за здраве, млади семейства бутеха колички. Кънкьори с ролкови кънки се вмъкваха и измъкваха от неделната тълпа. Бруклинският мост със своите сиви стоманени възета се простираше над нея. Тя знаеше, че може да разчита на тълпата. Беше идвала тук много пъти. Водеше Фергъс да потича. Бе обикаляла магазините по Монтъгю Стрийт заедно с Грег. Огледа се наоколо. Наблизо стояха двама полицаи. Тя направи няколко крачки, за да бъде по-близо до тях.

Той беше някъде тук.

Съвършеният есенен следобед припомни на Кейт един друг, подобен на него — деня, в който се бе дипломирала от колежа. Тя все още държеше снимката на бюрото си. Стои с академичната шапка и тогата на зелената ливада пред университета „Браун“. Всички се усмихват широко и гордо, главата ѝ е отпусната на рамото на баща ѝ. Небето никога не е било по-синьо, отколкото през онзи ден.

И той я бе лъгал. Дори тогава.

Кейт се молеше да постъпва правилно. Мозъкът ѝ съобразяваше бавно заради недостига на инсулин, тя усещаше дори кръвта си гъста и малко забавена. Знаеше, че мисълта ѝ не е съвсем бистра. Погледна часовника си: 3:30. Той я караше да чака. Провери в чантата си дали пистолетът е там и отново хвърли поглед към ченгетата.

„Моля те, Кейт, моля те, не прави най-голямата грешка в живота си!“

И тогава внезапно го съзря да се материализира измежду тълпата сякаш от нищото.

Погледите им се срещнаха. Той спря наблизо, като че да ѝ позволи да привикне към вида му, с позната, но несигурна усмивка. Носеше жълтокафеникави панталони, подобни на камуфлажни, отворена синя риза и неизменния тъмносин блейзър. Косата му беше по-къса, подстригана почти нула номер. Тенът беше изчезнал. Лицето

му беше по-слабо отвсякога. Стори ѝ се като във фантастичен филм с малък бюджет — някой обитава нечие друго тяло. Един бегач притича между тях. Нервите на Кейт бяха изопнати.

— Хей, Тиквичке...

Не посегна да я прегърне. Кейт не знаеше как би отвърнала, ако го беше направил. Затова просто го гледаше, очите ѝ бяха привлечени от всяка позната черта. Част от нея копнееше да притисне лице към гърдите му и да го прегърне, както бе правила хиляди пъти. Друга част искаше да го удари с все сила. Затова тя само го гледаше косо с крайчеца на очите си.

— Татко... кой си ти?

— Кой съм аз? Какво искаш да кажеш, сладкишче? Аз съм твоят баща, Кейт. Нищо от това, което се случи, не може да промени това.

Кейт поклати глава.

— Вече не съм сигурна дали те познавам.

Той се усмихна нежно.

— Спомняш ли си как те свалих първия път от планината в Сноумас^[1]? Ти следваше точно следите от моите ски. После, когато онзи перко от университета, актьорът, те заряза, ти дойде при мен. Помниш ли как те прегърнах и избърсах сълзите от очите ти...

— Вече не ми останаха сълзи, татко... Попитах те кой си. Как се казваш в действителност? Не и Рааб. Сега знам това. Каква е истината за твоето семейство? Роса? Откъде е тя в действителност? Не и от Испания.

— Кейт, кой ти е говорил за това? Който и да ти е казал тези неща, лъже! — той протегна ръка към нея.

— Недей! — тя се отдръпна назад. — Моля те, недей... Аз знам истината. Знам я, татко. Откога работиш за тях. За Меркадо. Как ФБР е узнало за теб. Кой те е предал — тя зачака той да каже нещо. Каквото и да било, да отрече, но баща ѝ просто продължи да я гледа втренчено. — Кой стреля по нашата къща онази вечер? Татко, ти изобщо защитавахте ли ни? Страхувахте ли се?

— Винаги съм те защитавал, мила — отговори той и кимна. — Аз съм човекът, който те лекуваше, когато беше болна. Аз бях онзи, когото видя първи в болницата, когато отвори очи. Кейт, знаеш това. Кого видя първи? Какво значение има останалото? Всичко друго е просто лъжа.

— Не — кръвта на Кейт кипна от гняв, — има значение, татко. Всичко има значение. Ако искаш да видиш как изглежда лъжата, ще ти покажа.

Тя бръкна в суичъра си, извади нещо и го пъхна в ръката му. Беше снимката, на която той и брат му стояха пред оградата в Карменес.

— Татко, погледни това. Това е лъжа. Това е лъжата, която разправяш през целия си живот, копеле такова.

[1] Известен ски курорт в Колорадо. — Б.пр. ↑

Той не показва изненада и дори не трепна. Само гледаше втренчено снимката с такова изражение, сякаш бе попаднал на нещо лично и ценно, изгубено от дълго време. Когато отново погледна към нея, крайчецът на устата му се разтегна в примирена усмивка.

— Кейт, откъде взе това?

— Проклет да си, татко, ние ти вярвахме — отговори тя, неспособна да овладее бушуващата в нея ярост. — Ем, Джъстин, мама... Бихме ти доверили живота си. Дори нещо повече, татко. Ние вярвахме, че си този, за когото се представяше.

Той почука по снимката с палец:

— Кейт, попитах те откъде взе това?

— Какво значение има? Искам да го чуя от теб. Затова съм тук. Искам ти да ми кажеш, че всичко е било лъжа. Това, което си правил. Това, което си бил. Това, което бяхме ние.

Неколцина минавачи се обърнаха и ги загледаха, но Кейт продължи с насълзени очи.

— А Грег, татко? И той ли беше част от плана? Това нещо сефарадско ли беше, или просто бизнес? *Fraternidad!*

Той се протегна към нея, но Кейт се дръпна назад. Беше ѝ станал противен.

— Знам! Той ти е брат. Знам за баща ти и какъв е бил. Знам, че си нагласил всичко това... ареста си, процеса, влизането в програмата. Знам какво се опитваш да направиш.

Той просто стоеше срещу нея, заслонил с ръка очите си от слънцето.

— Ти уби онази жена, нали? Маргарет Сеймор. Уби майка ми... собствената си съпруга! И онази жена в Бъфало. Всичко това е истина. Нали? Какво чудовище си ти?

Той примигна. Нещо познато в него внезапно се бе променило. В очите му проблесна стомана, втренченият му поглед отразяваше ледена празнота.

— Къде е той, скъпа?

— Кой къде е?

Гласът му бе глух, почти делови. Той протегна ръка към нея.

— Знаеш кого имам предвид.

И тогава ѝ се стори, че там, пред нея вече не стои човекът, когото бе познавала през целия си живот.

Кейт отстъпи назад.

— Не знам за кого говориш. Дори не знам кое е истинското ни име. Ти ли вкара Грег в живота ми, копеле такова? Какво очакваш да направи той? Да превърне и моя живот в лъжа? Татко, кажи ми нещо. От колко време — тя срещна празния му поглед, — откога знаеше майка ми?

Той вдигна рамене:

— Кейт, знам, че си се виждала с него. Той те трови. Разказва ти лъжи. Искам да дойдеш с мен. Мислих върху това, което каза. Ще идем и двамата във ФБР. Те ще ти кажат същото.

Този път протегна ръка и я сграбчи. Това я накара да се сгърчи и тя измъкна ръката си от хватката му.

— Не! — Кейт отстъпи крачка назад. — Зная какво се опитваш да направиш. Опитваш се да го примамиш чрез мен. Проклет да си, татко, той ти е брат! Какво ще направиш? И него ли ще убиеш?

Баща ѝ се опита да я хване, но пак изведнъж спря. Погледът му странно се промени. Кейт почувства да я обзема ужасяващ хлад.

Беше видял нещо.

— Какво гледаш? — попита тя, докато тръпките слизаха по гръбнака ѝ.

— Нищо — погледът му се върна на лицето ѝ. Лека полуусмивка разтегна устните му.

В очите му имаше нещо злокобно, сякаш гледаше през нея. Сърцето ѝ биеше силно. Сети се за пистолета в чантата си. Хвърли поглед встрани за ченгетата. Знаеше, че трябва да се махне отгук. Това беше нейният баща! Изведнъж Кейт се уплаши за живота си.

— Татко, трябва да зная!

Той пристъпи към нея:

— Кейт, защо го защитаваш? Той не ти е никакъв.

— Никого не защитавам. Трябва да се предадеш. Не мога да ти помагам повече.

Кейт се блъсна заднишком в една жена и бутна някакъв пакет от ръцете ѝ.

— Хей!

Тя се затича по крайбрежния булевард. Баща ѝ я последва няколко крачки, но хората пресичаха пътя му от всички страни.

— Кейт, ще го намеря! Ти не си единственият начин.

Тя ускори бяг, като се промушваше между разхождащите се. Знаеше само, че трябва да се махне оттук. При входа към Монтъгю Стрийт тя хвърли поглед назад. Той беше спрял. Сърцето ѝ блъскаше като лудо. Зърна го между хората.

Той вдигна ръка. Усмивката на лицето му беше безучастна.

Помаха ѝ с един пръст.

Кейт излезе на бегот от парка, докато беше на Монтъгю Стрийт, един или два пъти се обърна назад. Мина покрай няколко магазина и кафенета. Промъкваше се между пешеходците. Отдалечи се на една-две преки и погледна назад. Той не я следваше. „Слава богу...“

Озова се пред някаква витрина. Оказа се „Старбъкс“. Тя опря длан на стъклото, за да си почине, и задиша дълбоко, за да регулира дишането си.

Нямаше представа къде да отиде.

Не можеше да си иде вкъщи. Там беше Грег. Не можеше да се върне и у Аби. Бе ужасена от мисълта, че може да набърка Ем и Джъстин още по-дълбоко.

Погледът на Кейт бавно се спря върху размазаното ѝ отражение в стъклото.

Тогава видя в какво се беше втренчил той.

Висяха там. Нейните медальони. Сигурно бяха изскочили, когато се бе изтръгнала от него.

Двете половини...

Сега баща ѝ знаеше, че се беше срещала с Меркадо.

78.

Грег отново и отново натискаше бутона за бързо избиране на номера ѝ.

„Хайде, Кейт, моля те, вдигни!“

И може би за петнайсети път гласовата ѝ поща му отговори: „Ало, аз съм Кейт, в момента не мога да отговоря. Знаете какво трябва да правите...“ Нямаше смисъл да оставя друго съобщение. Вече бе записал поне дузина. Той захвърли телефона встрани и отпусна глава назад върху облегалката на креслото. Цяла вечер бе опитвал да се свърже с нея.

Прибра се в апартамента, като се молеше тя да се върне. Надяваше се молитвите му да имат някакъв резултат. Спа на дивана, но за кратко. Събуди се няколко пъти, защото му се счу, че я чува да пъха ключа в ключалката или да крачи в коридора.

Но всеки път се оказваше, че Фергъс или се обръща в съня си на другата страна, или пък бута паничката с вода по пода.

Можеше ли тя някога да му повярва отново?

Разбира се, всичко, което излезе наяве, когато книгата падна на пода, бе вярно. Беше крил ужасна тайна от нея. Беше се преструвал на друг човек. „За кого работиш, Грег?“ Всичко бе вярно, като изключим обвинението, че е изпълнявал дълг или задача.

Дори за секунда не беше я мамил за чувствата, които изпитваше към нея.

Можеше ли да ѝ каже нещо, което все още не беше ѝ казал? Че всичко е извън неговия контрол? Че се бе случило много отдавна, преди да се запознаят. Че онова бе част от него, част, която се опитваше да отрече, докато се преструваше, че е просто лекар, верен съпруг, нейният най-добър приятел. Подкрепяше я, докато изживяваше ужаса на опитите да разбере истината за баща си. Колко пъти се бе молил тази истина да не излезе наяве!

Обаче кръвните вражди никога не остават заровени. Тези хора бяха и негово семейство.

Въпреки това винаги я беше обичал. Винаги бе правил всичко възможно, за да я предпазва. Никога не я беше лъгал за това. Би ли могло сърцето да го боли толкова, ако не беше искрено?

Срамуваше се от кръвната връзка, която го беше накарала да стори това. Срамуваше се от дълга, който трябваше да плати. Обаче без тях той щеше да е само едно момче от улицата. Нямахше да получи образование в Съединените щати. Нямахше да е лекар. Свободен човек. Колко глупав е бил през цялото време да вярва, че е някой друг.

Фергъс се сви до него. Грег притегли муцуната на кучето поблизо и го целуна по носа. Знаеше, че Кейт е в опасност, но не можеше да направи нищо.

Внезапно мобилният му телефон иззвъня. Грег се хвърли към другия край на дивана и го отвори, без да провери кой се обажда.

— Ало, Кейт?

Но отсреща беше този, от когото Грег най-много се страхуваше. Сърцето му падна в петите.

— *Es su tiempo ahora, hijo* — рече гласът меко, но решително. Сега дойде твоето време, синко.

79.

Кейт се сети само за едно място, където можеше да отиде. Тя се качи на линия №5 на Бъроу Хол, отиваща обратно в Манхатън, и се вози на влакчето чак до Бронкс. Беше неделя следобед. Там нямаше да има жива душа. Знаеше, че на това място ще бъде в безопасност, докато не измисли какво да прави. Освен това вече два дни не беше приемала инсулин.

Кейт слезе на спирката на Сто и осемдесета улица в Бронкс. Стори ѝ се, че вижда същия латиноамериканец с шапка на „Янките“, когото бе забелязала на спирката в Бруклин, но не беше сигурна. Вече на улицата, тя ускори ход и се насочи към Морис Авеню. Беше леко замаяна, докато се промъкваше между тълпящите се по улиците хора, излезли на пазар, и семействата, седнали на площадките пред входните врати.

После видя триетажното здание от червени тухли на територията на медицинския колеж, познатата медна табела на вратата. Пулсирането в кръвта ѝ започна да отслабва.

Лаборатории „Пакър“.

Тук щеше да е на сигурно място. Поне за малко.

Кейт завъртя ключа във външната ключалка и набра кода на алармата. Блъсна вратата, отвори и грижливо я затвори зад себе си. После опря гръб в стената.

Не се беше грижила добре за себе си и го усещаше. В метрото бе измерила кръвната си захар. 435. „Исусе, Кейт, много, много над нормалното.“ Още малко и можеше да изпадне в кома. Тя примигна срещу замайването, за да остане нащрек. Преди да реши каквото и да било, трябваше да се пооправи.

И тогава взе най-важното решение в живота си.

Кейт зарови в медицинския шкаф, докато откри кутия със спринцовки. Използваха ги от време на време, за да инжектират течности в клетките.

Винаги държеше резервна ампула инсулин в лабораторията. За всеки случай Кейт клекна, отвори хладилника и започна да търси. На

всеки рафт имаше пълни с разтвор шишенца и маркирани прозрачни епруветки. „Хайде, хайде.“ Тя зарови тревожно из рафтовете.

„По дяволите!“ От безсилие се отпусна на пода. Нямахте го. Може би някой го беше изхвърлил, докато я е нямало.

„Добре, Кейт, какво ще правиш сега?“ Утре лабораторията щеше да бъде отворена. Другите щяха да дойдат. Тя не можеше да работи както обикновено. Усещаше сърцето си двойно по-голямо. Знаеше, че това е от нивото на захарта. Можеше да отиде в болницата. Тя беше само на няколко пресечки. Но трябваше да се обади на някого.

Кавети. Леля Аби... Нямахте как да се справи с това сама. Помисли си за Емили и Джъстин.

Внезапно изпадна в пристъп на страх.

„Знае ли къде са?“

О, господи, сигурно знае. Къде другаде можеха да отидат? От мисълта, която внезапно ѝ хрумна, я обзе паника.

Ако баща ѝ бе постъпил така с майка им, защо да не нарани и тях?

Помнеше какво ѝ каза: „Има и други начини...“

Тя изтича до плота и зарови в чантата си. Намери мобилния си телефон и трескаво затърси из списъка с номерата за бързо набиране. Какво ѝ беше казал? По всяко време и навсякъде. Към кого другото би могла да се обърне сега? Тя откри името на Кавети и тревожно натисна бутона, без да го пуска. Кой знае къде беше той? Кейт дори не знаеше къде живее.

Телефонът трябваше да звънне три пъти, преди той да вдигне.

— Кавети.

„Слава богу!“

— Кейт се обажда — викна тя и издиша от облекчение при звука на гласа му.

— Кейт — той веднага долови възбудата ѝ, — нещо не е наред ли?

— Видях се с баща си. Знам какво е направил. Обаче нещата са много по-дълбоки от това. Знам за Меркадо. Срецнах се и с него. И мисля, че баща ми се опитва да ме намери. Смята, че знам къде е.

— Къде е кой, Кейт?

— Меркадо! — вече с труд се съсредоточаваше.

— Добре. Откъде се обаждаш? — Кейт му съобщи и допълни, че е в безопасност. Кавети й нареди да стои там и да не излиза. По никакъв повод. Той бил в Ню Джърси. Щял да се обади на Бут и Руиз от ФБР.

— Не отваряй на никого, докато някой от нашите не дойде. Разбра ли? Нито на баща си, нито на съпруга си. На никого. Разбра ли?

— Да, но има и нещо друго.

Тя му разказа за Джъстин и Емили и какво беше казал баща й. „Имал и други начини...“

— Кавети, страхувам се да не отиде там. Може би вече е на път.

— Ще се погрижа за това. Кейт, само не отваряй на никого, освен на ФБР. Разбра ли?

— Да — изкрещя тя, — разбрах!

След като Кавети прекъсна връзката, Кейт намери номера на леля Аби. Бързо го набра и за нейно учудване до нея стигна гласът на телефонния секретар: „Не сме у дома...“

След това опита с телефона на Емили. Също без отговор. Кейт започна да се плаши. Остави трескаво съобщение: „Ем, ти и Джъстин трябва да идете някъде на сигурно място. Не оставайте в къщата. Отидете при някой съсед или приятел. Бързо. И каквото и да правите, не се доближавайте до татко. Не говорете с него, ако се обади. Ще ти обясня, когато се свържеш с мен. Трябва да ми се довериш. Полицията вече е на път.“

После седна на пода. Продължи да набира телефона на леля си Аби, но без резултат. Ами ако той вече е там? Ако ги е хванал? Нямаше какво друго да направи, освен да чака.

В дъното на чантата си Кейт отново напипа пистолета, който й беше дал Кавети. Взе го в ръка. Беше почти като играчка. Щеше ли да успее да го използва, ако й се наложеше? Срещу баща си? Тя затвори очи.

Неочаквано звънецът на вратата прекъсна мислите й. „Слава богу, те са тук!“

Кейт скочи на крака, остави пистолета на плота и хукна надолу по коридора към входната врата.

— Кой е? Кой е там?

— Агент Бут — отговори глас отвън. — ФБР.

Мониторът за камерата, насочена към входа, се намираше зад рецепцията. Кейт мина зад плота и провери. На черно-белия екран видя Бут, познатата му оплешивяваща глава и един друг мъж с бейзболна шапка, вдигнал високо значката си.

Тя изтича до вратата и набра кода. Зелената лампичка светна. Внезапно телефонът ѝ започна да звъни. „Ем!“ Кейт освободи вътрешното резе и отвори вратата.

— Слава богу...

Очите на Бут бяха странно безизразни и мъртви. И тогава за ужас на Кейт агентът рухна на земята, а на гърдите му избиха две червени петна.

Мъжът, който го придържаше отзад, хвърли настрана значката и картата му:

— Остави телефона, Тиквичке...

Кейт изпищя.

Тя се вторачи в двете неподвижни тела на пода, а после погледна отново към баща си. Зад него видя момчето с вид на латиноамериканец и бейзболна шапка на нюйоркските „Янки“, което Кейт бе забелязала да слиза от влакчето. Баща ѝ му хвърли съзаклятнически поглед и нареди:

— Чакай тук.

— Татко, какво, по дяволите, правиш?

Той влезе във фоайето на приземния етаж и затвори вратата зад гърба си, като внимаваше да не спусне резето.

— Кейт, къде е той? Знам, че си се срещала с него — в гласа му вече нямаше дори престорена мекота. — Кейт, видяла си се с него... Медальоните. И двата. Никакви лъжи повече. Ще ми кажеш къде е.

Кейт тръгна заднишком по коридора. Изпусна мобилния телефон. И тогава видя пистолета под колана му.

— Не знам. Наистина.

Агентите на ФБР бяха мъртви. Кавети беше някъде, но тя не знаеше къде. Може би и той беше мъртъв. А каквото бяха направили на майка ѝ, можеха да сторят и на нея.

— Кейт, ти знаеш къде е той — процеди баща ѝ и я вкара още по-навътре в лабораторията. — Не ме карай да правя нещо, което не искам. Трябва да знаеш, че ще го убия, независимо дали ще се наложи да те нараня, или не.

Тя поклати глава ужасена.

— Татко, защо вършиш това?

— А ти защо го защитаваш?

Тя трескаво мислеше какво да прави. Продължи да се движи назад. Нейната лаборатория... От вътрешната страна на вратата имаше резе. Ако успее да влезе там, би могла да се обади на някого.

— Не прави нещата по-трудни, отколкото вече са — рече той.

Кейт хукна, хлъзгайки се по дългия коридор. Хвърли се вътре и опита да затръшне вратата, но той стигна до нея точно преди да я

хлопне. Стовари се с цялата си тежест срещу вратата, за да ѝ попречи да я затвори. Кейт се натискаше върху нея от вътрешната страна с всички сили.

Но той беше по-силен и успя да отвори.

— Не, татко, недей!

Тя грабеше всичко, което ѝ попаднеше под ръка — колби, шишета, епруветки, проби и ги хвърляше срещу него. Той се предпазваше с ръка, докато приближаваше, а на пода около него се пръскаха стъкла. Тя сграбчи една голяма колба, строши дъното ѝ в плота на масата и протегна напред назъбеното гърло, за да го отблъсне. Не можеше да повярва, че върши това. Че това е човекът, с когото беше израснала, човекът, на когото бе вярвала, а сега единственото, за което можеше да мисли, е как да се защити и да го забави.

— Аз съм ти дъщеря! — изпищя тя с пламнали очи. — Как можеш да правиш това? Как можеш да искаш да ме нараниш?

Той се приближи.

Кейт опита да замахне с назъбеното гърло на колбата, но той я хвана за китката и я стисна така, че кръвта се качи в лицето ѝ и импровизираното оръжие падна на пода и се разби на късчета.

— Защо уби мама? Тя те обичаше. Всички те обичахме. Татко, ти ѝ разби сърцето. Защо?

Баща ѝ не отговори, а само я блъсна в плота на работната маса, а ръбът му се впи болезнено в гърба ѝ. Тя не знаеше какво се готви да направи. Опипом затърси нещо, което би могла да използва срещу него. Инструмент, телефон, каквото и да е. И тогава видя пистолета на масата. Но от другата страна.

С едната си ръка баща ѝ стискаше пистолета си, а с другата хвана Кейт за врата, забута я назад и започна да стяга пръсти около гръкляна ѝ, за да я удуши. Тя разтвори широко уста за глътка въздух, направо не можеше да повярва.

— Татко, боли ме...

И тогава неочаквано той я пусна. С ръка още във въздуха, той я помилва по бузата. Бръкна в яката на суичъра ѝ, измъкна медальоните и се усмихна.

— Къде е той, скъпа? Стига лъжи. Не можеш да избягаш.

И тогава точно зад него се чу глас:

— *Estoi aqui*, Бенджамин. Точно зад теб съм.

81.

Луис Прадо чакаше отвън във фоайето. Беше свършил добра работа, като проследи момичето до службата ѝ. Погрижи се и за двамата агенти, когато пристигнаха по-късно. А сега му оставаше само още една задача. И след нея можеше да си иде у дома.

Беше малко зловец да виси в тясното пространство с двете тела на пода. Дори и за него. Какво правеше Рааб там вътре?

Луис излезе навън и запали цигара. Хвърли поглед на часовника, докато чакаше шефът да се появи. Това тук беше някаква лаборатория. Беше неделя вечер. Малко хора минаваха по улицата. Той не им обръщаше внимание. Нямахше защо да се тревожи, че някой ще влезе.

Луис си мислеше за това, че последната му задача приключва. Беше дал всичко на Братството. Сега можеше да си иде у дома. Обратно при семейството си. Те щяха да го уредят на някаква работа. Може би в малка кръчма или куриерска служба. Нещо законно. Можеше да тренира деца. Да речем, футбол или бейзбол. Обичаше децата. Може би дори щеше да има достатъчно пари, за да се пресели със семейството си тук, в Щатите.

Нещата се проточиха по-дълго, отколкото очакваше. Беше безсмислено да стои тук отвън. Може би вътре щеше да бъде по-полезен. „Шефът, помисли си Луис и се усмихна вътрешно, не е свикнал да си цапа ръцете.“ Хвърли фаса и отново отвори входната врата. Вратата към лабораторията беше леко открената. Защо да не отиде и да провери.

Точно тогава почувства нещо да се стоварва върху гърба му. Това юмрук ли беше? Или нож? Даже не разбра как се оказа на колене.

Той заопипва гърба си на мястото на болката. Когато дръпна ръката си обратно, тя бе цялата в кръв. Нещо го блъсна още веднъж и той се просна напред и притисна лице в студения под.

От устата му потече кръв. Виждаше замъглено. Хвърли поглед назад. Над него се беше изправил брадат мъж с каскет.

Луис започна да се смее. Звукът напомняше спазматична кашлица заради бръсначите, които той усети в гърдите си, и кръвта,

собствената му кръв, в която се давеше. Винаги беше знаел, че ще свърши по този начин. Така трябваше. Всичко останало — глупавите му мечти, бейзболът, жена му, семейството — всичко беше лъжа.

Мъжът коленичи и каза на испански:

— Време е да си вървиш у дома — притисна цевта в главата му, дръпна спусъка и Луис престана да усеща каквото и да било.

— *Su deber es pagado aquí, amigo.* Дългът ти тук е изпълнен, приятелю.

82.

— Тук съм, Бенджамин — повтори спокойно гласът.

Всяка черта по лицето на баща ѝ се бе вкаменила. Сякаш виждаше кой стои зад него, отразен в очите на Кейт.

Меркадо направи една крачка напред, за да може Бен да го види.

— Обърни се, братко. Остави пистолета на масата.

Баща ѝ направи, каквото му беше наредил. Щом се обърна, двамата братя застанаха лице в лице за пръв път след двайсет години.

— Бенджамин, ти искаше мен — Меркадо се усмихваше с небрежно отпуснат пистолет — и ето ме тук.

— Какво ще правиш? — попита баща му.

— Бен, няма да те застрелям, ако това те интересува. Твоят човек отвън е мъртъв. Заедно с останалите. Прекалено много убийства. Не смяташ ли? Шарън, моята жена Елинър... Както ти каза, стига лъжи.

— Тогава какво искаш? — баща ѝ го гледаше злобно.

— Какво искам ли? — очите на Меркадо се преместиха върху Кейт. — Искам Кейт да чуе.

Той направи още една крачка към тях, а погледът му стана твърд и пронизващ.

— Бен, какво щеше да ѝ каже Шарън? Сега сме само тримата. Какво не искаше Кейт да научи?

Очите на Рааб се застрелкаха из помещението. Пристъпи към Кейт. Тя видя, че е отчаян и готов на всичко. Можеше да я вземе за заложничка.

— Оскар, ти си този с медальона. Ти си този, на чиято страна, изглежда, е истината. И пистолетът.

И тогава Меркадо направи нещо, което шокира Кейт. Той остави пистолета си върху един стол наблизо. После застана там с празни ръце.

— Бен, дойде времето на истината. Кажи ѝ. Какво се страхуваше, че ще научи? Това е всичко, което тя иска да разбере.

Кейт осъзна, че той не очаква да се измъкне жив от това.

— Татко, какво?

Баща ѝ не отговори.

Меркадо се усмихна.

— Не, не смятам, че това някога е имало значение за теб. Нали така, Бен? Защото ти не се целеше в Шарън — очите му бяха решителни, но спокойни. — Така ли е, братко? Сега е времето на истината. Кажй ѝ! Тя заслужава да знае.

Настана потискаща тишина.

Кейт бе приковала поглед в очите на Меркадо, без все още да осъзнава какво е чула току-що. Тогава изведнъж разбра и се обърна към баща си.

— Мен... мен ли?

Думите ѝ излизаха със заекване. Погледна баща си, опитваше се да се пребори с объркването си.

— Опитал си се да ме убиеш? Защо?

В този миг той се протегна назад и грабна пистолета си. Меркадо остана на мястото си, вторачен в него. Не направи никакво движение, за да се защити.

Кейт изпищя, когато пистолетът изгърмя.

— Не!

Куршумът удари Меркадо в дясното бедро. Коленете му се прегънаха и той падна на земята.

— Кажй ѝ, Бен. Защото щеше да ме заболи. Нали така? Това е единственото, което се опитваше да постигнеш през цялото време. Кръвта се измива с кръв. Нали така гласи клетвата. Какво щеше да ѝ каже Шарън? Хайде, Бен, кажй ѝ. Време е.

Меркадо погледна нежно нагоре към Кейт, която стоеше там като хипнотизирана.

— Разкажи ѝ за медальона, Бенджамин. Време е. Вярно е... — той се усмихна на Кейт, когато баща ѝ насочи пистолета срещу него. — Той крие тайни, Кейт. Майка ти искаше един ден да е твой... Нали, Бен? Майка ти, Кейт... — той продължи да гледа нагоре към нея с блеснали очи.

— Не беше Шарън, дете...

83.

Празнотата, която Кейт усещаше във вихъра на тези събития, не приличаше на нищо, което беше изпитвала някога.

Правилно ли беше чула?

За миг се загледа в Меркадо. После безмълвно сведе поглед, така както жертвите на бомба обръщат очи надолу, вцепенени от шока и сътресението, загледани в липсващия крайник и се опитват да разберат дали случилото се е действително.

— Кажй й, Бенджамин — той погледна нагоре към него. — Разкажи й как умееш да нараняваш семейството. Семейството, което се преструваше, че обичаш.

Рааб отново натисна спусъка. От дулото излезе пламък, Меркадо пак беше улучен, този път в рамото.

Кейт се опита да блъсне баща си, за да го спре.

— Не, татко, недей!

После свали суичъра си и го уви около раната на Меркадо като турникет.

— За какво говори той? — обърна се тя към него. — Какво искаше да кажеш с това за майка ми?

— Тя беше красива жена. Нали така, Бен? Разбира се, моят живот не беше такъв, че да мога да отгледам, както трябва, едно дете. Щях да влизам в затвора. Нямах да ме има много дълго време. А жена ми беше болна. Не е ли така? Диабет, спомняш ли си?

Той погледна нежно към Кейт. Тя внезапно се сети, че при първия им разговор в парка той бе споменал, че преди много години жена му е починала от диабет.

„Моята майка...“

— И аз трябваше да избирам. Така ли беше, Бен? Как да оставя детето си само, без майка, без семейство? — той протегна ръка към Кейт. Тя беше студена. — А ти, Бенджамин, винаги си държал на семейството.

— Във всяко отношение.

Дулото отново припламна, а Меркадо се изтърколи назад, хванал се за едната си страна.

Кейт осъзна, че наблюдава как бавно убиват истинския ѝ баща.

— Смятам, че направих най-доброто за теб — Меркадо погледна с любов Кейт. — И през всичките тези години ти беше в безопасност...

— Докато не започна да предаваш фамилията — обади се Рааб. — Докато не забрави кой си.

— Трябваше да направя избор — Меркадо не откъсваше очи от Кейт.

Рааб спусна ударника.

— И аз, братко, трябва да избира!

— Не! — Кейт се хвърли към него и сграбчи ръката му. Той я хвана за китката, сякаш беше парче дърво и я отблъсна настрана. Кейт се удари в лабораторната маса и един поднос с колби се стовари с трясък на пода. Тя се хвана за плота и се изправи.

— Аз изпратих Грег — Меркадо продължаваше да я гледа. — Не за да те шпионира, а за да те държи под око. Да те пази, Катрин. Сега знаеш защо.

Кейт кимна. Внезапно погледа ѝ попадна върху плота на масата.

— Бенджамин, виж какво изгуби — продължи Меркадо. — Всичко, което носеше в сърцето си. Погледни я... заслужаваше ли си? Тази твоя клетва? Къде можеш да идеш сега?

— Мога да се върна — отговори Рааб и постави дулото пред окото на възрастния мъж. — Но ти, братко, не можеш. Твоето време свърши. Ти няма къде другаде да идеш, освен в ада.

— Не, тате — твърдо изрече Кейт.

Гласът и го накара да се обърне. Пистолетът ѝ беше насочен право в него.

— Още не.

84.

А Рааб държеше оръжието, насочено в главата на брат си, а пръстът му лежеше на спусъка. Кейт стисна здраво пистолета си с две ръце. Нямаше представа какво ще направи.

Тогава Рааб бавно освободи ударника и свали оръжието:

— Ти няма да ме застреляш, нали, Тиквичке?

— Излез оттук, Кейт — обърна се Меркадо към нея. — Бягай. Остави го да направи каквото иска.

— Не! — Кейт гледеше яростно Рааб, бореше се да надмогне илюзиите за всичко, в което някога беше вярвала и което беше обичала. Болката, която той беше причинил. Това трябваше да престане. Тук. Тя поклати глава и насочи пистолета право в гърдите му.

— Няма да бягам.

— Свали го — нареди ѝ Рааб. — Никога не съм искал да те нараня, Кейт. Той е прав. Сега можеш да си вървиш.

— О, татко, ти вече ме нарани. Нищо на света не може да заличи причиненото от теб зло.

В очите на Рааб тя прочете, че пресмята възможностите си. После с усмивка, от която по гърба ѝ полазиха тръпки, той насочи отново пистолета към главата на Меркадо.

— Ти няма да ме убиеш, нали, скъпа? Не можеш да застреляш човека, когото си обичала през всичките тези години. Кой те отгледа? Кейт, не можеш да направиш това, независимо какво изпитваш. Не и заради този...

Рааб ритна Меркадо с крак и той се търкулна на пода.

— Татко, моля те, не ме принуждавай да извърша нещо ужасно — сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Тръгвай — тихо се обади Меркадо. Моля те... — На пода започна да се образува локвичка кръв.

— Кейт, ако можеш да го направиш... давай, стреляй! — обърна се Рааб към нея. — И двамата знаем, че след минутка ще го убия. Значи сега е моментът. Давай, Тиквичке! — той вдигна пистолета си към нея. — Убий ме, скъпа, ако можеш. Сега е моментът...

Пръстите на Кейт се вцепениха. Гледаше тънката сива цев на пистолета. Не знаеше какво да направи. „Натисни го, натисни го — настояваше един глас в нея. — Той не е твой баща, а животно. — Насочи пистолета право в гърдите му и затвори очи. — Натисни го!“ После отново ги отвори.

— Кейт, в началото не мислех така, но той е прав. Върви си, Кейт. Сега. Няма да те преследвам — обърна се отново към Меркадо и нагласи дулото на сантиметри от главата му. — Аз получих, каквото исках.

Чу се изстрел. Кейт изпищя и затвори очи. Когато отново ги отвори, погледът на Рааб все още беше впит в нея, но изражението му се бе променило.

Той залитна назад. Погледна шокиран към рамото си. Пъхна ръка под сакото си и я извади цялата в кръв. Погледна невярващо към нея. После насочи пистолета си към Меркадо.

— Не!

Кейт натисна спусъка още веднъж. Този път Рааб се завъртя и се хвана за дясната ръка, а пистолетът му издрънча на пода. Изглеждаше объркан. За секунда Кейт не беше сигурна какво ще направи.

Когато той упорито пристъпи напред към пистолета на пода, Кейт свали ударника още веднъж.

— Моля те, не ме карай да го правя...

Ръцете ѝ трепереха. Съзри изгаряха очите ѝ. Тя пристъпи напред и отново насочи пистолета право в гърдите му.

— Какво правиш, Кейт? — Рааб гледаше втренчено кръвта по дланта си, като че не можеше да повярва, че тя му е причинила това. — Ще убиеш собствения си баща?

Кейт стегна мускули, за да не треперят ръцете ѝ.

— Ти, кучи сине, не си ми баща.

Рааб се спря, наведе се за пистолета, дишаше тежко. Ранената му ръка се поклащаше отстрани до тялото. После се протегна към оръжието.

Пръстът на Кейт се сви върху спусъка:

— Не!

Рааб се наведе още надолу, пръстите му обхванаха ръкохватката. Той започна бавно да вдига оръжието.

— Моля те, татко... — изкрещя Кейт.

— Ти винаги си била боецът в нашето семейство. Нали така, Тиквичке? — той насочи пистолета с уверена ръка към нея. — Съжалявам, скъпа, но просто не мога да го оставя жив.

Зад гърба му проехтя изстрел. Рааб залитна напред, а от гърдите му изригна кървав фонтан. Последва повторен изстрел и нов кървав фонтан. Пистолетът падна на земята. Рааб се завъртя, пръстите му все още стискаха въображаемо оръжие, насочено във въздуха, краката му започнаха да се подгъват, а той се опита да различи стрелеца.

После падна.

На вратата стоеше Грег, блед като привидение и с протегнатата напред ръка. Той се обърна към Кейт и поклати недоумяващо глава:

— Нямаше да му позволя да те нарани, мила. Казах ти, че винаги можеш да разчиташ на мен.

85.

Полицията пристигна в лабораторията след броени минути. Екипите на спешната помощ дойдоха веднага след нея. Когато патрулните коли и линейките започнаха да спират с мигащи буркани и виещи сирени, наоколо заприлича на бойно поле. Във фойето лежах три трупа. Целият под беше в кръв. Кейт седеше до Грег, който я беше прегърнал през рамото, докато медицинските екипи се грижеха за Меркадо. Тя каза на полицията, че ще говори единствено с агент Кавети от Програмата за защита на свидетелите. Той вече беше на път.

Рааб беше мъртъв. Меркадо все още бе жив, но състоянието му не беше добро. Докато чакаха, Кейт го милваше по лицето и му повтаряше да се държи. Той не спираше да мърмори в полусъзнание, че има още нещо, която тя трябва да знае. Кейт само стисна ръката му.

— Моля те, не умирай...

Кавети пристигна на местопрестъплението няколко минути по-късно. Щом Кейт го видя, тя се затича към него и го прегърна.

— Баща ми... — захлипа тя на рамото му, — баща ми... дойде с онзи мъж отвън. Той уби агентите... Аз трябваше да...

— Кейт, знай — Кавети кимна, като я галеше успокоително по гърба. — Зная...

— Всичко е било заради отмъщение — продължи тя. — Целият ни живот е бил лъжа... заради отмъщението. Той разруши семейството ни, за да си го върне на Оскар Меркадо, защото ги е предал. *Fraternidad*. Собственият му брат... — от очите на Кейт пак потекоха сълзи. — Моят баща... Кавети, Меркадо е моят баща — тя се дръпна назад и погледна към Рааб. — През целия ми живот повтаряше, че семейството е най-важното. Това беше единственото, за което не ме излъга.

Екипът на спешната помощ беше стабилизирал Меркадо и го вдигна на количката. Кавети им кимна да го откарат.

— Къде го водите? — попита тя уплашено. Искаше да отиде с него.

Кавети я хвана за раменете. Поклати глава почти незабележимо.

— Съжалявам, Кейт, но това е нещо, което не бива да знаеш.

Те започнаха да го бутат към входа. Кейт внезапно разбра, че всичко отново се повтаря.

— Не!

Тя се затича до количката и го хвана за ръката. Този, когото отнасяха, беше неин баща.

— Постъпих правилно — промълви той и се обърна да я погледне.

— Да — Кейт стисна ръката му. — Ти постъпи правилно.

Той се усмихна.

Забутаха количката по коридора, който водеше покрай рецепцията надолу по стълбите, към тротоара. Кейт вървеше до него. На улицата се бе струпала тълпа. Няколко линейки с примигващи сигнални светлини препречваха движението.

— Обичам те — промълви Меркадо. Ръката му се протегна и стисна нейната. — Той беше до теб, за да те защитава. Трябва да знаеш това, Кейт. Беше край теб заради мен...

— Знам — кимна тя. Хвърли поглед през рамото си. Грег стоеше на входа. По-късно щяха да имат достатъчно време, за да говорят. Не сега.

— В джоба ми има нещо — прошепна умирацията. — Вземи го.

Кейт бръкна под сакото му и извади нещо в ръката си.

Беше медальон с капаче.

— Той крие тайни, Кейт... — Меркадо здраво го стисна. — Красиви тайни — усмихна се баща ѝ. — Точно както твоето слънце...

— Знам — тя се протегна, хвана ръката му и я държа, докато го качиха в линейката. Екипът също се качи. Кейт знаеше, че го отвеждат. Не само в болницата, но и отново в програмата. Обратно в мрака. Никога повече нямаше да го види.

— Сбогом — усмихна се тя, гледайки го в очите, докато вратите не се затвориха. — Татко...

Другите две линейки вече бяха натоварени. Двигателите заработиха и те поеха надолу по улицата с полицейски ескорт. Двете предни коли завиха наляво. Тя беше сигурна, че поемат към медицинския център „Джакоби“, който беше само на няколко преки.

Но на кръстовището онази, в която беше Меркадо минава на червено и продължи направо по Морисън Авеню.

Кавети дойде при нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Какво ще стане с него? — попита го тя, щом линейката с Меркадо започна да се отдалечава сред безбройните светлини на автомобили.

— С кого, Кейт — усмихна се той многозначително. — С кого?

Тя проследи с поглед линейката, докато я изгуби. После сведе очи и разтвори пръсти. В дланта ѝ лежеше медальонът с капаче, който ѝ бе дал Меркадо. Той беше стар, изработен от полирано сребро с филигранна закопчалка.

„Той крие тайни, Кейт — беше ѝ казал. — Точно както твоето слънце.“

Кейт отвори капачето.

Взря се в снимката на красива жена със светлокестенява сплетена коса и слънчеви зелени очи, които почти спряха дъха ѝ. Кейт осъзна, че за първи път вижда майка си.

Тя се усмихна. Потисна сълзите си. Под снимката имаше гравирано име. Пилар.

86.

ЕПИЛОГ

На Кейт ѝ трябваха няколко дни, преди да почувства, че отново може да го види. Това време ѝ бе необходимо, за да се възстанови с лекарства и да си възвърне силите.

Имаше няколко срещи с полицията и ФБР, за да разкаже какво се бе случило в лабораторията. Този път им каза всичко. В съзнанието си повтори стотици пъти тези последни мигове. „Би ли могла да дръпне спусъка? А той?“ Това я натъжи. Всичко трябваше да приключи в края на краищата. Дългът на Рааб бе изплатен. Той я беше отгледал. И принадлежеше на онази част от нея, която все още имаше сълзи за него. Независимо какво беше направил.

Той беше прав. „Не можеш просто така да изтриеш двайсет години.“

Кейт и Грег се разбраха да се срещнат в едно кафене зад ъгъла до тяхната бърлога.

— Този път никакви тайни — обеща Грег и Кейт се съгласи. Не беше сигурна какво чувства. Не беше уверена дали онова, което научи от Меркадо, е променило нещо. Всичко, което Грег каза, беше:

— Просто ми дай възможност да ти покажа какво изпитвам.

„А тя какво изпитваше?“

Кейт закъсня за срещата няколко минути, защото взе метрото от Лонг Айленд. Той все още ѝ се струваше сладък, така както стоеше там, на вратата, с чорлавата си кестенява коса, дългото вълнено палто и шала. А беше само ноември. Кейт се усмихна — латинска кръв.

Щом я видя, Грег се изправи. Тя приближи към него.

— Ти си лек за възпалените ми очи — обяви той и се усмихна.

Кейт отвърна на усмивката му. Първия път, когато използва тази фраза, по време на втората им среща, той беше казал: „Възпаляваш очите ми.“

Грег донесе подноса с поръчката на тяхната маса.

— Малко канела?

Кейт кимна. Правеха това от години. Най-накрая успя да се научи.

— Благодаря.

Първо заговориха за най-различни маловажни неща: Фергъс, който тъгувал по нея. Разбира се, и тя тъгуваше за него. Сметката за електричеството, която този месец била висока. Една от съседките им по коридор родила близнаци.

— Как се казваш? — прекъсна го Кейт. Тя погледна в морскосините му очи. Те я гледаха с болка и малко виновно, сякаш казваха: „Кейт, това ме убива...“

— Знаеш името ми — отговори Грег. — Казвам се Концерга. Сестрата на майка ми се омъжила във фамилията Меркадо преди десет години. Тя е съпругата на най-малкия брат Боби.

Кейт кимна и затвори очи. През всички тези години беше живяла с непознат. Това бяха хора, които никога не бе чувала или срещала.

„Какво чувствам аз?“

— Кейт, кълна се, че никога не съм имал намерение да ти причиня зло — протегна се, за да я хване за ръката. — Той ми каза само да внимавам за теб. Бях изпратен тук, за да уча. В началото беше просто услуга. Не на баща ти, Кейт, кълна се, а на...

— Грег, зная това — спря го тя. — Меркадо ми каза. Той ми разказа всичко.

Всичко, което трябваше да зная.

Грег сплете пръсти с нейните.

— Знам колко сантиментално може да прозвучи, но винаги съм те обичал, Кейт. От първия ден, когато те видях. От първия път, когато те чух да произнасяш името ми. Там, в синагогата...

— Аз го обърках, нали — усмихна се Кейт и се изчерви. — Грейгорий...

— Не — Грег поклати глава. Сълзи проблеснаха в очите му. — На мен ми се стори божествено.

Кейт се вторачи в него, разплака се и вече не можеше да се спре. Сякаш всичко, което беше задържала в себе си през изминалата година — изпадането на баща ѝ в немилост, смъртта на майка ѝ в нейните обятия, лъжите на Рааб накрая, започна да се излива неудържимо. Грег се премести до нея на пейката и я взе в обятията си. Тя се остави на плача, защото не можеше да го сдържа повече.

— Кейт, ще можеш ли някога отново да ми се довериш? — Грег я притисна, отпусвайки челото си на нейното рамо.

Тя поклати глава.

— Не зная.

Може би онова, което Оскар Меркадо ѝ бе казал накрая, все пак беше променило нещо, но малко. Когато в живота му вече не остана нещо, което да защитава, той погледна нагоре към нея и каза: „Аз трябваше да направя избор.“

„Може би ние всички трябва да направим избор — помисли си Кейт. — Може би всички си имаме едно място между увереността и доверието, истината и лъжите. Между омразата и прошката.“

Една Синя зона.

— Не знам — Кейт повдигна лицето на Грег към своето. — Ще опитаме.

Той я погледна въодушевен.

— Обещай ми, че никога повече няма да крием нещо един от друг — помоли тя. — Никакви лъжи.

— Обещавам. Никакви лъжи повече.

Той я прегърна. Кейт усети силата на чувствата му в тази прегръдка.

— Кейт, моля те, върни се — умоляваше я той. — Имам нужда от теб. А мисля, че и Фергъс иска да ти каже здрасти.

— Да — кимна тя и избърса сълзите с опакото на ръката си. — Мисля, че и аз искам да му кажа здрасти.

Те си тръгнаха и излязоха навън на Второ авеню. Грег я прегърна. Кейт отпусна глава на рамото му, докато крачеха по тротоара. Всичко ѝ беше познато. Животът им. „Манджите на Роса“, тяхната малка кръчмичка. Химическото чистене на корееца. Сякаш бе отсъствала дълго време и сега отново си беше у дома.

Когато завиха по Седма улица, Кейт се спря. Усмихна се и попита:

— Има ли нещо друго, което би искал да ми кажеш, преди да влезем вътре? Сега, когато всичко е на масата?

— На масата?

— Преди да отворим тази врата, Грег. Защото, щом я отворим, започваме отново. Кой сме ние. Къде отиваме отгук насетне. Никога

няма да можем да върнем този момент обратно. Това е подарък, Грег. Възможност да обърнем страницата и да оставим миналото зад нас.

Последен шанс.

— Да, има такова нещо — Грег наведе глава. Той хвана Кейт за раменете и надникна дълбоко в очите ѝ.

— Не съм сигурен дали съм ти казвал — закачи я той, — но всъщност мразя кучетата.

— Ето това е — Кейт вдигна рамене, а пръстите ѝ бяха обвит около свития юмрук на Тина в частната стая. — Оттогава минаха няколко седмици. Сега работим по въпроса с доверието. Той успя заради мен, Тина. Не зная, може би всичко ще бъде наред.

Кейт помилва гладкото бледо лице на приятелката си. Клепачите на Тина помръдваха. Устата ѝ трепкаше от време на време. Това беше нещо, с което свикнаха. През последните седмици състоянието ѝ се бе подобрило. Вътрешночерепното налягане беше спаднало. Превръзките бяха махнати. Тръбата на апарата за изкуствено дишане също. Сега Тина дишаше самостоятелно. Точките ѝ по скалата на Глазгоу се бяха покачили на четиринайсет. Лекарите бяха почти сигурни, че ще се събуди. След месец или още утре.

А после какво? Това беше въпросът, на който никой не можеше да отговори.

— Връщам се в лабораторията — продължи Кейт. Тя се загледа безучастно в мониторите над леглото на Тина. Постоянната жълта вълна на сърдечната дейност, данните за кръвното ѝ налягане. — Това е хубаво усещане. Пакър ми възложи да довърша Тристан и Изолда. Двеста шейсет и четири опита, Тина. Можеш ли да повярваш? Започнахме да пишем за това. „Пи&Си Медикъл Ривю“^[1] се съгласи да го публикува. А аз дори вече работя върху дисертацията си. Най-добре е да вземеш да се размърдаш. Ако се позабавиш още малко със събуждането, ще трябва да се обръщаш към мен с „докторе“...

Кейт почувства подръпване по ръката. Просто рефлекс, бяха казали лекарите. Често се случваше. Кейт погледна. Клепките на Тина помръдваха.

Толкова много неща се бяха случили. Как би могла да ѝ ги разкаже?

— Тина, малко е странно — продължи Кейт, загледана през прозореца, — но нямам нищо против онова, което се случи с татко. Поне свърши. По един малко необичаен начин Грег вероятно ми направи услуга. Татко получи онова, което заслужаваше. Но се запитах

дали щях да го натисна? Този спусък. Ако Грег не беше дошъл. Мисля, че щях да го направя. Там лежеше баща ми. Трябваше... заради него!

Когато Кейт си мислеше за това, все още се просълзяваше.

— Тина, ти го познаваш. Беше впечатляващ. Не можеш току-така да изтриеш двацет години.

Кейт отново почувства подръпването. Тя продължи да гледа навън. Но усети пръстите, които се обвиха около палеца ѝ.

Кейт погледна към Тина. „Боже мили!“ Сърцето ѝ едва не спря.

Тина я гледаше.

С широко отворени очи.

— О, господи, Тина! — Кейт скочи на крака и щеше да започне да крещи за сестрата. Но преди да успее да го направи, устата на Тина леко се размърда и на лицето ѝ се появи едва доловима усмивка в знак, че я е познала.

Кейт едва се сдържаше:

— Тина, аз съм, Кейт! Чуваш ли ме? Скъпа, ти си в болница. Аз съм тук!

Тина примигна и отново ѝ стисна ръката. После навлажни устни, сякаш се готвеше да заговори.

Кейт се наведе по-близо, ухото ѝ беше на няколко сантиметра от устните на болната. Те леко се помръднаха и прошепнаха едва чуто една-едничка дума:

— Левкоцити...

Очите на Тина задържаха погледа на Кейт. В тях имаше искрица живот. И смях. Тъглчето на устата ѝ се изкриви в позната усмивка.

— Да, левкоцити — кимна Кейт. „Левкоцити!“

Тя се наведе към зеления бутон за повикване на сестрата. Тина отново стисна ръката ѝ, като че искаше Кейт да се приближи отново. Очите ѝ се застрелкаха наоколо, опитваше се да установи къде е, защо има тръби в ръката ѝ, но дланта ѝ стискаше тази на Кейт, когато промълви:

— Все още ли ги гледаш? По цял ден?

— Да — кимна Кейт сочи, пълни се със сълзи. — През целия шибан ден!

Тина премигна и прошепна:

— Кейт, трябва да имаш живот.

Права беше! Кейт можеше да го прочете в очите ѝ. Нейната приятелка щеше да се оправи!

[1] P&S Medical Review — списание, основано от студентите във факултета за лекари и хирурзи в Колумбийския университет. — Б.пр. ↑

СЛЕДВАЩИЯТ ОКТОМВРИ...

— Животът не е нещо неподвижно, нито нещо, което можем да притежаваме. Ние просто наемаме телата си за съвсем кратко време. Щом то изтече, трябва да ги върнем обратно.

Гласът на равина се носеше из храма. Беше петък вечер и той отслужваше възпоменателна служба. Пейките бяха заети от малцина, предимно възрастни енорияши. Кейт седеше близо до изхода, а до нея бяха Джъстин и Ем.

От погребението насам не бяха идвали тук.

Майка им беше починала преди една година.

— О, Господи, помогни ни да бъдем искрени и достойни — запя равинът. — Позволи ми чрез твоя внимателен поглед да разберем кои сме всъщност.

Той се усмихна, когато улови погледа на Кейт.

Работата ѝ по проекта за проучване на стволите клетки ѝ беше предоставила няколко възможности за започване на работа на пълен работен ден. Грег се справяше в болницата добре.

Но той бе прав: един смахнат учен в семейството беше достатъчен.

Емили беше кандидатствала за по-ранно приемане в „Браун“ и възнамеряваше там да играе скуош. Тамошният треньор я искаше в отбора.

А най-добрата новина беше — Кейт се усмихна лекичко, докато слушаше молитвите, — че Тина се върна отново на работа на пълен работен ден. По време на почивките тя и Кейт си пиеха кафето заедно. Кейт ѝ обеща, че няма да изпада в паника, когато види непознат в кафенето.

През последната година Кейт се беше мъчила да свикне с онова, което се бе случило. Носеше медальоните близо до сърцето. И двата. Сега те означаваха много повече за нея, откогато и да било. Преди няколко месеца чрез ПЗС беше получила писмо без обратен адрес. В

него имаше само една картичка. Всъщност половин картичка, защото тя беше нарочно скъсана на две части. Нямаше нито ред, нито адрес.

Но думи не бяха и нужни.

От другата страна имаше изображение на златно слънце, разкъсано на две.

Нямаше нищо против. По-добре да мисли за него по този начин. Не беше нужно да го вижда. Просто ѝ стигаше да знае, че е жив. „Трябваше да направя избор“, бе казал той. Кейт щеше да помни този избор до края на живота си. И когато се връщаше към спомена, не можеше да мисли за него другояче, освен като за свой баща. Един брадат мъж с каскет, с когото се беше виждала няколко пъти. Защото такава беше истината. Той беше неин баща. Беше доказал това. А истината беше нещо, което не можеше да крие.

Кейт запази и медальона с капачето. В чекмеджето на нощното си шкафче. От време на време го отваряше и гледаше красивото лице вътре. Грижовните зелени очи и кестенявата коса, сплетена на плитки. И Кейт осъзна колко много трябва да я е обичала, за да се откаже от нея. И колко много носи от рождената си майка в своята кръв.

Осъзнаваше го всеки ден. Дори два пъти дневно.

Те бяха свързани. Това беше нещо, което никога нямаше да бъде разрушено. Това винаги щеше да е истина.

Кейт вдигна очи. Грег стоеше в края на прохода между пейките. Беше казал, че ще дойде веднага щом може да се измъкне. Той се приближи, седна при тях и я хвана за ръката. Тя се усмихна. Той смигна и тихичко прошупша наред молитвите:

— Сладкишче...

Службата клонеше към края си. Четяха последните молитви. Равинът помоли вярващите да станат. Той четеше кадиша^[1] на жалееция, свещената молитва за онези, които са си отишли.

Грег стисна ръката ѝ.

После равинът произнесе:

— Ние мислим за онези, които наскоро са ни напуснали или са си отишли по това време в минали години. За онези, които имат нужда от нашите молитви, роднини и обични хора, които са означавали много за нас и са останали част от нашия живот — той погледна към вярващите. — Почетете ги сега с произнасяне на техните имена.

Един мъж на втория ред се изправи.

— Рут Бърстейн — произнесе той.

После стана някой от по-задните редове.

— Алън Маркърс.

После от другата страна се изправи жена с шал на главата и с приглушен глас каза:

— Артър Ливайн.

После настъпи тишина. Равинът чакаше. Огледа паството, за да види дали няма и друг да произнесе име.

Тогава Кейт се изправи заедно с Ем и Джъстин. Бяха се хванали за ръцете.

Шарън винаги щеше да ѝ бъде майка. Независимо какво се бе случило. Независимо чия кръв течеше във вените на Кейт.

— Шарън Рааб — обяви тя високо, — нашата майка.

Защото и това беше истина.

[1] В юдаизма молитва в прослава на Господ, която е част от всекидневната служба. — Б.пр. ↑

Издание:

Андрю Грос. Синята зона
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 2008
Редактор: Мариела Янакиева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.